

POTRAVINA LITERÁRNÍ I

Sborník prací z literárních soutěží ve školních rocích 2019/2020 a 2020/2021

**STŘEDNÍ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA
POTRAVINÁŘSTVÍ A SLUŽEB
PARDUBICE**

© Střední průmyslová škola potravinářství a služeb Pardubice, 2021.

Předmluva

Právě před sebou vidíte almanach, ve kterém najdete literární práce studentů Střední průmyslové školy potravinářství a služeb Pardubice. Nejedná se o slohové práce zadané v hodinách, které potěšily češtináře natolik, že se rozhodli je vydat. Jsou to příspěvky do posledních dvou ročníků literární soutěže,¹ které žáci tvořili ve svém volném čase zcela nad rámec svých povinností. Potvrdili tak, že nejen na gymnáziích se nacházejí studenti se spisovatelským střevem, ale že i na „průmyslovce“ studují mladí lidé, jejichž koníčkem či ambicí je vytvářet literaturu. I když se nejspíše nejedná o dílka, která by aspirovala na Magnesii literu, přesto jim nelze upřít tu dobrý nápad, tu dobré zpracování, tu obratnost autorova pera. Stejně tak tento „almanášek“ neaspiruje na pódiová umístění v anketě o publikaci roku, proto odpusťte nepříliš vysokou typografickou a grafickou úroveň. Sborník má za účel „pouze“ poskytnout účastníkům soutěže prostor – jako odměnu za účast –, kde jejich dílka oficiálně vyjdou. A kdo ví, třeba se někdo ze zde zveřejněných autorů jednou dočká své opravdové knihy vydané v nakladatelství. My jim to jedině přejeme. Přejeme příjemné počtení!

Jaroslav Praisler, Zdeňka Kantorová, Blanka Stoupová

vyučující českého jazyka a literatury na SPŠPaS

¹ První ročník této soutěže se konal ve školním roce 2018/2019; obelán byl komiksy, které ale bohužel nebyly archivovány.

Práce ze soutěže konané ve školním roce 2020/2021

V tomto podivném školním roce, kdy převládala distanční výuka, byla soutěž obeslána šesti žákyněmi a jedním žákem, tématem byla „doba covidová“, forma byla zcela volná.

Výsledky: zlaté pásmo: Nikola Junková, Klára Černá; stříbrné pásmo: Veronika Málková, Monika Sezimová; bronzové pásmo: Kristýna Kyselová, Zdeněk Duna, Johana Novotková.

(Bez názvu)

Zdeněk Duna, 1. A

Všechny špatné skutky koná

Naše doba covidová

Chtěl bys čisté věci koupit Vaniš

Vše ti zkazí Andrej Babiš

Chybí nám zábava, tancování v klubu

Zavřeli nám školy a zavřeli nám hubu

Covid je všude, možná i na podlaze

Po tomhle nás čeká mimozemská invaze

Konečná

Nikola Junková, P2. A

Dveře se otevřely. Scházím strmé schůdky držíc kufr. Došlápnu na zledovatělý povrch peronu, na který následně položím i své zavazadlo. Tak jsem zase tady. Na tom samém místě, na kterém jsem před pěti dny netrpělivě vyhlížela ten samý vlak. Dávám se do pohybu spolu s dalšími lidmi. Rozhlédnu se po nádraží a ano, můj další vlak stojí přesně tam, kde by stát měl. Poznám ho hned. Je tak škaredý, že mu s kamarádkami říkáme Hydra. Vypadá jako nepovedené pendolino. Malé ojeté pendolino z Německa, firmy sídlící v Británii, jezdící v České republice se strojvedoucím Bulharem. Taková

chiméra. Hydra je však jediná věc, která mě dostane domů. Teda vlastně možná. Ono by se jí dalo říkat i vlak štěstí, a to právě proto, protože snad nikdo nemá ponětí, jestli vyjede, zdali vůbec dojede do určeného místa, či jestli si Bulhar nehodí šlofíka a následně nezaspí. Je to jen o štěstí. Možná i o počasí, údržbě Hydry a o Bulharovi. I přes své nesympatie k ní přidávám do kroku. Přecházím koleje, mímám její podlouhlý čumák na způsob pendolina a mířím ke dveřím. Na boku má zřetelně a velkým písmem napsáno „BERLIN – WROCLAW 19 €“. Zasměju se. Z Německa do Polska opravdu necestuji. Tady si není jeden jist, odkud kam jede a jestli vůbec dojede. Stisknu tlačítko na dveřích, které zeleně zabliká. Hydra mi otevře svou náruč a já mohu vejít. Zaberu nejbližší sedadlo. Zatímco dlouhou cestou utahaná oddychuji do již navlhle roušky, prohlížím si známý vnitřek Hydry. Odrbaná modrá sedadla, ostré světlo zářivek, vysoký strop, německy psané cedule. Vše, co se od tohoto vlaku dá očekávat. Po chvíli zazní tichý zvuk motoru, Hydra se pomalu dává do pohybu. Ozve se i známý mužský hlas, který hlásí zastávky. Opouštíme lampami nasvícené nádraží a boříme se do tmy. Kufr si přitáhnou více k sobě. Je dost těžký. Napěchovaný sešity, knihami a kusy oblečení skoro až k prasknutí. Můžu si být téměř jistá, že jsem si na intru něco zapomněla, jak už to tak bývá. Ve škole jsme se dlouho neohřáli. Ubohých pět dnů, které nám věnovali. Pět dnů zahlcených prověrkami. Je jasné, že do školy se ještě dlouho nepodíváme. Stejně to bylo na jaře, na podzim a podobně to bude nejspíš i teď. Zase mezi čtyřmi stěnami tupě zírat do monitoru a poslouchat sekající se hlas vyučujícího. Po těch dlouhých měsících se už člověku ani nechce vstávat a když z postele náhodou zahlídne vyčkávající počítač na psacím stole na druhé straně pokoje, tak se mu začne i navalovat. Pár kroků a hurá! Jsem ve „škole“. Tedy do té doby, než spadne wifi.

Ale proč teď zoufat? Blíží se Štědrý den. Čas, kdy se lidé snaží přinést světlo do nejtemnější doby. Přát si cokoliv. Zdraví, lásku, mír a klid. Dnes i obyčejný šedivý den. Raubíři, kteří by před rokem raději viděli místo školy trosky, si o ni teď píšou Ježíškovi. Rozumnější by asi bylo napsat si o slona. V prázdném kostele lidé neuslyší zpěv. Možná ten, kdo bude ve velké tichosti stát u kostela, uslyší zpívat anděly. Třeba si vzpomene i na unavené anděly bez křídel.

Za krátko to bude rok, co opatření proti koronaviru ovlivňují náš každodenní život. Ze začátku vše vypadalo tak nevině. Jako by se nás to ani moc netýkalo. Jakási nemoc, která řádí v Číně. Pak v dalších státech, až se dostala i k nám. Nakažených přibývalo nejprve pomálu, pak se číslo vyšplhalo i na tisíce nově pozitivních za den. Svět zahltila pandemie. V jednu dobu celý svět sužuje jedno a to samé. Vir, který někoho nechá bez příznaků a někoho zabije. Z roušek se proto stal nový módní doplněk, dezinfekce na každém rohu, dva metry odstup, zavírání restaurací, škol a obchodů... A tak dále. Řídili jsme se podle semaforu. Teď nás hlídá PES, který už byl hned několikrát modifikován. Každý den čteme články, co všechno bude za týden, dva, měsíc, rok? V nekonečných řadách přívalů slibů, které ani nejdou dodržet. Společenský život se ve větší míře přesunul do online režimu. Právě v online světě si na sebe otrávení lidé veškerými opatřeními vylévají zlost. Sami lidé se rozdělují na ovce s rouškou i bez roušky. Mají pouze svoji pravdu. Bezohledně se ohánějí svými právy a svou svobodou, a přitom odkazují na demokracii. Neumí si připustit, že nás může ničit něco, co nemá ani jednu jedinou buňku.

Z mého rozjímání mě vyruší průvodčí. Ani se mě neptá, kam to bude. Pouze mi podá lístek, já ho zaplatím a odchází. Ví moc dobře, že čekám na konečnou. Otočím se k oknu. Většina cestujících je otočená k oknu. Někteří se dívají do té děsné tmy za sklem. Jiní se zase prohlížejí ve skle. Další si představují svítání a někdo, kdo se vyzná ve hvězdách, hledá sever. Jen kdyby nebylo kolikrát tak zataženo.

Hydra se houpe a drncá, tu zatočí, tu zrychlí, tu zpomalí a opět zatočí... A pořád dokola. Jsem čím dál tím víc unavená a cesta se zdá být příliš dlouhá. Delší, než by se dalo čekat. Kam nás ten pomatený vlak asi zaveze? Je tou škaredou Hydrou, nebo snad vlakem štěstí? Vymaníme se někdy ze zapeklitého bludiště kolejí? Samý kopec, samá mlha, zima a tma. Kdy bude konečná? Kdy nastane svítání? Někdy bude. Nezbývá nic jiného, než trpělivě na konečnou vyčkat nebo jí jít naproti.

Doba covidová

Johana Novotková, 1. C

Zdravím, jsem obyčejná středoškolačka, co momentálně nechodí do školy a tráví nejméně osm hodin na počítači. Dostala jsem téma – nebo spíš všichni, co se té soutěže rozhodli účastnit, dostali téma – „doba covidová“, neboli názor na pandemii z mého pohledu... Vždy jsem psala vymyšlené příběhy, co se reálným životem nezabíraly, ani se neomezovaly jeho jednoduchostí. Mohli byste tam i létat, číst myšlenky nebo smrkat zmrzlinu. Ovšem tohle téma nebudu zrovna strkat do pohádek či básniček, které mi vlastně ani moc nejdou.

Je vskutku fascinující, jak každý z nás na to má odlišný názor, ačkoliv některé jsou přitažené za vlasy. Ať se jedná o názor, že je to buď záměr boha či bohů, nebo dokonce nějakého lidského delikventa, co touží vyhladit lidstvo, o názor, že se tímhle virem někdo snaží lidstvo ovládnout, či o klasický, kvůli němuž jsou nejčastěji protesty: onen virus ani neexistuje.

Nesmím také zapomenout na to, že vláda šíří onu nákazu skrz nějaké injekce, které nikdo nikdy neviděl a tyto fámy jsou neověřené, protože... co by z toho měla? Nemůžu říct, že to není pravda, každý má svůj názor a nebylo by ode mě moc fér to hned odsoudit, ovšem já tomu zrovna dvakrát nevěřím. No vážně! Co by z toho ta vláda měla? Teď má tak maximálně plně náměstí protestujících občanů, což způsobuje to, že je čím dál víc nakažených občanů. Geniální!

Jenže tahle hrozba či nemoc tu je. A připadá mi bezohledné uskutečnit protest se stovkami lidí, kteří nemají ani ty roušky, jelikož je to přece omezuje na právech; berou tam své malé děti, které jsou i zachyceny kamerami, jak nadávají něčemu, čemu ještě zdaleka nerozumí, a ještě slovy, která by ani neměly znát.

Pokud chtějí udělat protest, je to svým způsobem v pořádku, ale je tak těžké si nandat na tu hodinku roušku? Tímhle se akorát dál šíří onen „vymyšlený“ virus, lidi umírají a opatření nepolevují jen díky těmhle lidem. Je v pořádku si občas roušku sundat pod nos, nebo tedy celou, abyste se mohli nadechnout. Já osobně si taky nenandávám roušku, když jdu vynést koš. Víím totiž, že nikoho nepotkám, a když už tedy ano, dám si na nos aspoň tu mikinu. Beru to jako samozřejmost, protože bych mohla nakazit spoustu lidí se špatným zdravotním stavem a mohli by mou vinou strávit nějaký delší čas v nemocnici, nebo dokonce zemřít.

Z pohledu školáka musím říct, že ta opatření, která pojmenovali „PES“, jsou pro studenty naprosto... strašné. Na online hodinách málokdo poslouchá, píše si, nebo se z toho nedokáže naučit, což je mimochodem příklad mě samotné. Představte si pubertáka nuceného sedět u stolu na online výuce a mezitím na něj vedle kouká rozestlaná teplá postel. To pro změnu můj příklad není!

Nemůžeme chodit ven a být s přáteli, rodinou, ani trávit náš volný čas třeba běháním, jelikož pardon, ale v roušce se opravdu běhat nedá, stačilo mi dobíhat autobus, dvakrát jsem pak po nástupu málem vyvrhla plíce.

A nás, co rádi čtou, píšou knížky či jen malují, kreslí, je málo. Ostatní mají filmy i seriály zkouknuté a co teď? Co tak vím, z mého okolí někdo opravdu tráví čas s blízkou rodinou nebo celý den hraje videohry...

Chtěla bych, aby tahle celá pandemie odezněla, aby rok 2021 byl lepší. Píšu to totiž dva dny před Štědrým dnem. Jistě, mám stále procento naděje, jenže s tím, co vídám v televizi, co čtu, slyším nebo sleduju skrz influencery (kteří si ta fakta ověřují a umí si je podložit), tak si říkám, jestli vůbec dokončím střední...

Ale upřímně si myslím, i když nejsem úplně politiky znalá, že kdyby dali jedno opatření, ku příkladu PSA pětku či čtyřku, nechali ho nějakou dobu a lidi by to opravdu dodržovali, počet nakažených by se rapidně snížil a možná by v naší republice na nějakou dobu virus odezněl. Nemyslím si, že se to nedá vydržet. Není to nic srdcervoucího ani děsuplného, stačí jen zatnout zuby a přizpůsobit se, protože vůči těm lidem, kteří opravdu ta pravidla dodržují, to je nehorázně sobecké. Psala jsem, že je z pohledu studenta strašné se učit doma, ale lepší být doma půl roku v kuse než dva měsíce, a pak znovu a znovu a znovu chodit do karantény. To akorát tak vyjde na to, že budeme v karanténě rok místo půl roku a situace bude pořád stejně špatná.

Tohle všechno je ovšem jen můj názor a domněnky, pravda může být i úplně jinde, třeba i u těch bohů. Upřímně ale věřím, že nejsem jediná, kdo tenhle názor sdílí, a že se najde někdo, kdo se mnou alespoň v něčem určitě souhlasí. Upřímně nevím, co víc pro to udělat.

Díky této pandemii se zakázaly a zavřely všechny mé zájmy a trávím většinu času jen tím, že jím, sedím, čtu, učím se, píšu a přísahám na svou postel, že jsem se vážně učila! Protože co jiného...? Když máte jednoho paranoidního a druhého náchylného rodiče, vážně nemůžete ani ven, a když už tedy musím, potkávám plno lidí, co tu roušku nenosí a ani nemají zájem si ji nasadit. Obhajují se opravdu nesmyslně a když je někdo slušně požádá, občas začnou být přehnaně agresivní.

Možná kdybychom jako lidé k sobě měli víc ohledů, už bychom se dávno z té situace vyhrabali a nebyli bychom tam, kde se nacházíme teď, a tam, kde ještě budeme, poněvadž je mi zcela jasné, že se to tak na 90 % nestane.

Takže abych to shrnula: můj názor na pandemii je vcelku jednoduchý. Kdyby všichni mysleli víc na ostatní, nebo uměli rozumně uvažovat, už by tu ten virus dávno nestrašil, nebo by pandemie byla výrazně utlumena a postupně zahubena lékem. Teď hlavně doufám, že příští rok se do školy dostanu již normálně a nebudu zírat na tři roky starou fotku a přemýšlet, proč na sobě u všech všudy nemám roušku?

Přiznávám, bude divné ji zase nenosit...

Covid-fáma (creepypasta)

Monika Sezimová, 2. B

FÁMA

Předmluva autorky

Tuto creepypastu jsem napsala v souvislosti s událostmi v Hongkongu v roce 2018. V příběhu jsem též zmínila spousty dezinformací a konspiračních teorií, které okolo covidu vznikly.

Creepypasta je výraz pro hororové pověsti nebo obrázky šířící se pomocí internetu. Často se jedná o krátké strašidelné příběhy vytvořené samotnými internetovými uživateli, které se týkají vražd, sebevražd, tajuplných událostí a paranormálních jevů a které jsou psané/nahrané tak, aby čtenáře vyděsily.

Covid fáma? Fikce? Světová pandemie? Byznys? Co je tento „smrtný“ virus zač? Proč umírají lidé? Proč lidé nevěří a pořádají demonstrace? Co to vlastně je covid? Co se šíří? Proč někteří lidé říkají, že jde pouze o plán, jak snížit populaci ve světovém měřítku, že je to plán Billa Gatese? Proč lidé nenosí roušku? Proč jsou lidé, kteří i přes to, že měli těžký průběh, tvrdí, že je to vlastně chřipka? Co se to děje se světem? Co se tenkrát stalo, že se tento virus rozšířil?

Jsem obyvatelem čínské provincie Wuchan, který zastává nebo spíše okupuje vysoce postavenou pozici ve vojenské hierarchii, jsem též členem Komunistické strany Číny. Jakožto vojenský důstojník a jeden z těch významnějších ve straně mám přístup kvelkému množství utajovaných informací. Zároveň se zapojuji do mnoha přísně tajných vládních projektů. Mám doktorát z jedné z předních univerzit v západní části země. Proto jsem také schopný komunikovat v angličtině. Mohl jsem si proto vytvořit účet na tomto fóru, mám totiž informace, o kterých si myslím, že by mohly vést ke svržení této čínské vlády. Tyto informace se vztahují i na miliardy lidí žijících mimo Čínu, z nichž všichni jsou v existenciálním nebezpečí. Asi vás nepřekvapí, když Vám řeknu, že má identita nemůže být odhalena. Můj život by byl posléze ve velkém nebezpečí stejně jako život mé ženy a mého syna. Žádám Vás proto, abyste plně respektovali skutečnost, že jsem z tohoto účtu odstranil všechna data, která by usnadnila mou identifikaci. Většina z Vás asi zaznamenala nedávné ohnisko Sars-cov dvojky, také známého jako covid-19 nebo jednoduše koronavirus.

Bylo Vám řečeno, že tento vir pochází z Wuchanu, z velkého průmyslového města. A že pocházel ze zvířete, s největší pravděpodobností z netopýra nebo luskouna, jehož maso bylo prodáváno na trhu s divokými zvířaty. Bylo Vám taky řečeno, že jde o chřipkové onemocnění, které může ve vážných případech způsobit zápal plic, respirační selhání a následnou smrt. Nakonec jste možná slyšeli, že ačkoliv je nemoc vysoce nakažlivá, je nebezpečná pouze pro seniory nebo pro ty, kteří mají oslabený imunitní systém. Oficiální míra úmrtnosti jsou 2 %. Tohle všechno je však snůška lží, které si čínská vláda vymyslela s tichou podporou USA, Evropské unie, Ruska a Austrálie. A šířila je poslušnými médii ve všech těchto zemích.

Dovolte mi začít tím, že Vás seznámím s tím, že svět nefunguje tak, jak si možná myslíte, ačkoliv země jako USA a Čína soutěží o globální dominanci. Tato konkurence je omezena pouze na určité oblasti. Ve většině případů se země zajímají o spolupráci, aby

mohly ostatním konkurenčním zemím bránit ve větší moci. Rovněž existuje společný zájem na tom, aby o svou skutečnou moc nepřišly rukou svých prostých občanů. Z tohoto důvodu mají mnoho různých metod, kterými ovládají velkou část svých mediálních výstupů. Obzvláště Američané zdokonalili toto umění na další úroveň. Hlavním cílem umělého dělení na dvě hlavní strany je skrýt skutečnost, že obě slouží stejným pánům. Oba národy vlastní technologii, která je mnohem vyspělejší, než si dokážete představit. Je pečlivě skryta, zahrnuje inteligenci schopnou falšovat volby ve světě a rozhodovat o nich. Biologické a chemické látky, které dokážou až v děsivé formě manipulovat a řídit vzorce chování občanů. Vysoce schopné manipulační techniky, využívají hypnotizační praktiky, které jsou veřejnosti neznámé. A spoustu dalších věcí, které radši nebudu rozebírat.

Chci tím říct, že spolu nesoutěží v takové míře, jako spíše, že navzájem spolu spolupracují. Jejich hlavním cílem je chránit pravé fungování světa před nezasvěcenou veřejností. Uvedu Vám třeba jeden příklad: ve skutečnosti už totiž nikde na světě neexistují jaderné zbraně. USA a Sovětský svaz je totiž všechny v 70. letech minulého století zničily. Stejně jako jejich zákazníci, kteří si je od nich koupili. Všichni si jednoduše uvědomili, že tyto zbraně nelze použít bez toho, aniž by se zničil celý svět. Což samozřejmě nikdo nechtěl, takže předstírání, že je stále vlastní, je trumfem ve vlastních rukou, jelikož pak můžou tito velcí hráči držet zkrátka státy, které zbraně nevlastní. To jsem ale trochu odbočil. Zpět k tomu viru.

V loňském roce vypukly v Hongkongu rozsáhlé protivládní protesty. Stálý výbor čínské komunistické strany to považoval za vážné ohrožení integrity a stability vlasti. Vláda USA i Evropská unie moc dobře věděly, že Číňané tajně pracují na biologickém činiteli, který měl protestující učinit poslušnými a oddanými, aniž bych šel nějak do detailu. Pracoval jsem na tomto projektu. Snažili jsme se vyvinout určitý druh postřiku, který by mohl být rozptýlen z vrtulníku nebo dronu a který by vedl k mentální retardaci a nezávadnému chování. Protože je Hongkong jeden z nejvíce otevřených a multikulturních měst na světě, tak se strana rozhodla, že je příliš riskantní vypustit tento postřik jen tak, aniž by ho nejprve neotestovala. K tomu potřebovala značné množství lidských morčat. Za tímto účelem byly vybrány 2 skupiny.

Nejprve jsme v provincii Čching-chaj (Činksej) obalamutili velké množství takzvaných islámských radikálů a převezli je do toho, čemu jsme říkali nápravné tábory. Tyto tábory jsme již několik let využívali k experimentům na lidech. Ale protesty v Hongkongu zapříčinily to, že jsme své úsilí ještě zdvojnásobili. Vystavili jsme vězně různým experimentálním činitelům a protože tito byli bez zápachu a zcela neviditelní, subjekty si vůbec neuvědomovaly, že se účastní nějakých lékařských testů. Výsledná velká míra rakoviny, předčasná demence, sebevražedné sklony a smrtelné selhávání orgánů se daly snadno zatajit, protože tábory se nacházejí ve velmi odlehlých oblastech naší vlasti. Jakmile počáteční experimenty přinesly kýžený efekt, byl dotyčný činitel transportován do provincie Chu-pej. Tam byl nasazen ve speciálním vojenském cvičení mimo město Wuchan. Nebylo to nějak zvlášť dobře udržované tajemství, existence tohoto zařízení byla totiž zmíněná v mezinárodních zprávách. Dokonce i skutečnost, že se nachází nedaleko trhu s divokými zvířaty, je známý fakt.

Do té doby již náš prezident zavedl systém sociálního kreditu, který nám umožnil identifikaci neloajálních kontrarevolučních a vzdorujících prvků naší společnosti. S využitím skóre sociálních kreditů, které jsou získávány z našich online aktivit, chování při nakupování na internetu a donášení na nepatřičné osoby, jsme vybrali několik nejhorších pachatelů. Jednalo se o aktivisty a právníky v oblasti lidských práv, křesťany, homosexuály, umělce, intelektuály, lidi, kteří mluví cizími jazyky, a další nežádoucí subjekty. Jakmile byli tito problémoví jedinci shromážděni a umístěni do testovacího zařízení, vystavili jsme je činiteli, který je biochemické povahy a šíří se v neviditelném aerosolu. Podobně jako u některých virů byly počáteční výsledky povzbudivé, protože jsme zaznamenali výrazný kognitivní pokles a redukci psychického zdraví. Naše testovací subjekty se staly v podstatě mírně mentálně postiženými. Což byl přesně ten účinek, jakého jsme chtěli dosáhnout, abychom dostali pod kontrolu vzpurnou populaci Hongkongu. Bohužel se však rychle ukázalo, že tento činitel měl také jiné účinky.

Asi týden poté, co se u nich projevila retardace, se u našich jedinců rozvinula velká úzkost a záchvaty paniky. Ve finále se jednalo o příznaky podobné paranoidním schizofrenikům. V tu chvíli se stav jejich těl rychle zhoršoval, nastalo u nich masivní vnitřní krvácení, stěny jejich tepen se ničily, krváceli z očí a jejich tkáň se rozkládala, abych to řekl tak nějak obrazněji, jejich těla se začala rozpouštět k smrti, obvykle došlo v důsledku selhání více orgánů ke smrti. Tomu však předcházelo nejméně 5 dní krutého utrpení, které nemohly zmírnit ani léky proti bolesti. V tu chvíli jsem porušil jeden náš protokol. Jeden náš subjekt, postarší dáma, která zde byla proto, že zveřejnila posměšné karikatury našeho prezidenta, škemrala o smrt s takovou naléhavostí, že jsem ji litoval a zastřelil ji. Byl jsem pokárán, naštěstí byla stížnost stažena, když jsem souhlasil, že pokryji výdaje spojené s vystřelenou kulkou. Přísahal jsem, že už nikdy nebudu projevovat tak zbytečné a milosrdné emoce. Usoudili jsme, že náš činitel je nepoužitelný. Pro naše účely byl až příliš ničivý, chtěli jsme, aby se nám obyvatelstvo Hongkongu podrobilo, ne vyhladit ho!

Naši američtí přátelé se přirozeně zajímali o naši práci. Požádali nás o vzorek pro své vlastní výzkumné účely. Naznačili, že ho chtějí použít k vyřešení určitých problémů ve Venezuele. Normálně bychom souhlasili, protože se CIA udržujeme přátelské vztahy, ale vzhledem k toxické povaze tohoto činitele jsme odmítli. Jak se ale ukázalo, události na sebe dlouho nenechaly čekat. CIA byla přesvědčena, že jsme vyvinuli něco velmi mocného, a proto jsme si to chtěli nechat pouze pro sebe. Jednomu z našich vědců nabídli spoustu peněz, když jim pomůže. Ten pošetilec s tím samozřejmě souhlasil a přislíbil se, že jim prodá vzorek. Zjistili jsme to, právě když docházelo k předávce. Pokusili jsme se to celé zastavit. Následovala přestřelka, neopovažujte se hledat o tom nějakou zmínku ve zprávách, nikde to nebylo hlášeno. Při přestřelce bylo několik desítek lidí zabito. Co bylo ovšem důležitější, činitel se dostal ven. K přestřelce došlo na trhu s divokými zvířaty v místě, které bylo hlášeno jako zdroj přenosu nákazy ze zvířete na člověka. Ohnisko celé nákazy. Ale samozřejmě k takovému přenosu nedošlo. Bylo to místo, kde CIA měla obdržet zapečetěnou lahvičku s naším činitelem, když ji ten zrádce, co ji chtěl prodat Američanům, upustil na zem.

Teď už chápu, že asi budete dost skeptičtí. Pokud jsem opravdu tím, kým jsem, proč bych měl zatajovat informace a ke všemu na tomto redditovém fóru? Ujišťuji Vás, že nejsem přítelem západního režimu. Miluji svou vlast a jsem loajální komunistické straně. Jsem však také člověk a mám svědomí. A co je vůbec nejdůležitější, mám ženu a syna. Jakmile jsme si uvědomili, že činitel utekl a začal se šířit, okamžitě jsme Wuchan odřízli od ostatního světa. Byl jsem jeden z těch, kdo měl na starosti zastavit šíření kontaminace. Samozřejmě jsme nemohli tak obrovské tajemství udržet bez povšimnutí. Takže jsme se rozhodli, že všem médiím řekneme, že ve Wuchanu vypukl koronavirus. Ve skutečnosti vůbec žádný koronavirus neexistuje. Všechno tohle byla omáčka. V současné době je v Číně chřipková sezóna. Když jsme si uvědomili, že nemáme možnost zamezit šíření činitele, poslali jsme do každé nemocnice v zemi své muže, aby lékařům nařídili každý případ diagnostikovat jako koronavirus. Přišli jsme s jeho novým pojmenováním 2019 Ncov a rozdali jsme informační letáky, které popisovaly námi vytvořenou umělou nemoc. Výsledkem bylo, že už desítky tisíc jedinců s běžným nachlazením nebo chřipkou mělo diagnostikováno záhadný koronavirus. Infekční, téměř smrtelný, veřejnost byla značně vyděšená.

Museli jsme prosadit naši pohádku o ne tak smrtelné nemoci a jejím průběhu. To nám také zajistilo čas připravit se na případnou katastrofu, která určitě přijde uvalením karantény na Wuchan a další města v provincii Chu-pej. Ve zprávách jste to zaslechnout nemohli a vzhledem k velikosti Wuchanu a jeho populaci kolem 11 milionů obyvatel to není známo ani mnoha místním. Ale během pár dnů byly infikovány tisíce lidí, kteří trpěli nepředstavitelnou bolestí a jejíž průběh jsem již popsal. Během jednoho týdne bylo ve městě tolik mrtvol, že jsme nevěděli, co s nimi dělat, a tak jsme přikázali vězňům, kteří přežili, odvézt těla mimo město a pochovat je v masových hrobech. Ale bylo velmi obtížné držet celou tuhle věc pod pokličkou, protože zde bylo najednou tolik mrtvol, a tak jsme dali vzniknout příběhu o tom, že 5 milionů obyvatel uteklo z Wuchanu. Ve skutečnosti většina těchto lidí zemřela kvůli činiteli.

Pracoval jsem nepřetržitě a s touhle kamufláží jsem v podstatě pomáhal. Když si teď vzpomenu na své činy, opravdu se za ně stydím, v té době jsem opravdu věřil, že bojuji za svou vlast a že rozhodování vlády a strany bylo správné. Ale v nitru ve mně začalo klíčit semínko pochybností. Moje víra ve stranu se otřásla v základech, když jsem se dozvěděl, co se stalo s doktorem Li Wen-liangem. Byl jeden z mála, kdo odmítal falešně diagnostikovat pacienty, že mají koronavirus. Za trest byl přepraven k pohřbívání do masových hrobů. Očekávalo se, že se nakazí činitelem a zemře v bolestech, ale k našemu velkému překvapení se mu záhadně nemoc vyhnula. Samozřejmě, že jste si přečetli, že zemřel na koronavirus. Byli jste však špatně informováni. Důstojník čínské lidové policie mu píchl injekci směsi heroinu a rtuti, která způsobila to, že se jeho plíce smrštily a přestaly fungovat. Když jsem se o tom dozvěděl, nebyl jsem si jistý, zdali dělám správnou věc.

I když věřím, že je vcelku vhodné, aby si vláda držela svou moc pevnou rukou, nemyslím si, že bylo správné zabít tohoto doktora. Byl to soucitný a laskavý muž, kterému záleželo na svých pacientech. Jak nemůže naše vlast profitovat z tohoto lékaře? Své obavy jsem sdílel se svou manželkou. Ale ta mě přesvědčila, že bych svým

nadřazeným neměl nic říkat. Řekla mi, že by to bylo příliš nebezpečné, že si váží loajality nade vše ostatní a že bych měl dost velké potíže, jen kdybych přiznal své pochybnosti o jejich metodách a postupech. Také poukázala na to, že jsme přeci měli prospěch z přednostního lékařského ošetření. Jako vyšší členové společnosti jsme dostávali pravidelně vysoce zádržné masky, které jako jediné mohou zabránit postupu infekce. Žádné pitomé roušky, ty Vám nepomohou. Prosila mě, abych myslel na našeho syna, který je ještě malý. Kdybych o tom mluvil a byl následně chycen, naše životy by byly následně ohroženy. Přibližně ve stejnou dobu se ukázalo, že činitel je úplně mimo naši kontrolu. Šíří se jako požár po celé provincii, ale i mimo ni. Infikuje desítky milionů lidí a způsobuje to, že tuhle nákazu nikdo nepřežije. Chápu, že tomu, co jsem právě řekl, je těžké uvěřit, protože Vám bylo řečeno, že se nakazilo pouze 80 tisíc lidí a z nich smrtelných bylo opravdu málo, ale tohle číslo je výsledkem chřipkové infekce falešně vydávané za neexistující koronavirus. Činitel je mnohem nakažlivější než tenhle rádoby virus a jeho úmrtnost není na rozdíl od koronaviru 2 %, jeho úmrtnost je totiž tak 100 %. Nikdo se z něho nevyлéčí, každý, kdo s ním přijde do styku, zemře. Provincie Chu-pej leží momentálně v troskách. Různá výjezdni povolení a karantény, které byly vytvořeny, nebyly proto, aby zabránily šíření činitele, nic z toho to nedokáže, žádná embarga, ani obličejové masky nebo dezinfekční prostředky. Ale pravý účel byl zabránit těm, co přežili, aby viděli tuto katastrofu na vlastní oči. Jsem součástí největšího maskování lidských dějin. Skrývání smrti desítek milionů lidí. Nebude dlouho trvat a celá provincie Chu-pej bude jedna obří márnice.

Pak pravda vyjde najevo. Zlom nastal v momentě, když strana řekla ještě jednu lež. Tahle lež byla příliš strašná, abych ji jen tak akceptoval. Možná, že jste zaslechli, že Čína ve Wuchanu vybudovala novou polní nemocnici s názvem Chuo-šen-šan, aby mohli nakažené izolovat a poskytnout jim zdravotní péči. Možná jste slyšeli, že ji stihli postavit za deset dní. Tak toto je také lež. Ano, něco stihli vybudovat za 10 dní, ale nebyla to nemocnice. Skutečný účel budovy byl přísně tajný, z počátku jsem byl dost naivní a věřil jsem tomu, že strana prokazuje soucit a péči o své lidi. Ale pak mě tam moji nadřazení poslali. Průvodcem mi byl čínský policista Mang. Není to jeho skutečné jméno. Střetl jsem se tam s realitou na vlastní oči. Jak jsem již zmínil, jediným způsobem, jak se před činitelem chránit, byla speciální maska, která je naprosto rozdílná od komerčně dostupných. K tomuto typu nemají přístup ani lékaři. Je přístupná pouze pro výzkumníky biologického boje a obsahuje velmi vyspělou technologii. Tyto masky musí být udržovány při určité teplotě, aby poskytovaly plnohodnotnou ochranu. Velmi rychle totiž ztrácí svou účinnost, jak jsem již také řekl, jednou z výhod mého postavení také bylo to, že já i moje rodina jsme měli přístup k pravidelným dávkám těchto masek. Což byl také důvod, proč jsme byli v bezpečí ve srovnání s civilisty, lékaři, a dokonce i nižšími vládními úředníky. Ti všichni měli naprosto zbytečné a neúčinné respirátory, v plané naději, že je snad budou chránit. A tak jsem vešel společně s desátníkem do budovy. Ať už chcete tomuto místu říkat jakkoliv, nemocnice to opravdu není. Jistě, vchod vypadá jako nemocniční a v přední části budovy se opravdu nacházejí nemocniční lůžka. Leží tam tisíce infikovaných pacientů v raných stadiích nemoci, kráčel jsem podél těl společně s desátníkem Mangem. Vystrašení a unavení lidé leželi po obou stranách chodby. Od té doby mě tento pohled pronásleduje neustále, když jdu spát anebo když vstávám.

Byl to jen začátek, desátník Mang mě vzal do zadní části této přední sekce. Stála tam zamčená kovová vrata a vedla někam, čemu říkal střední sekce. Pacienti v popředí o těchto dveřích nevědí, stejně jako já před chvílí. Nachází se tam případy, které by se spíše hodily do psychiatrické léčebny.

Ihned po vstupu do této části jsem byl zasažen tlumeným světlem, pachem zvratků a výkalů. Zde se nešťastníci volně pohybovali. Jejich mysl se zde bortila v nekonečný záchvat paniky. Nebyli zde žádní doktoři. Pouze velcí muži v černých uniformách, kteří patřili k tajné odnoži vojenské policie, o které jsem nikdy neslyšel. Zdálo se, že byli vybráni pro svou krutost a degradaci pacientů tím nejsmutnějším způsobem, jakým to jen bylo možné. Mnoho z těchto vězňů se chovalo dětinsky. Leželi na podlaze a naříkali jako děti a prosili o soucit, který samozřejmě nepřicházel. V očích těchto zločinců bylo vidět mnoho potěšení, když brutalizovali tyto nešťastníky. Bili je obušky, stříkali jim pepřový sprej do očí a kopali je. I když jsem byl vysoce postaveným členem vojenské struktury, stráže se ani trochu nepokoušely skrýt svou sadističnost. Dokonce mě i pozvaly, abych se k nim připojil. Ve všech ohledech mě považovaly za jednoho z nich. Ano, jednoho z nich. Stál jsem v šedé ponuré koupelně budovy. A přitom jsem hleděl do jednoho z mnoha laciných zrcadel na zdi, ptaje se sám sebe. Tak tímhle, tímhle já jsem se opravdu stal. Jsem opravdu jako oni. Násilí však nebylo jen obrazem sadismu, protože o ty chudáky nebylo potřeba se starat. Byli tam totiž, aby pracovali.

V budově se nacházely ještě jedny dveře. A za nimi bylo něco, co Mang nazval jádrem. Pak jsem to spatřil. Hromady a hromady mrtvých těl naskládaných na sebe až ke stropu. Byli tam muži, ženy i děti, starší i batolata, bohatí, chudí, krásní, znetvoření a skromní. Všichni byli mrtví, náš činitel nedělal rozdíly. Když mě desátník přivedl k tomuto, jak on říkal, jádru, jen stěží jsem lapal po dechu. Nedokážu ani spočítat, kolik jich tam bylo, ale bylo jich mnoho, byly jich tisíce. Mezi mrtvolami byla jakási cesta a já v dálce uslyšel velký rámus. Ubozí pacienti ze střední sekce zvedali mrtvá těla a odnášeli je kamsi do tmy. Stráže je bily obušky. Chvíli mi trvalo pochopit, co se děje. Prostě jsem nemohl uvěřit tomu, co se nachází na konci té cesty. Byla to obrovská pec, ze které šlehalý děsivé plameny. Jejich mysl se postupně hroutila a jejich těla už skoro nesloužila. Přesto tito muži a ženy nosili těla dál do pece v záhadném pokusu skrýt děsivou pravdu. Viděl jsem několik z nich, jak se vyčerpáním sesouvali k zemi, jen aby jejich těla byla přidána na hromadu mrtvol po obou stranách. Ve zdánlivě nekonečné řadě šla jejich pohublá těla v montérkách, zatímco se jejich těla prohýbala pod tíhou strašlivého nákladu. Mnozí z nich vyli a sténali bolestí a hrůzou. Jejich hlasy se spojily v žalostný zpěv, který tvořil symfonii se šlehajícími plameny. V nepopsatelném šoku jsem hleděl na hrůzu přede mnou, vedle mě stál desátník Mang. Jeho čerstvě oholená tvář byla naprosto bez emocí stejně jako předtím. Když jsem se otočil, podíval se na mě. Jeho ústa se usmála, ale jeho oči nikoliv.

Mang: Jejich energii využíváme k řízení celého komplexu, tímto způsobem šetříme státu značné zdroje a podívejte se, je jich tu tolik, téměř bychom je mohli nazvat zdroji obnovitelné energie.

Beze slova jsem tam jen stál a zíral na tu pekelnou scénérii, která se naskýtlá mému pohledu. Muži v černých uniformách křičeli na ty chudáky jako nějací démoni. Když likvidovali mrtvoly, svlékli z mrtvého cokoliv, co mělo nějakou hodnotu, a hodili je na kupu. Když mi to řekl, musel jsem se jít vyzvracet.

Mang: Jsi mým nadřazeným ale, jsi slabý.

Poděkoval jsem a rozloučil jsem se s Mangem a odešel domů. Potom, co jsem dorazil domů, zjistil jsem, že jsem obdržel stovky notifikací na svém šifrovaném zařízení, které strana používá pro komunikaci se zasvěcenými. Zprávy byly nepředstavitelně ponuré. Právní a hospodářská komise vydala finanční prostředky na výstavbu desítek zařízení, jako je Chuo-šen-šan, po celé Číně. Je tu to, čeho jsem se nejvíce bál. Činitel se rozšířil do zbytku světa. Naštěstí existovala smlouva s ostatními státy o tom, že pandemii způsobil koronavirus. Velkou pomocí nám byla i WHO. Problém byl v tom, že jediné, v čem jsme s USA soutěžili, bylo to, kdo je více podplácí. Díky tomu, že WHO vydala mnoho dezinformací, podařilo se prozatím odvrátit globální paniku. Ovšem situace se nadále rychle zhoršovala. Zdráhám se odhalit další informace. Bylo by následně velice jednoduché mě najít. Ale rychle jsme začali vytvářet opatření na ochranu našich vůdců.

Pokud sledujete světové zprávy, víte, že Si Ťin-pching byl spatřen na veřejnosti až po schůzce s vůdcem Kambodže. Měli byste však vědět, že osoba, která se setkala s kambodžským prezidentem, nebyl prezident Si, ale byl to jeho dvojník, který byl roky školen a připravován na to, aby zněl a vypadal jako náš prezident. Prezident je dost opatrný na to, aby dával svůj život všanc, je tajně ukryt v bunkru pod sídlem komunistické strany v Pekingu. Nebyl jediným vůdcem, co se skrýval. Můžu Vás ujistit, že polovina vysoce postavených je ukryta a nahrazena perfektně vyškolenými herci, kteří se řídí pokyny, které jim udílí zvláštní implantáty. Opravdu si myslíte, že by náš drahocenný premiér riskoval svůj život a odjel do Wuchanu? To znamená, že vláda státu byla z většiny ochromena a jejich funkce převzaty armádou. Bylo mi jasné, že naše úsilí bylo naprosto zbytečné. Ano, blokády, zákazy cestování, vraždy vzpurných novinářů nám umožnily skrýt reálnou situaci ve Wuchanu. Ale věděl jsem, že to nebude trvat dlouho a až začnou umírat masy lidí i ve zbytku světa, bude už každý znát pravdu, každému bude jasné, že se nejde nijak ochránit před činitelem. Ani respirátorem, ani dezinfekčním prostředkem. Při psaní tohoto příspěvku jsem slíbil ženě, že ji dám tento dokument přečíst. Neučinil jsem tak. Při psaní tohoto dokumentu mi kapou slzy na klávesnici mého notebooku. Nedávno totiž mému synovi vyšly pozitivní testy. Zjistil jsem také, že můj syn dostával prošlé a nošené masky, protože neměl pro stranu takovou důležitost.

Mohu Vám říct ještě jednu věc. Stanete se pouze součástí nadcházejícího holokaustu. Nic Vás už nezachrání. Stejně jako mého syna, jehož nářky mě budou pronásledovat do konce života.

Co mi vzal a dal koronavirus?

Kristýna Kyselová, 1. A

Doba covidová je těžce zvladatelná pro všechny. Každého se to dotklo jiným způsobem, to je důkaz, jakým závažným problémem se covid stal. Započal 12. 4. 2020, dnes je 30. 4. 2021 a my stále nevíme kdy, nebo jestli tato éra skončí. V lidech to zanechává frustraci a ničí naději, že by život mohl být, takový, jako byl před koronavirem. Všichni se snažíme přizpůsobit a chránit své blízké, je to ale k něčemu?

Naše společnost nikdy nebyla jednotná a naše vláda nikdy nešla příkladem ostatním, ale období covidu nám dokázalo, že naše společnost nedokáže být pospolu, ani když nás pohlcuje strach. Ztratíte iluze jak o společnosti jako celku, tak i o vládě. Vláda měla zajistit bezpečí svým občanům, ale co dělala místo toho? Lhala o nedostatku ochranných pomůcek v nemocnicích. Způsobila zmatky a vyvolala nespočet demonstrací. Chodila do restaurací a na fotbalové zápasy, zatímco občané kvůli jejím nařízením zůstávali doma. Nespočet jejích nesmyslných nařízeních způsobila výsměch nejen od svých vlastních občanů, ale také celkový výsměch jiných států. Tohle všechno vyústilo v naprostou nedůvěru k politikům. Proto lidé v tomto nebezpečném období hloupě odmítají roušky a jakkoliv chránit sebe a okolí, dělají protesty, kde se nedodržují vládní opatření.

Tato pandemie mi vzala důvěru ve vzdělání, které jsem si vybrala. Mnou vybraný obor se stal lehce postradatelný a riziko si v blízkých letech otevřít podnik vzrostlo. Malé podniky, které jsem měla nejraději, krachují, protože nemají zisk. Vláda sice přišla s nápadem, jak tuto dobu alespoň přežít, ale to podnikatelům nijak nenahradí ztráty, kterých za této epidemie dosáhli.

Náš státní dluh v tuto chvíli činí 2 125 738 492 815 Kč. A tohle číslo se bude neustále zvyšovat. Na konci roku by měl překročit hranici třech bilionů, to je nejvyšší státní dluh, co jsme v dějinách měli. I když je tento dluh za světové pandemie, vážně by měl být takhle vysoký?

Doba covidová mi dala jednu důležitou věc, a to, že jsem více poznala samu sebe. V čase, který jsem strávila doma, jsem se o sobě hodně dozvěděla, jako třeba, že vážně nemám rada být sama. Měla jsem hodně času si ujasnit své hodnoty a cíle. Už nepotřebuji tolik věcí, jak jsem si odjakživa myslela, člověku stačí vážně málo, aby přežil. Koronavirus mi pomohl trochu dospět, více se poslouchat a snažit se vycházet s lidmi. Lidský kontakt se pro můj život stal důležitějším, ale díky momentálním technologiím není nezbytný. Covid mi připomněl, jak je vzdělání důležité, a také mi ukázal, že mě studování baví a chtěla bych se mu věnovat i po dokončení studia na této škole.

Podle mého názoru by mi toho koronavirus sebral méně, kdyby vláda jednala v zájmu občanů. Kdybychom si jako lidé více věřili a pomáhali si, covid by nebyl takovým

problémem. Lidé by měli být více ohleduplní k okolí, Buddha řekl: „Dělej dobro a dobro se ti vrátí.“ Myslím, že kdyby se pandemie někdy opakovala, budeme silnější a zvládneme jí lépe, protože teď už víme, že když je tu problém, musíme ho řešit a chránit se, protože jinak se z problému může stát kolaps společnosti.

Buddhův citát: Dělej dobro a dobro se ti vrátí. (zdroj: *Citáty slavných osobností. Citáty slavných osobností: Největší sbírka citátů, myšlenek a aforismů [online]. Dostupné z: <https://citaty.net/citaty/2521-buddha-delej-dobro-a-dobro-se-ti-vrati>)*

Stín

Klára Černá, 2. B

Stál tam tak dlouho, kam jen sahala jeho paměť. Možná tam stál od okamžiku, kdy se prodral skrz dělohu své matky a spatřil poprvé světlo tohoto světa. Nevěděl a ani to vědět nechtěl. Na první pohled byste asi ani nedokázali říct, že je s chlapcem něco špatně. Ba naopak. Jednalo se o roztomilé dítě s tmavými vlasy a velkýma smaragdovými očima. Každý se nad ním rozplýval. Alespoň do okamžiku, než promluvil.

Došlo mu vcelku brzy, že je s ním něco jinak. Proč nikdo jiný neviděl ten černý stín? Proč nikdo jiný neslyšel ten zlověstný hlas, ze kterého měl noční můry? Proč nikoho jiného nespaloval pár krvežíznivých očí, kvůli kterým se probouzel s mokřým prostěradlem?

Nejprve se o tom snažil hovořit. Chytil mamku za ruku a s pláčem ukazoval do kouta místnosti. Vytáčelo jí to. Nejprve ho utišovala. Nic tam není. Nemáš se čeho bát. Postupem času to v ní probouzelo vztek. Spalující hněv, ze kterého křičela, házela věcmi a nejednou na syna vztáhla ruku.

„Co je s tebou špatně!“

„Proč nemůžeš být normální?“

„Přestaň už bulet!“

Když nepochodil u rodičů, pokusil se to vysvětlit ostatním. Varovat děti ve školce, učitelky v první třídě, prodavačky. Přece nemůže být jediný, ne? Určitě s ním nic není. Určitě je stejný jako ostatní.

Nemohl se mýlit více. A nečekalo ho nic jiného než tvrdý dopad reality. Lidé se na něj začali dívat jinak. Byl divný. Pořád mluvil o věcech, které neexistovaly. Byl vyděšený a ubrečený. Byl jednoduše divný. A co je divné, to je špatné a neměl by ses s tím stýkat. V momentě, kdy ve tvářích lidí nedokázal vidět nic jiného než nechut, pochopil.

Uzavřel se do sebe. Postavil kolem svého srdce vysoké zdi a nasadil si masku. Svět se pro něj stal jevištěm a společnost viděl jen jako herce. Byl jedním z nich. Stál na pódiu, smál se, byl hodný a zábavný. Ovšem v momentě, kdy spadla opona a on si svlékl ten kostým, realita nemohla být ještě víc odlišná než v tomto případě.

Dny ubíhaly příliš rychle a noci se staly delšími, než si dokázal připustit. Neusnul, dokud mu v krvi neproudil alkohol. Když neměl alkohol, východiskem se stala marihuana. A když mu došla i ta, zbývalo mu jen sedět v koutě a sledovat ten zvětšující se stín, který nikdy nepřestal šeptat.

„Můžeš mi vysvětlit, proč si nebyl ve škole?“ z telefonu na něj křičel hluboký hlas jeho otce. Semknul rty. Sice bydlel sám a s rodinou se příliš nevidal, přesto však před očima dokázal vidět jasný obraz jeho tváře. Byl si jistý, že celý jeho napuchlý obličej byl rudý vzteky a na čele mu pulzovala žilka, o kterou měl vždy strach, že praskne. Vyceněné zuby, obočí stažené do jedné linky a pak ta pěst. Silná pěst slibující bolest.

„To nedokážeš ani mluvit nebo co?!“ Netušil, co tátovi odpovědět. Pravdu? Těžko. Kdykoliv jim to chtěl říct, tak ho ignorovali. Nebyla žádná možnost jim říct, že není tak úplně v pořádku. Chtěli po něm jen jednu jedinou věc. Aby hrál svou roli a nedělal nic mimo jimi vytvořený charakter.

„Začni se chovat, tvá matka zase brečela. Přestaň bejt nevděčný spratek, nebo přijedu a zlámu ti ruce i nohy, jasný?“ Uchechl se. Věděl, že o nic nešlo. Měl jen mlčet. Jako vždy. Nechat se seřvat a nic neříkat. Byl jen loutka. A přesto se v něm probudil vztek. Stejný hněv, který vždy vídal u své matky. Ten druh emocí, který tak ze srdce nesnášel.

„Došlo ti, že když mi zlomíš nohy, tak do školy úplně nedojdu? Přijed'. A já zavolám policii a nechám ti dát soudní příkaz. Nepřiblížíš se.“ Neuvědomil si, že křičí. Ani neslyšel otcovu odpověď. Po tvářích mu stékaly slzy, třásl se jako ratlák a viděl černě. Z jeho záchvatu ho probudila až hlasitá rána. Zvuk dopadajícího telefonu.

Podlomily se mu nohy. Skončil jako malé schoulené klubíčko na podlaze pokoje. Kousek od něj se válel rozbitý telefon. Ani nevěděl, kdy s mobilem hodil o stěnu. Přitáhl si kolena k bradě a rozplakal se. Z hrdla se mu prodíraly zvuky, které se ani nepodobaly lidským vzlykům. Člověk by to spíše přirovnal k řevu zraněného umírajícího zvířete.

„Říkal sem ti to. Nikdo tě nemá rád. Nevděčnej spratek. Přiděláváš jen samý problémy.“ Nad ním se tyčil tmavý stín jako vítěz nad poraženým. Usmíval se. Čas se blížil.

Mráz ho svými prsty hladil po bledých lících. Z popraskaných rtů mu unikal kouř, který mapoval svými zrudlýma očima. V třesoucích prstech svíral cigaretu a snažil se vnímat jen chuť nikotinu v plicích.

„Lidi sou jako cigarety. Někdo kouří rychle, někdo zas pomalu. A někdo si to dokáže vychutnat a někdo z toho má úplný hovno,“ prohlásil zamyšleně k siluetě, která seděla vedle něj. Tentokrát se nejednalo o jeho osobního démona, nýbrž o mladou slečnu s kudrnatými světlými vlasy. Opírala se o rameno svého přítele a tiše se uchechtla.

„Tak to abychom kouřili pěkně pomalu.“ Políbil ji na rty a srdce mu štěstím poskočilo. Viděl ji po dlouhé době. Miloval, když ji mohl mít vedle sebe. Díky její přítomnosti zapomínal na toho parchanta, který mu každý den šeptal ty samé věci dokola. Díky ní se cítil, že má nějakou cenu. Že možná není tak ztracený.

„Slibuju ti, že tu budu furt pro tebe. Nikdy tě neopustím,“ zašeptal ji do ucha a ona se na něj podívala s naprostou důvěrou v očích.

„Já vím.“

1. měsíc

A poté přišla korona. Obchody, školy se uzavřely. A on byl najednou uzamčen ve svém vlastním bytě jako vězeň. Alespoň jeho přítelkyně mohla čas od času přijet. Byla jediným světlem v téhle temnotě. Ale ani ona nedokázala vymýtit ten rostoucí dešťový mrak nad jeho hlavou. Deaktivovat časovanou bombu v jeho nitru.

Nejprve mu ta situace nevadila. Koneckonců mohl spát déle, mohl se flákat a nemusel neustále předstírat, jak je šťastný a veselý. Nemusel si každé ráno hledat důvody, proč by vlastně neměl vstávat.

S rodiči prakticky nemluvil. Distancoval se od všech až na svoji životní lásku. Každý den s ní volal, celé noci si psali. Miloval ji. Jenže žádný vztah není dokonalý. A můžete někoho milovat sebevíc, ale ve finále to stejně nemusí vyjít.

„Je to tvoje chyba. Proč musíš být tak vztahovačný? Neřekla sem ti nic hnusného!“ odvětila uraženě a on se silně kousl do vnitřní strany dásně. Byl rád, že se hádali přes telefon. Byl za to vděčný, protože nemohla vidět jeho bolestný výraz. Jeho slzy v očích a jeho zlomený pohled.

„Já... Promiň. Máš pravdu. Opuštíš mi to prosím?“ na konci věty se mu zlomil hlas. Pravděpodobně měla pravdu. Neřekla nic zlého. Jen poznamenala, že se chová jak malé otravné děčko. A že se jde raději opít, protože už má dost toho, jak je furt ufňukaný. Byla to jeho chyba.

„Prosím, nepij moc,“ dodal ještě a zatínil si nehty do dlaní. Fyzickou bolestí se snažil přehlušit tu psychickou.

„Já chápu, že jenom protože sem mladší, tak mě furt bereš jako malýho spratka, ale dokonce i já mám mozek víc?“ Hovor ukončen.

Odložil telefon. Naučenými pohyby si přetáhl kapuci přes hlavu a odešel z bytu. Kupodivu klidnými prsty si zapálil cigaretu a posadil se na blízkou lavičku.

„Má pravdu. Je to tvá vina. Můžeš za to, že každý den chlastá. Můžeš za to, že furt žálí. Můžeš za to, že seš tak k ničemu a nedokážeš ji rozveselit. Seš k ničemu. Jak dlouho potrvá, než tě pošle k vodě? Jak dlouho to zabere, než tě začne mít plný zuby jako tvoji rodiče? Jako tví kamarádi? Dva týdny ste doma ze školy a napsal ti někdo? Ne. Seš sám.“

Prázdnýma očima naslouchal slovům stínu. A rty se mu roztáhly do širokého úsměvu, při kterém se mu třásl spodní ret a oči se plnily slzami. Měl pravdu. Dokázal jen ničit všechny kolem sebe.

2. měsíc

Ležel schovaný pod dekou a zdálky poslouchal učitelův výklad. V tomto směru mu distanční výuka více než vyhovovala. Ale vše ostatní mu pomalu začalo lézt na mozek. V nose ho štípal pach potu. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposledy byl ve sprše. Ani kdy jedl nebo pil něco jiného než alkohol.

Nedávno se opět pohádali. Tentokrát to bylo ošklivější než obvykle. Ve volném čase se snažil natáčet videa, jak hraje videohry. Nejdříve byla nadšená, ale teď? Opravdu ho to bavilo, ovšem díky tomu na ni neměl tolik času jako dřív.

„Co to řekla? Jo, už vím. Je jedno, co uděláš, stejně nikdy nic nedokážeš. Všechno, cos udělal není nic, za co bys měl být pyšný a tak dále.“

Každé slovo se mu zarývalo do srdce a ničilo vše, co z něj zbylo. Brečel. Neměl nikoho. Miloval ji, a přesto ho to tak bolelo. Ničil ho ten vztah. Nedokázal to už snášet. Nedokázal fungovat. Děkala mu žárlivé scény jen poté, co jí chvíli neodepsal. Když už tu byla, tak si spíše šli po krku. Štvala ho vším, co říkala. A nenáviděl sám sebe za ty pocity. Někdy si prostě přál, aby ji nikdy nepoznal. Aby s ní nešel na rande. Aby se do ní tak moc nezamiloval.

„Ty víš, co máš udělat. Pomůže ti to. Bude ti líp,“ povzbuzoval ho stín lákavým hlasem a chlapec se vyštrachal zpod deky. Jako ve snu se posadil k počítači. Na stole ležela žiletka. Přátelsky se na něj usmívala. Nabízela mu otevřenou náruč. Lákala ho k sobě příslibem lásky a síly. Bude ti lépe. Pomůže to. Jen jeden řez.

S úsměvem uchopil žiletku mezi prsty a vyhrnul si rukáv mikiny. Přiložil studenou, avšak vřelou čepel ke svému předloktí a táhl. Sledoval rašící krupěje krve. Tělem mu projížděla bolest měnící se v euforii. Přiložil znovu a táhl. Znovu a znovu a znovu. Nedokázal přestat. Ten pocit blaženosti ho oslepoval. Potřeboval to. Jinak se bez toho v té karanténě zblázní.

3. měsíc

Korona se zhoršovala, bylo víc a víc nemocných. Opatření se zpříšňovala. A on pomalu ani nevycházal z pokoje. Byl zavřený v jedné místnosti. Jen on a jeho démon, který každým dnem byl větší a větší.

Seděl na lavičce a mezi rty svíral jointa. Natahoval do plic kouř a čekal na nějaké kladné výsledky. V rukách držel telefon. Stále si pročítal slova, které mu poslala.

„Slíbil si mi, že tu pro mě budeš, když budu potřebovat. Že mě nenecháš samotnou. A místo toho si mě nejenom opustil, ale taky si mě musel skopnout tak hluboko, že se z toho nikdy nedostanu.“

„Seš k ničemu. Nechal si ji v tom.“

„Nenechal. Já jenom. Já nechtěl. Když. Já už nemohl.“ Z očí mu stekla jedna jediná slza, která v sobě nesla veškerou tu bolest, již cítil.

„Nechal. Seš naprostý odpad. Zničil si ji.“

„Já nechtěl. Když já už to nedokázal. Každý den mi všechno vyčítala. Já už to prostě nedokázal snášet. Všechno byla moje chyba. Vim, že sem se nechoval nejlíp, ale tohle sem si taky nezasloužil.“

„Rodiče tě nesnáší, tví kamarádi se o tebe ve skutečnosti ani nezajímají a jedinou osobu, která byla schopná tě milovat, si zničil. Ty seš ten záporák. Jenom ubližuješ lidem. Kolikrát tvá mamka kvůli tobě brečela? Kolikrát si lhal a přidělal všem problémy? Děláš jenom starosti a ubližuješ. Ničíš všechny kolem tebe.“

Seděl skrytý pod rouškou noci. Letní vítr ho hladil po tvářích. Dřepěl na té stejné lavičce, na které sedával spolu s ní. A brečel. Bolelo to. Nejenom proto, že zničil jedinou holku, kterou doopravdy miloval. Ale taky proto, že stín měl pravdu. Od začátku korony mu jeho nejlepší kamarád skoro nepsal. Raději byl se svojí přítelkyní a na něj neměl čas. Chápal to, ovšem nedokázal mu napsat, jak moc je osamělý. Nemohl jít ven se opít se spolužáky, nemohl jet na výlet, nemohl nic.

Byl jen on a jeho stín.

4. měsíc

Neměl energii ani vypracovávat úkoly do školy. Jen ležel a snažil se dýchat. Nutno říct, že ani to mu zrovna moc nešlo. Měl pocit, že zešílí. Občas si psal se svou bývalou přítelkyní. Většinou se dozvěděl, jak moc je zničená, že neustále jen pije a jak by chtěla zemřít.

„Je to tvá vina. Ty seš důvod, proč je v takovém stavu.“

„Já vim,“ neměl sílu se se stínem hádat. Vlastně nebylo ani o čem. Už dávno akceptoval tu skutečnost. Že on byl ten důvod, proč každý v jeho blízkosti trpěl. Možná v minulém životě byl fakt hrozný člověk.

Jeden by se mohl zajímat, jak vlastně dokázal přežít dvacet let. Celé to byla jen hra. Ráno vstát, pobřečet si, pořezat se, nasadit masku a hrát šťastného kluka. Chodil ven, bavil se, opíjel se s přáteli, chodil do kina, sám sebe zval do restaurací. Všechny tyhle věci mu pomáhaly se uklidnit. Nenáviděl lidi, davy, nedokázal mezi lidmi moc dýchat. Ale díky neustálému cviku to zvládal. Teď, když byl čtyři měsíce zavřený doma, chytal panické záchvaty jen z cesty do obchodu. A to měl obchod půl minuty cesty od bytu.

„Mami?“ oslovil svou matku přes telefon. Hlas měl nakřáplý a oči podlité krví. Dlouho s ní nemluvil. Na zápěstí se mu leskly čerstvé kapky krve a v ruce stále svíral žiletku. Krvácel víc, než čekal. Brečel.

„Ano?“

„Já nechci umřít. Ublížil sem si. Já nechci umřít,“ brečel jak malý chlapec. Jeho mamka se rozplakala. Věděl, že tohle je věta, kterou žádný rodič nechce slyšet. Ale už to nezvládal. Už nedokázal předstírat, jak je silný. Věděl, že za ním nemůže přijet díky koruně. Byl v bezpečí. A přesto teď netoužil po ničem jiném než po mateřském objetí. Po tom, cítit lidské teplo a slyšet ujištění, že to bude v pořádku. Že musí dál bojovat. Že jednou bude doopravdy šťastný.

„Musíš s tím přestat. Tím, že si ubližuješ, tak ubližuješ hlavně mě. Slib mi, že už to neuděláš,“ vzlykala a doufala, že její syn se zapřísáhne, že už si nikdy neublíží. Zatímco jí bolelo srdce a třásla se v návalu pláče, jeho slzy jako mávnutím kouzelné hůlky ustaly.

„Slibuju,“ zašeptal a ukončil hovor. Zahodil telefon. Tupě zíral do bílé stěny a v zorném poli stále vidět své zakrvácené zápěstí.

„Říkal sem ti to. Nedokážeš nic jiného než ubližovat všem kolem. Nezasloužíš si žít. Jen ubližuješ. Seš nechutnej a zvrácenej. Měl bys prostě umřít, abys jim už neublížil,“ šeptal stín a omotal své dlouhé kostnaté prsty kolem jeho hrdla.

Nemohl dýchat. Do plic se mu nedostávalo dostatek vzduchu. Otvíral pusku, snažil se křičet, ovšem z hrdla mu vyšel jen chrapot. Brečel. Sám v pokoji plakal dostatečně dlouho na to, dokud neodpadl vyčerpáním a neusnul přerušovaným spánkem plným nočních můr.

5. měsíc

Přestal pít, přestal kouřit, dokonce odložil žiletku. Karanténa působila, že snad nikdy neskončí. A vše, co mu kdy pomáhalo na snížení bolesti, teď už nemělo žádný účinek.

Seděl v rohu pokoje a sledoval stín. Dívali se navzájem do očí. vzdal se. Neměl nejmenší zájem už jakkoliv stínu odporovat. Dodržel slovo své mamce. Neublížil si. Ani

už neplakal. Místo toho se veškerá bolest střádala uvnitř jeho srdce. Bolelo to. Nebyla minuta, kdy by jeho hrud' nespalovala palčivá bolest nutící ho svíjet se na zemi jako ubohý červ, kterým koneckonců i byl.

„Tvůj život nemá nejmenší význam. Měl bys prostě zhebnout. Proč ještě dýcháš? Však to stejně nemá cenu.“

„Ani nevím, asi se prostě bojím umřít,“ přiznal bez nejmenšího zaváhání. „Seš tak neschopnej, že nedokážeš ani chcípnout.“

„Už to tak bude,“ odvětil a usmál se sám pro sebe. Nebylo to tak, že by nad smrtí neuvažoval. Prakticky nemyslel nad ničím jiným než nad sebevraždou. Když jedl, když se smál, když se bavil s učitelem o tématech, když se před rodiči smál po telefonu, aby se nebáli. Nebyl moment, kdy nepřemýšlel nad tím, že by se měl prostě zabít.

Možná doufal, že jakmile skončí karanténa a on bude moct znovu chodit ven bez strachu a bude moct být svobodný, tak ten stín se alespoň o něco zmenší. Třeba bude schopný to znovu zvládat a bojovat. Jenže vláda stále opatření prodlužovala, počet mrtvých rostl a on každým dnem ztrácel naději víc a víc.

6. měsíc

Byl venku na dlouhé nelegální procházce, když mu doma na stole zabzučel telefon. Obsah zprávy ovšem našel až po několika hodinách. Až když bylo příliš pozdě.

Seděl opět na té jedné lavičce, která byla už svědkem tolika příběhů. Nebrečel. Spíš jen prázdňě četl zprávu od své bývalé přítelkyně, kterou nikdy nepřestal zcela milovat.

„Tohle sou moje poslední chvíle, kdy žiju. A ty neodepisuješ, ani si to nečteš. Takže už mi nepiš, protože už si to nepřečtu. Sbohem navždy.“

Psal si s ní dva dny nazpátek. Psali si jako za starých časů. Snažil se ji rozesmát. Dost mluvila o sebevraždě, ale psala, že to neudělá. Slíbila to. A řekla, že když si s ním píše, je jí lépe. Jenže ty dva dny jí nepsal... Byl naprosto v háji, měl dost zlé stavy a celé dny prospal.

„Zabil si ji. Je to tvoje vina. Zabil si ji.“

Věděl to, ale přesto ve chvíli, kdy tu větu slyšel nahlas, něco se v něm zlomilo. Z očí mu vytryskly slzy. Snažil se udusit vzlyky dlaní, ale nepomáhalo to. Zhroutil se do hlíny a brečel. Řval. Škubal si vlasy. Celé jeho tělo planulo bolestí. Myslel na ni. Před očima viděl její úsměv, její spící tvář, cítil její vůni. Slyšel její řev, utíral její slzy, běhal vedle ní.

Díval se spolu s ní na hvězdy, objímal ji v náruči, dokud neusnula. A věděl, že už to nikdy nezažije. A celé je to jen jeho chyba.

7. měsíc

Karanténa byla delší a delší. Prodlužovala se. Ve společnosti vládly nepokoje. Lidé se dělili na dvě skupiny. Lidé, kteří dodržovali opatření, a pak lidé, kteří kašlali na všechno a odmítali roušky.

Protesty, demonstrace, dezinformace. Násilí. Výhrůžky. Chaos propukal v srdci každého. Až na něj.

Seděl shrbený za volantem svého auta. Prsty svíral volant natolik silně, že mu klouby bělaly úsilím. Ačkoliv rty měl roztáhlé do mírného úsměvu, nic o jeho falešnosti nemohlo vypovědět více než zoufalý pohled plný touhy zemřít. Na sedadle spolujezdce se choulila tmavá silueta stínu. Probodával řidiče planoucímá očima a špičaté bílé zuby se leskly v šeru.

„Víš, že to chceš udělat. Nikomu chybět nebudeš. Jedinýho člověka, který tě měl rád, si zabil. Zabil si ji Měl bys taky chcípnout,“ šeptal řidiči do ucha a každé jeho slovo se chlapci zarývalo pod kůži. Ten stín měl pravdu. Nelhal. Říkal jen nahlas to, o čem už dávno věděl. Přesto nevěděl, proč to tak bolelo. Z končetin mu zmizela veškerá síla. Zhroutil se na sedadlo. Třásl se. Objímal sám sebe. Sevřel víčka pevně k sobě. Nádech výdech. Nepomáhalo to. Každému, kdo mu kdy radil dýchání, by se nyní nejraději vysmál.

„Umři.“

Vyvolený

Veronika Málková, 1. A

„Zdravím tě,“ rozezněl se neznámý hlas v temnotě.

„Nemusíš se bát. Můžeš mi říkat Stvořitel,“ usmál se nezná..., tedy Stvořitel.

„Myslím, že nyní jsi dost zmaten, nemám-li pravdu? Nepřekvapuje mě to. Nech mě ti to vysvětlit.“

Nastalo krátké ticho.

„Jsi poslední... poslední z lidstva.“

„... co?“

„... Prý, co to povídám?“ zasmál se Stvořitel. „Mám ten dojem, že bys rád zjistil, co se vlastně stalo. Posad se a dobře poslouchej.“

Stvořitel se dlouze odmlčel.

„Začalo to koncem roku 2019, ve státě... jak jste mu to říkali? Oh, ano, Čína, kdy lidstvo překročilo hranici,“ dokončil větu přísně Stvořitel. „Vy lidi jste začali ze sebe dělat všemocné, ale díky MNĚ je nyní planeta Země po tolika letech konečně svobodná. Opět má šanci nový a snad již chytřejší druh života. Stále tomu nerozumíš? Hm, cítím se jako učitel při výkladu, akorát mě tu nikdo, zdá se, neposlouchá. Tehdy jste tomu říkali COVID-19,“ Stvořitel dal důraz na slovo covid-19.

„... Cože? Že to na planetě Zemi je jen jeden rok?“

Stvořitel se odmlčel.

„To ale není pravda. Zdá se, že to, jak jsem tě sem dostal, mělo jisté následky na tvou paměť, která si zřejmě pamatuje pouze rok 2020, ale dál již ne. Covid-19 trvá již 25 let, nyní je rok 2044. Tenkrát jste si mysleli, že ta nemoc je z čínské laboratoře. To byla pouze vaše domněnka, samozřejmě mylná. Nastražil jsem ji já. Můj důvod byl prostý, váš čas na planetě Zemi vypršel.“ Stvořitel se zamračil: „Na úplném začátku doufal Bůh, že vaše stvoření bude nějak přínosné. Ovšem, že nebylo. Ten starý hlupák se opět zmýlil. Kdyby mě tehdy poslouchal, planeta Země by nadále vzkvétala, stejně jako kdysi.“ Stvořitel začal mírně zuřit. „Vaše existence tu krásnou planetu skoro zničila. To vaše znečišťování ovzduší, kácení lesů, těžení – tedy vysávání přírodních pokladů. Vaše hříchy se stupňovaly i přes Boží hněv v podobě zemětřesení a potop, ale nic nepomohlo. Proto jsem vytvořil další nemoc.“

„Prosím?“ zamračil se mírně Stvořitel. „Ty mi nevěříš?“

„Roku 1720 mor, 1820 cholera, 1920 španělská chřipka a konečně roku 2020 covid-19. Jsi vyděšený? Asi bys měl být. Je mi líto, ale tohle je odplata. Pomsta za staletí, která jste nevyužili správně. Ty jediný zjistíš pravdu, zbytek je v zatracení.“ Stvořitel si odkašlal. „Na začátku roku 2021 začal covid-19 rapidně mutovat a v nejhorší pandemii už ho z příznaků nebylo možné odlišit od běžných nemocí. Vaše rasa začala šílet. V roce 2030 upadla ekonomika. Vláda každého státu rezignovala, aby si zachránila život. V roce 2040 to všechno puklo. Stala se z vás zvířata a přestali jste myslet logicky. Bojovali jste kvůli vakcínám, věřili jste, že vás to zachrání. Posílali jste na sebe tanky, rakety, stíhačky, málem došlo i na atomové bomby.

„... Hm, cože? ... Jestli jsi ty vyvolený a přežiješ? Ne, ty dopadneš jako ostatní, až tu s tebou skončím. Od roku 2040 až do 2044 to bylo stejné. Začali jste se zaměřovat na nemocnice a kradli vakcíny, které zbyly, abyste se sami očkovali. To jen pozvedlo nárůst mrtvých. Bůh stále doufal, že najdete světlo na konci tunelu, že začnou lepší zítřky. Nestalo se tak. Tehdy a ani dnes neměl sílu vás vyhubit. Tak jsem se toho ujal já. Och, a prosím, neříkej mi Stvořiteli.“ Opět se dlouze odmlčel.

„Jsem Stvořitel konce.“

Práce ze soutěže konané ve školním roce 2019/2020

Ve školním roce 2019/2020 obeslaly soutěž tři žákyně. Téma i forma byly volné.

Výsledky: zlaté pásmo: Nikola Junková, Klára Černá; stříbrné pásmo: Štěpánka Šindlerová.

Třešíňka

Nikola Junková, P1. A

Část I.

„Prý tam chodí. Chodí, když je mlhavo a sněhový poprašek pokryje studenou zem. Vždy za stmívání. Vždy v ten čas, kdy se den setká s nocí. Ta malá holčička v modrých šatečkách. Bloudí a hledá cestu z tohoto světa. Mezi dnem a nocí hledá útěchu, mezi dnem a nocí se schovává před očima zvědavců. Tam na malém hřebeni u staré třešně. Tam, kde vede cesta kolem Božích muk.“

„Tak už dost! Tohle mě opravdu nebaví, tímhle mě nevyděsíš. Tu historku znám stejně dobře jako ty, možná i líp.“

Mlčí. Vidím, že tato historka se jí líbí a ráda o ní mluví. Přeci jen jí je necelých třináct let a jiné příběhy nezná.

„Promiň Kájo, ale ta historka je už ohraná.“

Je to pravda, u nás na maloměstě je již folklorem. Tento příběh zná snad každé děcko, co má alespoň nějaké potuchy o malé násobilce.

Slaví se čarodějnice a my se snažíme zabavit děsivými povídkami. Někdy se však původně děsivá povídka rázem změní v neúnosně komickou povídku. Tuhle se můj spolužák snažil vylíčit příběh o samozavíracích dveřích. Sice jsem se snažila zachovat vážnost a děsivost okamžiku, ale byla jsem pod tlakem jak tlakový hrnec. Nevydržela jsem to a vyprskla jsem smíchy, vzápětí i všichni ostatní poslouchající.

„Tak prej se samy zavíraly, asi průvan!“

Smějeme se na celé kolo.

Zatímco my se skvěle bavíme, dospělí se hřejí u velkého ohně. Oheň sežere vše, co je mu předhozeno. Někdy mi je hořící hromady větví, starého nábytku a jiných dřevěných drobností líto. Obzvláště dřevěných sání mi je líto. V plamenech vypadají jako pekelné sáně. Při pohledu na ně vzpomínám na zimu. Letos se vydařila. Všude hromady

sněhu, střechy zdobily obří rampouchy, z každého koutu se ozýval dětský křik a smích, neboť se celý kraj proměnil v jedno velké dětské hřiště. Krásná ladovská zima. Po dlouhých nocích a mrazivých dnech se mi vždy zasteskne po jaro. Těším se na jaro, ze strmých kopců crčí proudy vody. Nemohu se dočkat, až stromy a keře budou samý květ. Svět se postupně stává plným barev, vůní a živých tvorů.

Část II.

Zde na maloměstě čas plyne dál. Vše se zdá být klidné. Každý den se podobá tomu včerejšímu, a tak si volné chvíle krátím se svou kamarádkou Kájou. Ráda si sní povídám, vždy mě přivede na jiné myšlenky, pryč od mé rodiny, hlavně od mého otčima, s kterým se nikdy na ničem neshodnu.

„Projdeme se na Třešínku?“ z ničeho nic se optá Kája. Třešíňka, tak se u nás říká místu, kde roste stará třešeň, vlastně více třešní. Ale ta stará s nejmohutnější korunou roste od ostatních stranou a celkově vypadá nejvýrazněji. Údajně se tam zjevuje přízrak, o kterém Kája tak ráda mluví. Protočím panenkami. Typická Kája.

„Tak dobrá,“ trochu nuceně odpovím.

Pro nás to není žádná neobvyklá procházka, chodíme tam docela často. Co nevidět šlapeme do kopce, na jehož vrchu se tyčí ona stará třešeň. Rády na plané třešně chodíme. Prý bychom je neměly trhat. Na staré třešni ukončilo provazem svůj život několik nešťastníků. Ze stromu oběšenců by se neměly jíst plody, poněvadž plody nasáknou krev hříšníků. Jsou to však babské pověry a my si na třešních s klidem pochutnáváme. Některé dávné kultury však věřily, že duše lidí po smrti vstoupí do stromu.

„Stejně, bylo by krásné stát se stromem. Žít, dýchat a pít vodu, co padá přímo z nebe. S nikým se nehádat a být daleko od lidí. Navíc, pyšnit se tak nádhernou rostlou korunou,“ nadšením vykládá Kája hledíc do koruny třešně.

„Jsi naivní, vůbec ničemu nerozumíš. Když už by sis myslela, že máš jako strom od člověka klid, přišel by, vytasil by motorovou pilu, tvůj kmen by přefal a ty bys padla jak zastřelený vojín. Poražena.“

Kájiny zelenohnědé oči uhýbají pohledem. Na její tváři poznávám, že se nad stromem, pilou a člověkem zamýšlí.

„Stromy by se člověka měly bát, ale duchů se nebojí?“

„Asi ne,“ odpovím. V něčem má Kája pravdu. Kdo by nezáviděl stromům mír a klid?

„Ty snad chceš přízrak vidět?“

Kája přikývne.

„Prosím tě, vždyť ty seš vystrašená z jakéhokoliv lesního tvora, natož z ducha.“

Pomalů se odebíráme pryč. Míjíme ona Boží muka s vyhořelými svíčkami a s věncem uschlého lučního kvítí.

Nikdy jsem dívku nespatriła, ačkoliv se tudy procházím za jakéhokoliv ročního období, v jakémkoliv počasí, v kteroukoli hodinu, nikdy nic. Snad jen ptáci v korunách třešní prozpěvují o něco tišeji než kdekoli jinde. Možná lépe. Možná člověka popadne šílenství, jakmile se zahledí do jejích očí. A možná dokonce právě její oči byly to poslední, co sebevrazi viděli před smrtí. Je to vůbec pravda? Celý příběh o trpící dívce, jejíž mladičkový život uhasila zlá nemoc? Opravdu neživá přichází a živým pomáhá odejít?

Část III.

Je prosinec, Štědrý den se neprodleně blíží a mně je konečně patnáct let. O další rok blíže k dospělosti, ke svobodě, kterou budu mít, až odejdu. Za chvíli bude večer a venku panuje krutý mráz. Víím to moc dobře, protože se zrovna venku nacházím. Ošklivě jsem se pohádala s otčímem. Jak já ho nenávidím. Proč musel vstoupit do mého života, proč ho musím znát a proč s ním musím žít? Už ho nikdy nechci vidět ani slyšet. Chci být sama.

Se slabým kabátem, v sukni a v punčocháčích se brouzdám tenkou vrstvou sněhu. Přes zimní boty mi mrznou konečky prstů. Štípou, jako kdyby do nich naráz hryzalo nejméně sto mravenců. Ani to mi nebrání jít dál. Cíl je jediné místo. Třešíňka. Zde budu mít pokoj od všech. První pouliční lampy se rozsvěcí, zírám do jejich rozmazaného chabého svitu. Opírám se o kmen staré třešně. Shora se zdá vše tak nicotně malé. Všechny ty zahrady, dvory, domy, lidé v těch domech. Každý se těší na Vánoce. Já se těším na tátu, třeba se někdy vrátí.

Vločka po vločce padá na zem. Každá krásná, každá jedinečná, a všechny skončí na jedné kupě sněhu. Chodím kolem třešně se snahou o zahřátí. Kolem dokola, sem a tam. Stejně se domů nevrátím. Začíná přituhovat a hustěji sněžit. V hlavě se mi přemítají nejrůznější myšlenky. Mám trochu hlad. Všude kolem hrobové ticho.

Už tu jsem nějakou dobu. Chce se mi trochu spát. Přivírám oči a chuchvalce sněhu útočí na mé již vodou nasáklé vlasy. Nespi, nesmiš usnout. Opakuji si. Nikde nikdo, takřka dokonalá samota. I když... v dálce jsem si povšimla blížící se osoby. Kdo by tu co dělal? Přimhouřím oči, abych lépe viděla. Jde sem. Pomalu a jistě se blíží. Snad bych měla vyklidit pole. Ale co, přeci jen jsem tu byla první. Počkám, až projde, slušně pozdravím a je to. Prozatím se budu dívat opačným směrem na rozsvícené město. Čekám a čekám. Začínám být trochu nervózní. Procházející člověk mě měl už minout, ale zatím tu ještě není. Podívám se znova směrem k té osobě. Už je mnohem blíže, ale stále docela daleko. Všimla jsem si, že to není dospělá osoba, nýbrž vzrůstem malé dítě. Co když?! Ale ne, to je přece hloupost. To nemůže být žádný přízrak. Je to nějaké malé dítě, ale co tady dělá tak samo? Nedává to smysl. Dívám se za malou osůbku, jestli mu v patách nejdou rodiče. Nikoho nevidím, rozhodnu se jít vstříc tomu dítěti a zeptat se ho, kde se tu vzalo.

Udělám několik kroků vpřed trochu neohrabaným způsobem, ale jdu za ním. V šeru se rozmazaný obrys malé postavičky začíná vyjasňovat. Malátným pohybem se blížím. Už...už u ní budu. Ona jde za mnou, já jdu k ní. Už ji vidím mnohem detailněji a... ne! To není možné! Stojím pár metrů od té bytosti. Malá, asi pětiletá holčička oblečená v bleděmodrých svátečních šatech. Přesně tak je popisována v příběhu. Šaty, v kterých byla pohřbena. Pohřbena v prosté krabici a bez kněze. Navždy zatracena. Rozbušilo se mi srdce. Co teď? Utéct? Mé ztuhlé nohy mi to nedovolí. Pozdě. Jsem hypnotizována jejíma průhledně bílýma očima. Nemohu se pohledem odtrhnout od její andělské tváře. Pomalu couvám. Mé srdce svírá obrovská a nesnesitelná bolest. Do očí se mi derou slzy. Ne, nech toho! Přestaň! V duchu křičím, ve skutečnosti ze sebe nevydám ani hlásku. Blíží se ke mně. Co po mně chceš?! Běž pryč! Nezastavuje se. Krok za krokem, je stále blíže. Bolest mi zalila celé tělo. S ní přišlo i teplo. Zimu již vůbec nepocituji. Ne, už nemůžu, už... S bolestným šokem padám. Hlavou jsem se uhodila o kmen staré třešně. Omráčená a šokovaná jsem se svalila na ledovou zem.

V tu noc se přes naše území přehnala velká sněhová bouře. Teď se trochu nudím, ale splnilo se mi mé velké přání. Prožívám nejkrásnější Vánoce. Setkala jsem se se svým tatínkem. Z útlého dětství si ho moc nepamatuji, tak jsem si připadala, jako kdybych ho viděla poprvé. Mám z toho neskutečnou radost.

Pořád je zima a ještě nějakou chvíli potrvá. Těším se na jaro, ze strmých kopců crčí proudy vody. Nemohu se dočkat, až budu samý květ...

Ti druzí

Štěpánka Šindlerová, 2. NS

Stalo se ti už někdy, že jsi je viděl? Viděl si ty stíny, které chodily ve tmě kolem tebe, občas se jen tak zastaví a pozorují tě. Určitě to znáš... Ten pocit jako bys nebyl sám. Dokonce někdy můžeš slyšet jejich hlasy, které tě volají k sobě. Přemýšlel jsi někdy o nich? Nejspíš asi ne... Ani já jsem o nich nepřemýšlel tolik jako nyní... Jednou večer asi před dvěma týdny jsem nemohl spát, a tak sem jen tak seděl u kompu a hrál hry. Nic zvláštního se nedělo, prostě takový normální večer. Po pár hodinách mě ale rozbolela hlava a já se přece nakonec rozhodl, že půjdu spát. Něco ale bylo špatně... Ztuhl jsem na místě. Nemohl jsem se pohnout. Měl jsem ten nejdivnější pocit, který mě kdy potkal. Pocit, který mi říkal, že se nesmím otočit. Zavřel jsem oči, nadechl jsem se a co nejrychleji jsem skočil do postele. Jako kdyby v tom byl rozdíl... pokud by tam něco bylo, tak by mě to dostalo i přes tenkou vrstvu přikrývky. Musel jsem se uklidnit, přeci jen, mohlo by to slyšet moje srdce bijící jako stádo splašených koní. Povedlo se. Konečně jsem se uklidnil. Vystrčil jsem hlavu z deky a rozhlédl jsem se. Nebylo tam nic neobvyklého, jen stůl, židle a nějaké oblečení. Vzlykl jsem si sám pro sebe „Sakra ty seš ale srab.“ Zavřel jsem oči a pokoušel jsem se spát. Usnul jsem.

Z klidného snu mě probudil skřehotavý hlas šeptající mé jméno. S trhnutím jsem se na posteli posadil. K mému překvapení jsem byl v pokoji sám. Ticho se rozléhalo v celé místnosti. Muselo se mi to zdát, nebo ne? Vzpomněl jsem si na ten nepříjemný pocit, který jsem měl před spaním. Určitě začínám šilet z nedostatku spánku. Ano, to musí být tím... Nechtěl jsem na to už myslet. Položil jsem si hlavu na polštář a pustil si písničky, protože to ticho se už nedalo snést. Druhý den ráno jsem vstal, dal jsem si sprchu a vrátil jsem se k počítači pracovat na novém projektu. Den rychle ubíhal a všechno se zdálo být v pořádku, ale i přesto jsem na to musel myslet. Ten hlas... Co to bylo? Vážně to byla jenom halucinace? Ne to nemohla být. Na to to bylo příliš živé... Věděl jsem, že o tom nesmím moc přemýšlet. Ani jsem si toho nestačil všimnout, bylo to jako mrknutí. Nastala noc a já zase seděl u počítače obklopen temnotou. Vstal jsem a šel směrem k posteli. Zachumlal jsem se, co nejdůkladněji to šlo, aby mi nekoukal ani ten nejmenší kousek kůže. Usnul jsem. Takhle to šlo ještě pár dní, vše se zdálo být normální, ale pak k tomu došlo. Odporný zvuk mě vytrhl ze snu. Byl to ten hlas. Nikdy bych si ho nespletl s ničím jiným. Jsem vzhůru, teď to vím. Dal jsem si pár facek, abych to věděl naprosto jistě. Vidím to, zírám na mě a šeptá svým odporným hlasem mé jméno. Volá mě k sobě. Vidím jeho tvář. Ne, to je moje tvář! Jeho tělo připomíná pavouka nebo nějakého kraba. Teď už chápu, proč jsem ho neviděl tenkrát. Zapomněl jsem se podívat nad sebe...

Jeho tělo je stejně odporné jako jeho hlas. Je to jako volání sirén. Sice je jeho skřípavý hlas odporný, ale něco mě k němu táhne. Naštěstí můj strach je větší. Hlavou mi bloudí tisíce myšlenek. Avšak jedna je stejná. Zbláznil jsem se?! S přicházejícím ránem i Bestie začíná mizet. Ne, že by odešla, spíš ji už není možné vidět. Myslím, že je stále se mnou, cítím ji. Musel jsem vypadnout z domu někam ven mezi lidi, ale neměl

jsem kam jít. Chtěl jsem se někomu svěřit, ale nechci vypadat jako naprostý šílenec. Od té noci mě navštěvuje pravidelně. Šeptá moje jméno. Volá mě k sobě. Můj strach z Bestie je už téměř pryč. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím... Netuším, co se stane dál.

Naturae

Klára Černá, 1. B

Práce je literárním dílem želbohu (zatím) nedopsaným.

1. kapitola

Hustá mlha se jí dotíravě otírala o bosé kotníky nohou. Stála uprostřed ničeho. Zmateně se rozhlížela, zkoušela křičet o pomoc, ale odpovědí jí bylo pouhé dusivé ticho. Po několika dlouhých minutách, nebo snad hodinách chození bílou mlhou do neznáma se unaveně posadila a baculatými prsty si kreslila do mlhy jednoduché obrazce. Občas se mlha zvedla, v tu chvíli ji mlha kompletně obalila a dívce nezbývalo nic jiného než si přitáhnout kolena k bradě, obejmout své vlastní tělo a přečkat. Když byla mlha nejvyšší, její mysl se pomalu tříštila na drobné kousíčky. V hlavě se jí přehrávaly vzpomínky. Každé rozhodnutí, které udělala, každý člověk, kterému kdy jakkoliv ublížila, všechna bolest, kterou kdy pocítila. Všechno se to vracelo v rozrušených vlnách. Smetlo ji to na dno. Poté mlha téměř zmizela, opět se jen nevinně plazila dívce u nohou. To byl čas, kdy si dívka mohla vyplakat oči, kdy hodiny a dny, nebo snad i měsíce přemýšlela o všech těch věcech z jejího života. Nejdříve cítila ohromný vztek. Spousta lidí ji zranila. Nenáviděla svého otce za to, co dělal jí i matce. Zlobila se na matku za to, že ji opustila, že odešla, ačkoliv smrt si nikdo nevybírá – tedy kromě sebevrahů. Nenávist prostupovala každou její buňkou. Mysl se potápěla do temnoty. Ty hlasy, doteky. Byl to jako nikdy nekončící koloběh zloby. A poté to ustalo. Zmizelo to.

Uvědomovala si, že je mrtvá. A že teď už na ničem z toho nesejde. Neudělala to zaživa, ale měla alespoň možnost to udělat v té děsivé nicotě jako duch. Odpustila jim. Všem. Asi nejtěžší věc v jejím životě. Smířila se s tím. Sice trochu pozdě, ale lepší než nikdy. Konečně dosáhla klidu ve své duši. A když už přemýšlela jen o různých filmech a snažila se zaměřovat na samé hlouposti – třeba zpívání si rolniček, což jí poskytlo zábavu na nějaký ten čas vzhledem k tomu, že tu melodii následně nedokázala dostat z hlavy, tak se probudila.

„Vidím, že jsi se vrátila.“ Pomalu otočila hlavu směrem k podivné stařeně, která seděla vedle její postele a její dlaň svírala ve svých starých kostnatých vrásčitých rukách. Pár fialových očí ji zvědavě probodával, jak kdyby čekala s nadšením na nějakou reakci. Dívka měla v hlavě naprosté prázdno. Každá buňka těla ji bolela. V hlavě cítila nekonečné prázdno, a ještě k tomu pocítovala neskutečný hlad. Skutečně bylo těžké nějak zareagovat.

„Jsem zombík?“ vyslovila první otázku, která jí přišla na jazyk. Úzké stařecké rty se roztáhly do úsměvu.

„Sluníčko, věci jako zombíci neexistují. Když už, tak bys byla Vétal, a to tě můžu naprosto ujistit, že nejsi. Díky bohu. Jsou to nechutná stvoření.“

„Bolí mě hlava,“ zašeptala a pokusila se pohnout. Palčivá bolest ve všech jejích svalech ji ovšem téměř okamžitě od jejího snažení odradila.

„Vstala jsi z mrtvých, měla bys ještě chvíli ležet,“ podotkla ta podivná babička a někam se odbelhala. Nad sebou měla dřevěný strop s několika dírami po termitech. V hlavě jí rezonovala věta babičky. Vrátila se z mrtvých, ale zombík to není.

Snažila se ve vzpomínkách matně vybavit všechny informace načerpané z několika desítek či stovek hodin sledováním zombie filmů a obecně s duchařskou tematikou, ale s bolestí hlavy, která byla horší než po jejím absintovém šílenství, kdy zapila absint vodkou a rumem s colou, se to zrovna moc nedalo. Měla pocit, že by měla vyšilovat nebo zahrnout stařenu důležitými otázkami, jako kdo je, nebo jak to, že se vrátila k životu, protože naposledy když kontrolovala svůj list, čeho v životě dosáhnout, tak tam rozhodně nebyla zmínka o tom stát se nemrtvou osobou v neznámém domě. Jenže měla snad tu nejhorší kocovinu a její víčka byla neskutečně těžká, musela veškerou energii věnovat tomu, aby vlastně neusnula.

„Nemáme moc času, blíží se. Zapamatuj si tohle. Nikomu nevěř kromě Myrrdira a hlavně ne Kruhu. Myrrdir tě najde, neboj se,“ zašeptala s popelavě bledou tváří stařena a věnovala dívce letmý polibek na čelo.

„Ale-“, chtěla něco namítnout, dožadovat se vysvětlení a tak, což možná měla udělat předtím, jenže zbytek její věty přerušil velmi hlasitý výbuch, což nejenže dívku vylekalo k menšímu infarktu, ale také jí téměř vybuchla hlava. Tělo stařeny pohltila fialová záře a ze stropu začalo padat několik sněhových vloček. Když do pokoje vtrhli tři mladí lidé oblečení v kožených bundách, po stařeně nebylo ani památky a jediný důkaz o tom, že přišli pozdě, ležel na posteli, zabalený v dekách a s očima vytřeštěnýma hrůzou.

„Ona právě a vy jste a strop byl,“ mumlala šokovaně dívka a stále se nedokázala pohnout. Bylo trochu komické ji sledovat, jak sebou plácá na posteli jak kapr na suchu, aniž by dokázala udělat větší pohyb než trochu pootočit hlavou.

„Kruh nás zabije, já ti říkal, že se nemáme zastavovat,“ spustil jako první vcelku vysoký kluk s blondatými vlasy, které mu končili těsně pod ušima. Nízká dívka v legínách a v rudém tílku se na něj zamračila. Bradu vystrčila bojovně dopředu a špičku prstu zabodla do jeho hrudi, k čemuž si musela nenápadně stoupnout na špičky, jelikož podrážka tenisek jí nedávala tolik centimetrů navíc, kolik by potřebovala.

„Nemůžu za to, že někdo celou noc chrápal tak silně, že jsem usnula až nad ránem, zaspala snídani a můj žaludek potřeboval akutní porci lívanců.“

„Můžete toho nechat? Vážně teď na tohle nemáme čas, myslím, že naše nová členka dostane mrtvici nebo něco,“ vložil se do toho vyšší brunet, jehož vlnité vlasy trčely všude

možně. S povzdychem si přisedl k posteli a prohlédl si dívčinu tvář. Byla by i pěkná, kdyby její pleť nebyla aktuálně mrtvolně bledá, jejím očím by nehrozilo, že bulvy vypadnou ven z důlků, a neotevírala by naprázdno pusy jako kapr, kterého nejspíš tak věrně začala napodobovat.

„Můžeš se hýbat?“ Pokusil se na ni vlídně usmát, moc dobře věděl, jaké to je zrovna vstát z mrtvých, takže měl vcelku pochopení.

„Ne.“

„Tali, zkus něco udělat,“ pobídl drobnou rusovlásku, jejíž čelo zakrývala hustá ofina. Ta si se širokým úsměvem, který dívku poměrně děsil, přisedla na kraj postele.

„Jsem Natalia, ale říkej mi Tal,“ představila se, když v tom její dlaně obalily plameny.

„Aurora.“ Trochu vyděšeně se podívala na dívčiny ruce, které se k ní nebezpečně přibližovaly a spolu s nimi i ony záhadné plameny a Aurora se nemohla hýbat. V tu chvíli usoudila, že tohle je to nejvíc dramatické ráno, které kdy zažila.

„Právě ses vrátila ze starýho smrdutýho hrobu, mohla bys přestat být tak šokovaná?“ podotkl s pobaveným úšklebkem brunet, který celou tu situaci sledoval se značnou dávkou humoru.

„Omlouvám se, normálně mě z mrtvých nebudí banda divných pubertáků, kteří vypadají jako členové dětského motorkářského gangu a umí se sami zapalovat,“ odvětila, přičemž si neodpustila protočení očí.

Talia položila své zapálené dlaně na dívčin hrudník. Aurora čekala bolest, ale místo toho cítila jen příjemné teplo, které postupně prostupovalo každou buňkou a zmírňovalo bolest. Po chvíli veškerá bolest ustoupila a Natalia se odtáhla. Aurora se opatrně posadila – tentokrát bez žádných problémů a konečně se mohla rozhlédnout.

Nacházeli se v útulné místnosti bez oken a už i bez dveří – vzhledem k tomu, že je jeden z nich musel při svém akčním přístupu vykopnout. Na zemi byl krví nakreslen pentagram, kolem kterého se nacházelo spousta divných znaků, jež jí nedávaly nejmenší smysl. Stěny byly pokryty poličkami, jež se prohýbaly pod vahou všech těch knih, a stůl byl přeplněný nejrůznějšími lahvinkami, svícny a vším možným harampádím. Blondatý kluk se líně opíral o stěnu a nepřátelsky Auroru sledoval. Jeho zelené oči svítily jasným nesouhlasem. U stolu stál ten protivný brunet, který se stále pobaveně smál a vedle ní seděla rudovláska se stejnou barvou očí, jako měl blondák. Všem se u pasu houpalo několik zbraní, dýk, nožů a podobně.

„Co jste zač?“ konečně se odhodlala zeptat – když před vámi stojí lidé, jejichž zbraně se krvelačně lesknou, nemáte moc chuť s nimi komunikovat.

„Jsem Tal, jak už víš. Tenhle je James, ale říkáme mu Jay a tamten protivný mrzout je Benjamin,“ představila je všechny Talia, načež si Rori tiše povzdychla. Proč když už vymyslí tu správnou otázku, tak se dozví něco, co vědět víceméně nepotřebovala?

„Talio, oceňuju, že jsi takhle přátelská k nepříteli, ale musíme ji vzít na základnu,“ vložil se do toho značně otráveně Benjamin. Neustále si vyčítal, že přišli pozdě. Měl je donutit se nezastavovat, měl udělat víc. Teď tady měli kriminálního, který byl jeho zodpovědností. Těšil se, že večer zajde do Zahrad, ale místo toho teď bude celou noc trávit papírováním.

„Bene, ještě máme čas,“ obrátil se na něj Jay a Benjamin překvapeně povytáhl obočí.

„Naposledy, když jsem slyšel tuhle větu, tak jsme skoro umřeli.“

„Prosím tě, žijeme. Nemusíš mi to furt připomínat. Rád tě poznávám, Rori, můžu ti tak říkat ne?“ obrátil se k dívce, která Jamese jen probodla pohledem.

„Vím, že jsi zmatená a že celá tahle situace musí být fakt divná, ale zkus nešílet,“ začal svůj pečlivě připravený proslov Jay. Pomalu si sedl k ní na postel a šarmantně se usmál v naději, že jeho kouzlo osobnosti alespoň trochu zmírní její šok. Rori jen povytáhla obočí, ale nic neřekla. Řídila se matčinou radou – jakmile si idiot něco usmyslí, tak je zbytečné mu to vyvracet. James ji pozorně sledoval. Trochu kulatou tvář jí rámovaly dlouhé blondaté vlasy, které mu svou barvou trochu připomínaly velmi světlé latté. Usilovně v jejích očích pátral po stopách šílenství, vzteku nebo bolesti, ale v jejích šedivých kukadlech nic takového nenašel. Byla jako tichý bouřkový mrak, jako dusivé ticho před bouří.

„Jsme psychopomповé, Strážci, Vymítači, svět má pro nás hodně přezdívek,“ objasnil jí v opravdu vši stručnosti snad v naději, že Aurora bude naprosto přesně vědět, co to je, a on se tak vyhne zdoluhavému vysvětlování.

„Vím, že jsem vstala z mrtvých, ale telepatii jsem se fakt naučit nestihla, takže mohl bys to zkusit říct trochu detailněji pro zpomalený jedince, jako jsem já?“ Už během svého prvního života se často vyjadřovala svou prořízlou pusou. Patřila vždy mezi ty bojovnější jedince a čím větší strach měla, tím větší cítila potřebu dělat si z toho srandu. Hrozný zlozvyk. Naposledy, když si dělala nevhodnou srandu a překročila hranice, skončila mrtvá. Hups.

„Existují tři dimenze, všechny tři jsou úplně odlišné, ale jejich hranice se často dost prolínají a aby byl svět v míru, tak musí být udržována rovnováha. Když člověk umře, tak jeho duše opustí tělo a pohybuje se v prostoru, v Nicotě, kde se Příroda rozhoduje, co s ním udělá. Když ten člověk žil na poměry lidstva dobrý život a nebyl to kompletní psychouš nebo bastard, dostane se do Světa Duší. Tam se pak duše vrátí do koloběhu a vrátí se do Světa Těl, neboli do lidského světa, samozřejmě si pak nic nepamatuje. Když to byl psychouš a dělal fakt zlé věci, teď nemyslím třeba krádež magnetků z jogurtů v obchodě, ačkoliv to je docela vážný zločin, tak se dostane do Světa Stínů, lidi

tomu říkají Peklo a podobně. Tam žijí démoni, zlý duchové a obecně existence, který by ti nejraději odkously tu roztomilou hlavičku. Psychopomповé neboli Strážci, strážci zni nejlíp, mají za úkol udržovat rovnováhu. Převádět duše na druhou stranu, zabíjet demony, udržovat mír s Míšenci, zajišťovat, aby se lidem nic nestalo a tak. Nic těžkého. Prostě každodenní povinnosti. Nějaký otázky?“ vysvětlil Jay, co jen to nejlépe dokázal. Rori ho celou dobu sledovala pohledem a snažila si to v hlavě ujasnit.

„Stále to nevysvětluje, proč jsem se vrátila z mrtvých, protože jestliže mě moje paměť neklame, tak naposledy jsem ležela v louži krve s několika bodnými ranami.“

„Stačí, řekl jsi jí toho dost. Musíme vypadnout, nebo nás Kruh zabije,“ ozval se Benjamin a nervózně sledoval hodinovou ručičku na svých stříbrných hodinkách na levém zápěstí. Jay s Tali synchronizovaně protočili očima a věnovali si vševědoucí pohledy. Při slově Kruh sebou Rori cukla. Sice ta stařena byla divná, ale rozhodně byla důvěryhodnější než tihle samozvaní strážci. V mysli jí rezonovala věta, kterou ta stará paní tak silně chtěla, aby si ji zapamatovala.

Sledovala Tali, jak se zavřenýma očima odříkávala jakousi dlouhou formuli v jazyce, kterému nerozuměla, a mávala zapálenými dlaněmi ve vzduchu. Lebka ji znovu začala bolet. Měla pocit, že její mozek vybuchne a namaluje na zdi nové artistické dílo. Netušila proč, ale věřila slovům té stařeny. Nesmí do Kruhu. Jen ten název v ní probouzel nevysvětlitelný strach. Po zádech jí stékaly pramínky ledového potu. Bylo jí nesnesitelné vedro.

„Co se děje?“ Dívala se skelnýma očima na ty tři. Talia přestala mávat rukama a přisedla si k ní na postel. Slyšela vlastní krev, jak jí protéká žilami. Světlo v místnosti se jí zdálo nesnesitelně jasné a zvuky byly příliš hlasité.

„Jděte od ní. Okamžitě,“ zavelel Benjamin a sám se postavil do obranného postoje. Věděl, co se v ní odehrávalo. Znal to příliš dobře na rozdíl od svých dvou přátel. Ti dva ho bez váhání poslechli. Aurořino tělo se bolestně napnulo. Mezi prkny na podlaze začaly vyrůstat dlouhé trnité stonky. Pomalu se plazily a svými trny roztrhávaly pobledlou kůži. Její oči se obrátily v sloup, upadla do bezvědomí, jenže její tělo obmotávalo víc a víc stonků. Na některých začaly kvést první květy nejrůznějších rostlin.

„Ztrácí kontrolu, tímhle tempem nás buď zabije, nebo ona umře,“ podotkl Ben a s jistým pochopením v očích to sledoval. Sám moc dobře věděl, jaké to je ztratit kompletní kontrolu nad svou mocí.

„Musíme něco udělat,“ vyhrkla Talia. Nechala celé své tělo obalit slabou vrstvou plamenů, připravena kdykoliv zasáhnout.

„Blázníš? Však ji upálíš,“ podotkl geniálně Jay a udělal to samé jako Natalia jen s tím rozdílem, že jeho tělo obalila voda. Zhluboka se nadechl a pomalu se blížil k Auroře. Několik stonků na něj zaútočilo. Rychlým úskokem uhnul, jenže trny byly delší, než čekal. Na své tváři ucítil pramínek krve. Donutilo ho to k úsměvu. Už to bylo poněkud

dlouhá doba, co ho zranil obyčejný strážce. V dlani se mu utvořila velká vodní koule, kterou poslal přímo na dívku v bezvědomí, což se jejímu elementu dvakrát nelíbilo. Všechny ty stonky, které byly zaměstnány svazováním a pomalým dušením svého majitele, zamířily rovnou na Jamese. Možná by ho stihli ti dva zachránit, možná by skončil plný děr, jenže než se cokoliv z toho stalo, Auroru probudila ledová mořská voda. Vyděšeně se podívala. Její hrudník se zvedal příliš rychle.

„Uklidni se, musíš se uklidnit, jestli teda nechceš, aby do něj tvoje rostliny neudělaly o pár děr navíc.“ Přiskočil k ní Benjamin. Neměl ji rád, ale jestli bude při vědomí a ztratí znovu kontrolu, situace bude tak stokrát horší. Podíval se jí hluboce do očí. Snažil se usilovně vymyslet způsob, kterým ji uklidnit, jenže při pohledu na jednu z jeho milovaných osob, jak stojí na prahu smrtelného nebezpečí, mu to jednoduše nemyslelo.

„Rori, vím, že by moje krev na tobě vypadala fakt úžasně, krásně by ti vynikly oči, ale můžeme tuhle teorii prosím otestovat někdy jindy?“ pokusil se odlehčit situaci Jay, který se neodvažoval jakkoliv pohnout, což nebylo zas tak těžké vzhledem k tomu, jak se mu stonky omotávaly kolem nohou.

Nevěřicně se na něj podívala. Pár dlouhých sekund přemýšlela, jestli to myslí skutečně vážně, ale poté jí zacukaly koutky a rozesmála se. Drobná ramena se jí otřásala pod nápirem smíchu. Stonky se stáhly zpátky a do půl minuty bylo vše jako předtím, než ztratila kontrolu. Jay ji s úsměvem pozoroval a taky se smál. Ani netušil, proč se taky směje, ale rád slyšel její smích. Benjamin od těch dvou odstoupil. Po očku sledoval uvolněného Jamese. Uplynula dlouhá doba od chvíle, kdy ho naposledy viděl se smát tak moc od srdce.

„Jsem ráda, že všichni žijeme a nikdo nemá žádné otvory navíc, ale myslím, že máme vážnější problém,“ vrátila je do reality Natalia, která mezitím otevřela portál – obloukovité dveře vyplněné plameny.

„Má Natureu,“ doplnil chápavě Benjamin a v duchu začal proklínat snad všechna božstva, která znal – a že jich znal opravdu obdivuhodné množství. James si prsty projel rozčuchané vlasy. Smích ustal.

„Co je Naturae?“ Zmateně sledovala jejich lehce starostlivé výrazy. Srdce se jí opět nepříjemně rozbušilo.

„Řekněme, že je několik elementů, schopnosti, jako když Tal tě vyléčila svým ohnivým elementem. Tak Naturae je jeden z nejvzácnějších elementů, prakticky ho nikdo neviděl za posledních sto let a my bychom tě tu správně měli nechat, nebo ještě lépe tě zabít,“ vysvětlil zkráceně Benjamin. Začínala ho z toho všeho třeštit hlava. Kdyby jim jen nedovolil zastavit se na snídani, tak by stihli chytit Merylin, Aurora by se nikdy nevrátila do světa živých a jeho by nečekalo vyplňování nikde nekončících papírů.

„Nenecháme ji tady a nikdo se zabíjet nebude, dramati bylo dneska už dost,“ zamítl obě možnosti James a povzbudivě se na Rori usmál. Ačkoliv jí stařena řekla, ať nevěří Kruhům, tak si nemohla pomoci, Jay v ní vzbuzoval jisté sympatie, přeci jen, skoro se kvůli ní nechal zabít.

„Jay, ani náhodou. Tohle není jako utýct ze Základny a jít do klubu.“ Benjamin se neústupně postavil před portál. Ruce si založil na hrudi a přísně si je měřil pohledem. Bradu vystrčil dopředu a oči se mu automaticky přimhouřily. Celé jeho tělo bylo napjaté, připravené skočit po krku každému, kdo by měl v plánu jít proti jeho vůli.

„Bene, jsi jeden z nejlepších lidí, co znám. Oba víme, že tohle nechceš. Nejsi někdo, kdo by zabil nevinnou holku. Poslechni mě, prosím. Když ji dáme Kruhu, nemám páru, co s ní budou dělat. Když ji budou mučit, a ty moc dobře víš, že jsou toho schopní, říkej si, co chceš, ale viděli jsme to. Nikdy si to neodpustíš. Takže prosím, udělej to pro mě,“ poprosil ho James a podíval se mu naléhavě do očí. Levý koutek rtů měl nadzvednutý na znak úsměvu a skoro ani nemrkal, s jakou intenzitou hleděl Benovi do očí.

Benova ramena trochu klesla dolů. Navlhčil si spodní ret. Odvrátil pohled od svého kamaráda. Frustrovaně si přešel dlaní po obličejí. Tiše si povzdychl. Nenáviděl, když tohle Jay dělal. Poškrábal se na zátylku. Vážně chtěl odmítnout. Skutečně si přál dodržovat zákony, dělat všechno podle pravidel tak, jak se má. Jenže když se obrátil na Jamese, aby jeho prosbu odmítl, a viděl ho tam stát s tím prosebným pohledem, s tím výrazem typu „spoléhám na tebe“, mlčky přikývl. Nedokázal to. Vůči tomu neměl žádnou sílu. Měl rád urovnaný život. Žít podle pravidel, vědět vždycky, co bude dělat, co ho čeká. V jeho životě bylo všechno perfektně naplánované. Ale ve chvíli, kdy musel volit mezi Jayem a zákony, vždycky vyhrál Jay. A James to moc dobře věděl. Nebál se toho zneužít, aby dostal to, co chtěl. Takový byl Jay. Ben byl nejstarší, ale Jay byl vůdce.

Talia to s povzdychem sledovala. Milovala Jaye jako svého bratra, a stejně tak brala Bena, svého bratrance. Oba je milovala celým svým srdcem, ale bolelo ji, když viděla Benjaminu, jak je proti Jamesovi naprosto bezradný. Jay to věděl, ale netušil proč. Bral to jako bratrskou lásku, přeci jen on by pro Bena udělal taky cokoli. I Benjamin to bral takhle. James pro něj byl nejlepší přítel. Někdo, za koho by bez váhání položil život. Avšak Talia tušila, že v tom všem je něco víc. Nikdy nebyly mezilidské vztahy tak jednoduché.

„Půjdeme za Lettem, je to naše nejlepší volba. Nenahlásí nás Kruhu a je dost starý, takže by mohl vědět trochu víc,“ rozhodl Benjamin a zamračil se na Auroru. Ta stála opodál a raději dýchala co nejméně.

„Je mi jedno, co se s tebou stane, jakmile ohrožíš Jaye nebo Talii, klidně tě sám stáhnu z kůže a vykuchám,“ pronesl děsivě klidným hlasem.

Nenáviděla, když jí někdo vyhrožoval. Ještě víc nesnášela, když se k ní někdo choval takhle, ačkoliv jí ani trošku neznal. Neměl tušení, čím vším si prošla a kým byla.

Chápala tu lásku ke svým přátelům, respektive snažila se to chápat, jenže láska neomlouvá všechno. Rty se jí samovolně roztáhly do širokého úsměvu.

„Víš, v životě lituju fakt hodně věcí. Udělala jsem toho dost, co mě zpětně mrzí a užírám. Ale musím přiznat, že mluvit s tebou se tímhle umístilo na první místo toho, čeho nejvíc lituju.“

Talia doopravdy měla v plánu se nesmát. Bůh je jí svědkem, že na rozdíl od Jamese, který z její odpovědi podlehl záchvatu smíchu, při kterém se několikrát zakuckal, se skutečně nechtěla smát, ale když cítila ty zabijácký jiskry mezi novým přírůstkem a svým bratrancem, rozesmála se. Nikdy neviděla Benjamina takhle na někoho reagovat.

„Jdeme, tohle nemá smysl,“ rozhodl Ben poté, co se jeho přátelé začali smát. Už od chvíle, co se probudil, věděl, že celá tahle mise je jeden velký a hodně špatný nápad. Zdálo se, že jeho intuice měla tendenci se plnit. Zavřel oči a bez většího zaváhání prošel portálem. Tali ho následovala s vědomím, že James se o Auroru postará. Koneckonců to on za ni převzal zodpovědnost.

„Dej mi ruku.“ Obrátil se na Auroru s polovičním úsměvem, při kterém se mu zvedal levý koutek rtů. Natáhl k ní svou dlaň. Blondýnka, která mu svou výškou dosahovala pod bradu, se zamračila. Pomalu si začala mnout vlastní ruce, přičemž nohy se jí nenápadně překřížily. Pár sekund se dívala na jeho nabízenou dlaň, ale poté se raději podívala jinam.

„Hele, nechci tě žádat o ruku, jenom tě chci zachránit před tím, aby ses buď teleportovala jinam, nebo aby ses ztratila někde v meziprostoru, není to zrovna místo, kam bys chtěla jet na dovolenou.“ Opatrně se k ní přisunul o krok blíž. Ramena měl uvolněně svěřená dolů. Pozorovala ho se zúženými zorničkami, nevěřila mu, jenže se zdálo, že nemá skutečně na výběr. Opatrně mu vložila svou dlaň do té jeho. S úsměvem jí přešel palcem po hřbetu ruka. Vedl ji k portálu, jenž vedl bůh ví kam.

„Věř mi,“ zašeptal a oba dva prošli portálem, který se za nimi zavřel, a v místnosti nezůstal žádný důkaz o jejich návštěvě kromě rozházené peřiny v posteli.

2. kapitola

Objevili se v místnosti, která byla ponořena do šera. Jediný zdroj světla byl pár luceren na stole. Plameny svíček v lucernách osvětlovaly několik regálů, jejichž poličky tiše skučely pod vahou knih všech možných velikostí a tloušťek. Na zaprášené dřevěné podlaze bylo několik desítek knížek – opatrně srovnány do několika komínků. Okna se ukrývala pod dlouhými černými závěsy, ve vzduchu se vznášela vůně starých knih protkaná lehkými nitkami zatuchliny a plísňe. V rohu místnosti se nacházel drobný kulatý stůl s několika židlemi kolem sebe.

Aurora klopýtla. Nešikovně dopadla na podlahu. Přerývavě dýchala. Triko, které na sobě měla, se jí na zádech lepilo potem. Prázdný žaludek dělal nejrůznější a dost

nebezpečné taneční kreace, díky čemuž měla stále silnější pocit, že podlahu obdaří sprškou žaludečních šťáv.

James se k ní opatrně sklonil. Starostlivě jí dlaní přešel po zpocených zádech. Moc dobře věděl, jak moc špatně jí je. Když poprvé cestoval portálem, tak následující dva dny nedokázal přestat zvracet. Je to v mnoha ohledech horší než sebesilnější mořská nemoc. Cestování teleportem je sice rychlé, jenže za několik málo sekund vám před očima proběhnou ostré barvy a všechny možné obrazce míst, tváří lidí. Jednoduše příliš mnoho vjemů pro lidské oči. Žaludek to nesnáší zrovna nejlépe.

„Zkus zavřít oči, zhluboka dýchej, za chvíli to přestane,“ radil jí Jay, jenže jeho rady jí akorát přihoršily. V momentě, kdy ho poslechla a sevřela oční víčka k sobě, tak se jí hlava rozmotala tak desetkrát víc. Cítila, jak bude zvracet. Naléhavě se podívala na Jamese. Ten pochopil.

„Bude zvracet, tašku nebo něco. Rychle,“ svolal poplach okamžitě. Benjamin se na Auroru vyplašeně podíval. Děsila ho představa, že se její zvratky dostanou na tak vzácné knížky. A obecně že pošpiní knížky. Ničilo to jeho srdce milovníka literatury. Ze svého batohu okamžitě vyházel všechny věci, které v něm měl a batoh hodil svému kamarádovi.

Ten s vděčným přikývnutím podal prázdný batoh Auroře. Okamžitě do batohu sklonila tvář a vyprskla žaludeční šťávy, protože její žaludek byl ostatně prázdný, takže neměla toho moc co zvracet. Zatímco James ji hladil po zádech a druhou rukou jí držel blondaté vlasy, aby si je nepozvracela, Benjamin s útrpným pohledem poslouchal dívčí dávivé zvuky. Ten batoh měl rád.

„Vidím, že dneska je docela hektické pondělí.“ Ve dveřích se objevil starý muž. Pravou rukou se opíral o ručně vyřezávanou hůl. Na dlouhém zahnutém nose mu jen silou vůle držely maličké kulaté brýličky, jejichž nožičky byly několikrát slepeny lepící páskou. Párem hlubokých hnědých očí, ve kterých se třpytilo vědění a moudrost, sledoval tu vcelku podivnou situaci v jeho neoblíbenějším pokoji. Benjamin s Natalií seděli vzadu u stolu, Benjamin měl hlavu složenou ve dlaních a Talia ho potichu utěšovala představou o novém, hezčím batohu, zatímco kousek od nich se krčila neznámá dívka s obličejem v batohu a ve vzduchu byly cítit žaludeční šťávy.

„Jamesi, jdi vyhodit ten batoh, Benny, otevři okna prosím,“ vydal rozkazy stařec a sám se dobelhal ke skupince mladých dospělých. Oba kluci ho bez nějakých protestů poslechli. Jakmile se vzduch vyvětral a dalo se tak normálně dýchat bez toho, aniž by se někomu dalšímu chtělo zvracet, všichni se usadili u stolu.

„Dobrý den Letty,“ pozdravila ho se zdvořilým úsměvem Tal. Letty se na ni jen tiše usmál.

„Přeskočme tohle zdravení, víte, že můj čas je příliš krátký na slušnosti,“ pozastavil je všechny stařec od toho, aby ho začali zdravit, ptát se na to, jak se má a podobně.

„Vidím, že máte mezi sebou novou tvář,“ začal Letty mluvit o tom skutečně zajímavém než o tom, jak se kdo měl. Aurora si trochu poposedla. Seděla s nohou přes nohu a na stole měla položené ruce, přičemž si nevědomky pohrávala s vlastními prsty.

„Letty, tohle je Aurora,“ chopil se slova odhodlaně Jay.

„Velmi rád tě poznávám, Auroro.“

„Já Vás taky,“ promluvila poněkud zdrženlivě a její ramena se svírala pod náporém tlaku, který cítila. Stařec na ní moc dobře viděl, že se necítí zrovna nejlépe. Celé její držení těla a její minimální oční kontakt naznačovaly jen jediné, a to, jak moc chce utéct.

Aurora se snažila soustředit na cokoliv jiného než na lidi kolem sebe. Pohledem bloudila po místnosti a kochala se všemi těmi knížkami. Když byla naživu – jako předtím –, tak milovala četbu. Ráda si četla knížky, které jí dovolovaly utéct z kruté všední reality. Opatrně vstala a dřepala si k nejbližšímu komínku. S úctou, která se odrážela v každém jejím gestu, uchopila knihu na vrchu a otevřela ji. Konečný prstů přejížděla po zažloutlých stránkách, luštila ručně psaná slova, kterým se snažila dávat význam, ovšem její znalosti latiny byly poněkud dost omezené.

„Máme problém,“ pokračoval Jay, který po očku kontroloval Rori. Nechtěl ji spustit z očí. Ne snad proto, že by se bál jejího útěku, ale spíš chtěl mít jistotu, že se jí nic nestane.

„Ovšem, že máte problém,“ potvrdil jeho tvrzení Letty. Benjamin se zaculil. Měl pro starce ohromnou slabost. Trávil s ním víc času než s vlastním otcem. Letty byl ten, který ho zasvětil do tajů a krás literatury – staré i nové. Byl tu od doby, co se Ben poprvé naučil číst, tehdy ho sem přivedla jeho mamka. Znal v tomhle pokoji každý titul, naprosto každou knihu zde minimálně jednou přečetl. Věděl, která kniha obsahuje jaká tajemství. Tohle místo byl jeho domov, skutečný domov, kde mohl být sám sebou.

„Vzpomínáte si na Marylin?“ vložila se do toho poněkud netrpělivě Talia. Neměla ráda pomalé získávání informací, trpělivost zrovna nepatřila mezi její přednosti. Letty se s povzdychem opřel o opěradlo židle. Prsty začal otáčet zlatým kroužkem s neznámými vyrytými znaky, který zdobil jeho levý prsteníček.

„Zlatá Marylin, budiž k ní Matka vlídná. Znal jsem ji, ostatně patřila mezi mé nejoblíbenější a nejlepší žáky,“ začal s nepatrným úsměvem stařec. Díval se kamsi do dálky. Jeho vzpomínky na Marylin byly časem nedotčené.

„Marylin byla okouzující již od chvíle, co jsem ji poprvé poznal. Ostatní Strážci ji neměli dvakrát v oblibě, Marylin patřila do skupiny velmi svérázných strážců, kteří způsobili Kruhům spousty problémů. Měla svou hlavu, ovšem nikdy by neublížila ani mouše,“ pokračoval s nostalgickým nádechem v hlase stařec.

Úplně ji před sebou viděl, když za ním přišla s tím širokým zářivým úsměvem. „Letty! Letty!“ volala jeho jméno a radostně poskakovala po prodejně. Tolikrát ji vyháněl koštětem, aby mu neběhala mezi knihami. Nikdy to sice nezabralo, ale patřilo to mezi jejich chvíle, které sdíleli jen oni dva.

„Bylo to chytré dítě. Bohužel Kruh není zrovna vstřícný k těm, kteří nesdílejí všechny názory s Radou. Marylin se vždy řídila svým úsudkem. Dědala to, co považovala za správné. Bránila nevinné, snažila se změnit názory Strážců na Druraky a poukazovala na chyby Kruhu. Tehdy, když Kruh obvinila z několika trestných zločinů, Kruh ji vyhnal, aby žila na okraji společnosti. Jen ona a příroda.“

„Udědala Irae rituál, přivedla Auroru zpět,“ oznámil Benjamin tiše. Lettyho staré tělo sebou silně škublo. Brýličky mu sklouzly a dopadly na dřevěnou desku stolu. Nikdy nečekal, že tuhle větu za svůj dlouhý život opět uslyší. Na Rori, která byla hluboce ponořená do děje knihy, se podíval se směsí něžnosti a hrdosti. Dívka s hladovým pohledem v očích nasávala všechny informace zachycené na stránkách knihy. Viděl v ní neskutečnou podobu s Marylin, bylo to trochu až děsivé.

„Rori má Naturae,“ dodala Talia a zvědavě sledovala starcovu reakci. Lettyho ramena se napjatě vytáhla nahoru, čelo, které bylo už tak dost poseté vráskami, se mu svažilo. Ta informace byla příliš nebezpečná pro všechny, kteří ji ví. Zdálo se mu, že svět se opět dostává z rovnováhy. Objevení Aurory, zmizení Maryl a spousta dalších věcí bylo tomu důkazem.

„Něco o tom víte,“ podotkla rudovláska všímavě. Vzduch nepříjemně ztěžkl. Teď poslouchala už i Aurora. Byla zvědavá, co ze sebe stařec dostane.

„Žiji již mnoho let. Tenhle rok oslavím sto třicáté narozeniny. Byl jsem tu dávno před tím, než se narodila velká většina z dnešních představitelů Kruhu. Tento příběh se stal mnoho desítek let před mým narozením. Nikdo ani neví jistě, jestli je ten příběh pravda, nebo je to pouze pověra. Říká se, že na samém začátku zrození Strážců byla jistá skupina. Nepatřili mezi Strážce, říkalo se jim Děti Přírody, lidé by je v tomhle roce nazývali elfy nebo vílami. Jejich duše byly spojené s Matkou Přírodou víc, než se k ní kdy přiblížil jakýkoliv ze Strážců. Květiny pod jejich doteky vykvétaly, zvířata je bezmezně následovala. Každé stéblo, každá včela, celá příroda dýchala ve stejném rytmu jako Děti. Jenže zakladatelé Kruhu, první Strážci, byli ve své podstatě pouze lidé. Měli nějaké magické schopnosti, dokázali dělat věci, které lidem přišly nemožné, jenže jejich jádro bylo slabé. Lidské. Báli se, cítili strach. Ohromně velký spalující strach, který je šířil zevnitř. Strach obrátili proti jediným tvorům, kteří měli větší moc než oni, proti Dětem.“

„Jenže pak jednoho dne prostě zmizely. Děti Přírody byly pryč. Zmizely neznámo kam. Spolu s ním zmizel i element Naturae, který byl jejich podstatou,“ dovyprávěl Letto s jistým pochybením v hlase. Očima uhnul doprava. Zápach tajností byl téměř hmatatelný.

„Letty, co nám neříkáš?“ udeřila na správnou tóninu Natalia. Vždycky byla v pozorování lidí mnohem lepší než její „sourozenci“.

„Mějte na paměti, že historii píše vítězové. Tahle podoba pověry se traduje v Kruhu a mezi Strážci, nikdo neví, jestli to je skutečná pravda. Museli byste se na to zeptat dost starého Druraka. Vím jen to, že Kruh v minulosti neudělal vždy to, co bylo správné.“

Aurora ostražitým pohledem sledovala takzvané Strážce, jak se potichu dohadují o svém dalším kroku. Při vyslechnutí toho příběhu jí přeběhl mráz po zádech. Věděla lépe než kdokoli jiný, že lidé nemizí. Nikdo jen tak nezmizí bez důvodu. Když si k tomu přičetla své znalosti o lidské povaze a skutečnost, že lidé mají nesmírně špatný zvyk likvidovat vše, co je jiné, a vše, co je silnější než oni, a poučení od Marylin, že jim nesmí věřit, věděla, co musí udělat. Pomalými neslyšnými kroky se vydala k další hromádce knih. Tvářila se zaujatá knihou, jenže v momentě, kdy nikdo z nich nedával pozor, otevřela se zatajeným dechem dveře a vyběhla ven.

„Vezmeme ji na Základnu, domluvíme se, necháme to na mém otci, bude vědět, co má dělat,“ uzavřel to poněkud striktně Benjamin.

„Ben...“

„Ne, Jayi. Ustoupil jsem ti, tak mě nech teď udělat to, co je správný, dobře? Nic se jí nestane,“ zamítl jeho pokus o námitky a poškrábal se na zátylku. Nerad viděl tenhle typ pohledu v Jayiových hnědých očích, ale musel chránit jeho i Tali. Byli jeho zodpovědnost, jeho nejbližší. Odmítal riskovat jejich bezpečnost za cenu holky s prořízlou pusou a tendencí mu zvracet do batohu.

„Když už o tom mluvíte, kde ji máte?“ Stařecké rty se roztáhly do vševědoucího úsměvu. Věděl, že dívka utekla, jenže už dávno se přestal plést do záležitostí Kruhu. Jeho postavení bylo nahnuté, Kruh od něj potřeboval vždy jen nějaké informace z knih, hodlal to tak udržet. Nedělal nic proti Kruhu, ale také jim nechtěl jakkoliv pomoci, dokud to neměl nařízené.

„Tak tohle je naprosto perfektní,“ vydechl užasle Benjamin a nevěřícně zavrtěl hlavou. V uších dokázal slyšet praskání pilířů, na kterých byl založen jeho život. Nedokázal uvěřit tomu, že dvakrát za den poslechl své přátele a dvakrát se to tak neskutečně pokazilo.

„Je to tvoje chyba,“ obvinil ho rozčileně James. Dlaní si projel vlasy. Frustrovaně si silou za několik pramenů zatahal a zaskučel. Měl jeden úkol, nespustit z ní oči. A co udělal? Ano, správně, spustil z ní oči.

„Takže za všechno můžu já?“

„A kdo jinej? Celou dobu si na ní byl jenom hnusnej. Třeba kdybys pro jednu přestal být tak posedlý všemi těmi pravidly a tím, abys zapůsobil na svého otce, tak by

neutekla.“ Naštvaně praštil do stolu a prudce vstal. Židle se převrátila a napjaté ticho tak přerušila hlasitým úderem.

„Víš co? Třeba to není moje chyba, víš? Zkoušel si nad tím trochu přemýšlet? Třeba za všechno můžeš sám. Kdybys jednou myslel tím, co máš v lebce, a nemyslel tím dole, tak by se tohle nestalo.“ Benjamin zabodl prst do jeho hrudi a oba dva na sebe cenili zuby jako dva alfa samci bojující o velení ve smečce.

„To znamená zas co.“

„Chceš ji dostat jenom do postele. O nic jinýho ti ani nejde.“ Jay do něj vší silou strčil. Benjamin zakopl o převrácenou židli. Vší silou dopadl na zem, kde se nepříjemně praštil do zátylku. V zadní části hlavy cítil nepříjemnou štiplavou bolest. A hrud se mu naplnila neskutečným vztekem.

„A dost. Buď toho okamžitě necháte, nebo vám oběma upálím vaše drahocenná nádobíčka.“ Talia vtrhla mezi ně. Červené vlasy jí plály plamenem stejně jako její zelené oči byly teď spíše červené. V dlaních měla připravené dvě ohnivé koule, odhodlaná jim skutečně provést kastraci velmi bolestivým způsobem.

Oba dva jako na povel ztichli. James bezmocně svěsil ramena a odstoupil od jeho dvou nejlepších přátel. Věděl, že to přehnal, ale neplánoval se omluvit. Snažil se zarytě v duchu věřit, že byl v právu. Ačkoliv moc dobře tušil, že nebyl.

Benjamin se opatrně zvedl z postele. Dlaní si přejel po části hlavy, která ho pálila. Naštěstí žádná krev. Celé jeho nitro zevnitř spalovala zloba. Nad hlavou mu visel velký černý mrak zlosti. Rezignovaně odstoupil a snažil se soustředit na vlastní dýchání. Nehty si zarýval do dlaní tak silně, že brzy cítil kapky krve stékající dolů. V zájmu nepošpinění podlahy strčil ruce do kapes kožené bundy.

„Jestli jste se oba už uklidnili, můžeme jít Auroru najít? Protože touhle rychlostí ji buď najde Kruh první, nebo se stane démonní svačinkou,“ uzavřela to Talia, která nechala všechny své plameny zmizet, což Letty v duchu velmi ocenil. Jeho stařecké srdce by opravdu neuneslo, kdyby viděl své milované knihy v ohni.

„Bene, můžeš ji vystopovat?“ chopil se velení Jay a s tichou prosbou v očích se podíval na svého nejlepšího přítele. Ten jen s tichým údivem zavrtěl hlavou a ze rtů mu uniklo uchechtnutí.

„Nedělám to kvůli tobě jasný? Nejsem váš čmouchací čokl. Najdeme ji a odvedeme na Základnu,“ zavrčel Benjamin stále naštvaně. Zavřel oči. V mysli mu probíhalo neskutečné množství myšlenek všeho typu. Na jednu stranu cítil ohromný vztek. Byl naštvaný, že Jay stál spíš na straně holky, kterou právě poznal. Vyvolávalo to v Benovi frustraci, bezmoc a všechno tohle ho přivádělo k šílenství. Bolelo ho srdce. Jeho zášť k Auroře rostla, ačkoliv věděl, že ona nic neudělala. Což ho ve finále vytáčelo ještě víc.

Byl jako zraněné zvíře zahnané do kouta. Všechn ten smutek, všechna ta bolest se v jeho srdci změnila na vztek. Na silný temný hněv, který měl sklony šířat lidi zaživa.

Benovo tělo obalila zlatá energie. V mysli se snažil myslet jen a jen na psa, jehož podobu chtěl vzít. Potlačil všechny ty negativní emoce. Neměl jinou možnost. Jeho síla, jeho schopnost byla dost citlivá na jeho myšlenky, emoce, vnitřní rozpoložení. Vždycky, když musel použít kompletní přeměnu, děsil se. Někde v srdci měl neskutečný strach, protože nemohl ztratit kontrolu, nemohl se nekontrolovat, nemohl pustit svoje pravé pocity ven. Prostě nemohl. Musel být ten rozumný, ten s chladnou hlavou. Ten, který si dokáže udržet odstup, ten, který potlačí všechny ty špatné emoce. Koneckonců emoce jsou něco, co dělalo jen potíže.

Bolestně se nahrbil, skutečně nenáviděl tenhle typ přeměny. Jeho ruce i nohy pokryly krátké hnědé chlupy, přičemž se zároveň zkrátily a změnily svůj tvar. Prohnul se v zádech. Ze rtů mu unikl bolestný sten. Nos se mu protáhl, uši taktéž. Netrvalo dlouho a před nimi na podlaze stál vcelku urostlý bloodhound, jeden z nejlepších loveckých psů. Jediné, co ho odlišovalo od běžných psů, byl pár jasně zelených očí. Z hrdla se mu ozvalo protivné zavrčení.

„No kdo je hodný pejsek.“ Jay ho podrbal se smíchem za ouškem, jako kdyby ta hádka byla už za nimi. Jako kdyby se nic nedělo. Ben se po něm nevrle ohnal tesáky. James stihl jen tak tak uhnout a s provokativním úsměvem raději couvnul.

Ben jakožto pes pomalu vyšel otevřenými dveřmi ven. Držel čumák těsně nad zemí a nasával její pach. Na holku, která právě vstala z mrtvých, nevoněla nejhůř. Její pach mu připomínal čerstvě posekanou trávu a les po dešti. Vydal se do ulic Londýna po pachové stopě tak rychle, jak mu to jen jeho psí nožky dovolily. Ben se opatrně vyhýbal všem těm kolemjdoucím s deštníky. Naštěstí pro normální lidi byli neviditelní, alespoň v tuhle chvíli. Mrholení, které bylo pro Londýn tak typické, hrálo Benovi do karet. Vlhkost a jemný vítr způsoboval, že stopa byla jasnější i v davu plném lidí.

Zatímco ti tři se ji snažili vystopovat, Aurora se procházela uličkami Londýna. Slabý déšť jí stékal po tváři. Líbilo se jí cítit kapky deště. Milovala zvuk kapek, které dopadly na chodník a rozprskly se. Kap kap kap. Mohla by to poslouchat neustále. Věděla, že útěk nebyl zrovna nejlepším způsobem, jak se vyrovnat s aktuální situací, ale neměla na výběr. Musela najít Myrddira. Marylin jí sice řekla, že to on si najde ji, ale pochybovala, že by ji dokázal najít v Kruhu, kde s ní udělají bůh ví co. V hlavě jí neustále běžel ten příběh, který Letto vyprávěl. Existovali lidé jako je ona. Ta skutečnost jí z nějakého důvodu těšila. Celý život si připadala jiná, divná, zvláštní. A teď byla jiná i ve světě, o kterém neměla ani tušení. Probudila se z mrtvých, potkala ty tři a zjistila, že i v téhle realitě měla být jiná. Vědomí, že byli lidé jako je ona, ji poskytovalo zvláštní útěchu.

Zabočila do úzké vedlejší uličky. Milovala britskou architekturu. I ve velkém městě jako je Londýn, lidé bydleli v malých starších domkách, zdobené příjezdové cestičky, výklenky s okny, kterými v mnoha případech šlo nahlédnout přímo do obývacího pokoje,

cihlové zdi. Líbilo se jí tu. Bylo to naprosto odlišné než její rodné město, Barcelona. Posadila se na požární schodiště. Mokrý kov jí sice studil, ale nastydlé vaječníky byl momentálně ten nejmenší problém. Jediné, po čem nesmírně toužila, byl klid. Klid a přemýšlení během poslouchání deště.

„Nerad Vás ruším slečno, ale nejste poněkud ztracená?“ Opatrně vzhlédla od špiček svých bot. Nejprve uviděla pár elegantních kožených polobotek, poté černé úzké džíny, které zdobilo několik vyšitých rudých květin, následovala karmínová košile s rozepnutými prvními třemi knoflíky, což jí zajistilo výhled na kousek opálené mužské hrudi. Přes košili měl muž oblečené černé sako jednoduchého střihu. Kaštanové vlasy mu na pravé straně končily v úrovni špičaté brady, zatímco na levé straně měl vlasy střižené na krátko. Delší část vlasů mu zdobilo několik rudých pramínků, které ladily se zbytkem jeho oblečení. Přejížděl ji modrozelenýma očima se zlatým pruhem kolem zorniček. Šarmantně se na dívku usmíval, zatímco trpělivě čekal, až si ho ta záhadná slečna prohlédne.

„Vlastně ani nevím,“ odpověděla popravdě, přičemž se mu stále dívala do očí. Jeho pohled, něčím ji jednoduše fascinoval. Nedokázala to popsat, ale připadalo jí, jako kdyby toho muže znala, ačkoliv věděla, že ho nikdy v životě neviděla. U srdce cítila zvláštní šimrání. Děsilo ji to.

„Najít tě bylo snadnější, než jsem si myslel, květinko. Jmenuji se Myrrdir, avšak lidé mě znají pod lidskou podobou Merlin. Myslím, že v té tvé krásné hlavičce máš spoustu otázek, nechceš zajít na šálek dobrého čaje?“ Přisedl si k ní, štíhlými prsty ji pramínek vlasů zastrčil za ucho. Od chvíle, co znal Marlynin plán, věděl, že bude muset tuhle dívku najít, co ovšem netušil byla skutečnost, že mu přišla přímo před dveře. Kéž by jeho práce byla pokaždé takhle jednoduchá.

Mlčky přikývla. Pomohl jí se zvednout a zavedl ji zpátky z vedlejší uličky. Stáli tak před cihlovým dvoupatrovým domkem s několika výklenky. K černým dveřím vedly jednoduché schody ohraničené zeleným zábradlím. Vedle schodů se nacházelo několik záhonků s vykvetlými květinami. Myrrdir přistoupil ke dveřím a vstoupil dovnitř. Poslušně ho následovala. Ocitli se v menší hale, kde se nacházely dvoje černé dveře a vzadu byly točité kamenné schody vedoucí nahoru. Jakmile vyšlapali těch pár schodů, ocitli se před černými dveřmi se stříbrnou kulatou klikou. Na dveřích visela jednoduchá jmenovka – Merlin.

„Páni,“ vydechla s úžasem Aurora. Objevila se v prostorném vzdušném obývacím pokoji, kde se nacházel krb s černou koženou pohovkou a pár stejně vypadajících křesel. Z oken byl výhled na londýnské ulice. Pod okny se nacházel dlouhý stůl, který nebyl skoro vidět pod obrovským množstvím lahvíček, papírů, všemožných knih a různých podivných věcí. Na zdech viselo několik abstraktních obrazů. Obývací pokoj byl spojen i s kuchyní, která byla poněkud menší. Jednalo se o rohovou linku, která byla od obýváku oddělena barem

„Posad' se.“ Sám se posadil do jednoho z křesel a ladně přehodil jednu nohu přes druhou. Zaujatě sledoval dívku, jak si sedá na pohovku. Prsty žmoulá lem svého trika a očima neustále těkala po pokoji.

„Máš jistě hlad, vstávání z mrtvých je poněkud vyčerpávající. Co bys řekla tomu, že by ses osprchovala, já mezitím připravím něco dobrého k jídlu a poté ti zodpovím všechny tvé otázky?“ navrhl s okouzlujícím úsměvem.

„To by šlo,“ přitakala téměř ihned Aurora. Mozek jí sice říkal, že být u cizince doma jen proto, že jí to řekla nějaká stařena, která ji přivedla zpět z mrtvých a pak zmizela, je poněkud šílené. Ale celý den nejedla a v nose jí vadil štiplavý pach potu, kterým bylo triko už docela cítit, takže vidina sprchy a jídla jí zlákala. Nemohla říct ne.

„První dveře vlevo, budeš tam mít připravené oblečení.“

„Děkuju,“ s upřímným poděkováním vstala a dveřmi vyšla na úzkou chodbu, ze které se dalo jít do dalších čtyřech dveří. Otevřela první dveře po své levé straně. Ocitla se ve vcelku útulné koupelně, která byla osvětlená příjemným tlumeným světlem. Na umyvadle, nad kterým se nacházelo poněkud staře vypadající zrcadlo, našla hromádku s připraveným oblečením. V duchu si poznamenala, že se ho musí zeptat, jak se tam oblečení dostalo a jak to, že znal její velikost. S neskutečnou úlevou ze sebe shodila smradlavé oblečení a vlezla si do sprchového koutu, který se nacházel hned vedle vany. Nechala horké kapky vody bičovat její nahé tělo a slastiplně zavřela oči. Najednou celé to vstávání z mrtvých nevypadalo tak špatně.

Myrrdir se mezitím postavil a soustředěně nakrčil nos. Ačkoliv na tuhle situaci byl připravený předem, všechno se to sešlo rychleji, než by čekal. No, nezbývalo mu nic jiného než se prostě nechat vést rukami osudu. Zavřel oči. Kolem jeho prstů se objevily nitky rudé energie. Elegantně obkreslil rukami ve vzduchu několik tvarů. Skleněný stůl nacházející se mezi krbem a pohovkou byl rázem prostřen. Dva talíře plné lahodně vypadajících raviol carbonara. K tomu dvě sklenky domácího mojita, zapálené svíčky a vše bylo perfektní.

S hrdým úsměvem si prohlédl své dílo. Ačkoliv miloval vaření ručně, tak aktuálně na to neměl zrovna čas. Posadil se do křesla. Jedním mávnutím ruky zapnul rádio, ve kterém začaly potichu hrát instrumentální skladby. Pokud miloval něco ještě víc než vaření nebo zvířata, tak to byla skvělá hudba s ještě lepší knihou a dobrým nápojem.

„Je tady,“ procedil Benjamin poněkud nevrle, když se konečně vrátil do své lidské podoby. Byl jedině rád, že mu Talia nezapomněla vzít oblečení, protože chodit nahý uprostřed Londýna nebyla zrovna zábava podle jeho gusta. Stáli před cihlovým dvoupatrovým domkem s černými vchodovými dveřmi.

„Opravdu?“ ozvala se trošku pochybně Tal. Ve své mysli si nedokázala představit scénář, ve kterém Aurora skončila v cizím domě.

„Mám psí čumák já nebo ty?“ Byl unavený. Ramena měl neustále napjatá. Blondaté vlasy měl zpocené a celé tělo ho svědilo. Jak on nenáviděl psí blechy. Někdy svou schopnost zrovna moc nemusel. Nejenže ho tyhle proměny kompletně vyčerpávaly, ale také být pes není něco, co by si v životě přál. Hlavně kvůli těm blehám a tomu, jak mu jiní psi mají tendenci očmucharovat zadek.

„Jdeme,“ utnul to Jay a bez nějakého prodlužování vykopl dveře. Ben je dovedl po schodech nahoru přímo před černé dveře se stříbrnou klikou a jmenovkou Merlin. Než stihl Ben s Talií cokoli říct, třeba něco ve smyslu, že by to chtělo si připravit plán nebo tak, tak Jay vykopl další dveře.

Ocitli se v obývacím pokoji přímo před nebohým Myrrdirem s Aurorou, kteří si vychutnávali lahodnou večeři.

„Patřím sice mezi pohostinné typy, ovšem příště byste to mohli zkusit bez toho vykopávání,“ přerušil to podivné ticho Myrrdir a postavil se. Mávnutím ruky za Strážci opravil své dveře a šarmantně se na své nové hosty usmál. Velmi dobře věděl, kdo přišel do jeho obýváku.

„Drurak,“ zavrčel znechuceně Benjamin, který jako první poznal původ jeho magie.

„Strážce,“ napodobil Myrrdir s tím svým okouzlujícím úsměvem a přiložil si ke rtům okraj své sklenice s mojitem.

„Rori, jsi v pořádku?“ Jay okamžitě přiskočil k Auroře. Bylo mu víceméně jedno, že byl v bytě Míšence. Jediné, co ho doopravdy zajímalo, tak bylo to, jestli je Aurora v pořádku. Ta jen vyprskla smíchy a odkašlala si.

„Jsem čistá, najezená a ve skvělé společnosti, já si myslím, že jsem víc než v pořádku,“ ujistila ho a při zmínce o skvělé společnosti se široce usmála na Myrrdira. Ten jí úsměv oplatil podivně něžným pohledem.

Benjamin jako jediný zůstal stát v obranném postoji. Celé jeho tělo bylo napjaté, připravené k útoku. Sledoval toho Míšence a pozorně si ho prohlížel. Nenáviděl Druraky víc než cokoli jiného a stejně tohle byl první Míšence, kterého poznal osobně, tváří v tvář. Otec mu už od mala vtloukal do hlavy, jak jsou Druraci jen špinavá ubohá havěť, která nemá nejmenší právo existovat. A přesto když se díval Myrrdirovi do očí, tak necítil tu stejnou krvežíznivou touhu ho zabít, jako to cítil, když čelil démonům.

Myrrdir si s nemizejícím úsměvem, při kterém mu oči pobaveně svítily, prohlížel toho mladého Strážce. Vysoký blondák byl nezdravě pobledlý, zpocené vlasy mu padaly do tváře a jeho oči, které svou barvou připomínaly tu nejzelenější travu, byly přikryté závojem únavy a vyčerpání. Ačkoliv mu zrovna dvakrát na Strážcích nezáleželo, neměl v plánu mít toho pohledného muže na svědomí.

„Vtrhli jste sem sice poněkud neplánovaně, avšak jako správný hostitel vás nemohu nechat o hladu. Posadte se. Máme si spoustu o čem povídat a než tě to napadne mladý Strážce, tak tady nelze použít ty vaše imitace teleportů,“ poslední větu namířil přímo na Benjamina, který v duchu vymýšlel únikový plán. Myrrdil zavřel oči a z prstů mu vylétlo několik červených jisker. Na stole se objevily další tři talíře plné teplé večeře.

„Děkuju,“ přijala pohostinnost přátelsky Natalie a stejně jako Rori se pustila do jídla. Bylo to skvělé. Už dlouho nejedla tak dobré jídlo. Jay se taky zrovna nezdráhal a přidal se ke kroužku u jídla. Jen Benjamin nepřátelsky probodával jídlo pohledem, a ačkoliv mu žaludek zel prázdnotou, tak neměl v plánu se toho jídla dotknout. Mohlo to být otrávené. Nehodlal podstoupit ten risk. Pokud ho otec něco naučil, tak to byla skutečnost, že Drurakům se nedá věřit. V žilách jim kolovala krev démonů, byla to prohnaná nelidská stvoření bez pocitů.

„Nebudeš jíst, strážce?“ pozoroval ho s tím křivým úsměvem a nestydatě si ho prohlížel. Myrrdirovi se líbilo to, co viděl. To, jak měl vzadu o něco delší vlasy, to, jak mu prameny blondatých vlasů padaly do tváře, ačkoliv si je Benjamin snažil dát dozadu, tak mu pokaždé spadly. Levé obočí mu přerušovala tenká, avšak poněkud dlouhá jizva a na krku se mu táhlo několik inkoustových linek. Myrrdir dopil svoje mojito a pouhým tlesknutím si nechal donést další a rovnou přinesl i pro návštěvu.

Věděl toho o strážcích i Kruhu dost, přeci jen na této zemi žil už nějaké to staletí, ale nikdy nepotkal tak roztomilého okouzlujícího Psychopompa, jak se strážcům také říkávalo. Promnul si kořen nosu, do plic notně nasál pořádné množství vzduchu.

Benjamin na sobě cítil čarodějův – tak jim lidé říkali – intenzivní pohled. Většinou mu bylo značně nepříjemné, když ho někdo tak moc propaloval pohledem, jenže teď to bylo trošku jiné. Nedokázal říct přesně v čem. Poškrábal se na zátylku. Očima tékal po pokoji a zásadně se vyhýbal tomu, aby se jakkoliv na Druraka podíval. Raději si položil loket na stehno a opřel se o svou ruku. Prsty si skryl nevědomky ústa a bradu. Byl neskutečně napjatý a unavený. Když se před ním objevilo mojito, neodolal. Popadl sklenku do obou rukou a brčkem nasál mátovou tekutinu. Na jazyku ho zašimrala kombinace rumu, limetky a máty.

„Myslím, že teď je ta vhodná doba na to, abychom přešli k poněkud formálnějším záležitostem,“ uvedl to Myrrdir, který, sic nerad, tak přerušil neustálé pozorování blondákových gest.

„Jmenuji se Myrrdir, ale lidé mě spíš znají pod lidskou podobou Merlin.“

3. kapitola

„Těší mě, ráda poznávám čaroděje a zrovna tak okouzlujícího. Jsem Talia,“ představila se jako první a s širokým úsměvem podala Merlinovi ruku. Ten uchopil její

dlaň a jemně přiložil rty na hřbet dívčí ruky. Kdyby věděla, jak Drurakové dokáží být šarmantní, už dávno by se vydala nějakého poznat.

„Sem Jay a promiň za ty dveře,“ prohodil s pobaveným úšklebkem James, na což čaroděj věnoval laxním mávnutím ruky. Koho by trápily dveře, když mohl poznat jeho kamaráda.

„A jak se jmenuje ten pohledný poněkud mrzutý strážce?“ zeptal se Myrrdir zvědavě. V očích mu plápolaly plamínky touhy po poznání. Rád poznával tak zajímavé lidi a ten strážce ho něčím velmi lákal. Fascinoval. Otvíral v něm stránky, o kterých si myslel, že už jsou dávno mrtvé.

„Můj bratranec, Benjamin. Promiň za jeho chování, jeho otec je trochu osina v zadku slušně řečeno,“ představila svého bratrance Natalia a Benjamin ji za to odměnil šfouchnutím loktem do žeber. Ale jen lehce.

„Nechte mě hádat, Benjamin Godfrey, syn Michaela Godfreye,“ tipnul si Myrrdir s lišáckým úsměvem. Benjamin se napnul a tiše zavrčel.

„Jak to víš?“ ozvala se konečně Aurora, která jim dala prostor k seznamování a celou dobu jen mlčky zvědavě upíjela svůj drink.

„Květinko, žiji už pár desítek let, mám o té vaší politice mnohem víc znalostí než vy všichni dohromady, pletu se snad, Benjamine?“ Benjamin se zamračil. Jeho jméno ze rtů Druraka. Bylo to proti všemu, co ho otec učil. Benjamin stáhl rty do úzké linky a dál se díval kamkoliv jen ne na čaroděje. Rozhodl se agresivně ignorovat celou tu situaci ve snaze to vytěsnit z mysli. Bohužel mu to dvakrát moc nešlo.

„Takže tvrdíte, že Marylin nelegálně přivedla Auroru zpět a Aurora má Naturae. Tomu říkám čas na něco silnějšího, než je Mojito,“ prohlásil Merlin, jakmile si vyslechl jejich příběh, a přešel k domácímu baru. Z pultu vyndal pět whiskeyových sklenic, do kterých nalil přiměřené množství whiskey. Koneckonců správná whiskey by měla mít pokojovou teplotu a bez ledu ideálně.

„Nemáš na tohle kouzla?“ zeptala se zvědavě Natalia. Přeci jen, připadalo jí jednodušší na to používat magii než vstávat, nalévat to a podobně.

„Drahá, jsou věci, které je lepší dělat rukama,“ pronesl s úsměvem a vcelku nápadně se podíval na Benjamina. Zatímco se Natalia, Jay i Aurora začali potichu zakuckávat a dusit smíchy, Benjamin nechápavě krčil nos.

Nerozuměl tomu, ale litoval, že tu holku vůbec někdy vystopoval. Jakmile před ním přistála jeho sklenka s whiskey, popadl ji a hned si ucucnul. Tvář se mu zkrivila. Na jeho vkus byla whiskey příliš silná, jenže tahle celá situace mu lezla do hlavy víc, než by si připustil, a alkohol vypadal jako docela dobrá cesta ven.

„Merline, říkal jsi, že toho o Kruhu víš víc než my. Letto nám vyprávěl příběh o Dětech Přírody, říká ti to něco?“ nadhodil dobré téma Jay, který s chutí popíjel svou whiskey a užíval si tenhle poklidný mír.

Aurora Myrrdira zvědavě přejížděla pohledem. Byl jediným člověkem v místnosti, ke kterému cítila dost silné sympatie, ačkoliv to sama nedokázala nějak vysvětlit.

Čaroděj se s povzdychem opřel o opěradlo křesla. Ruce si zkřížil na hrudi a očima uhnul na druhou stranu místnosti. Tentokrát ho sledoval i Benjamin, který nedokázal potlačit svou zvědavost, jakmile šlo o něco, co ho zajímalo. Myrrdirovi se udělala vráska mezi obočím. Navlhčil si spodní ret. Vypadalo to, že sám se sebou v tu chvíli sváděl usilovný vnitřní boj.

„Znám Kruh dlouhou dobu, bohužel pro vás však nejsem dost starý, abych zažil začátek. Ovšem Kruh v minulosti udělal spoustu chyb. Ve chvílích, když zuřila Válka mezi světy, Kruh se často uchýloval k jaksi neortodoxním metodám. Odehrávalo se to před sto lety, většina z toho, co vám teď povím, není zaznamenána v žádné knize. Historii píše vítěz. Tak to bohužel je. V tu dobu stáli v čele Kruhu tři muži. Godfrey, Addington a Brightwood. Nenáviděli všechno, co se vymykalo jejich pošetilé představě o normálnosti. Zabíjeli nejen démony, ale také pořádali hony na Míšence. Lovili nás jako lovnou zvěř, vystavovali naše mrtvolky našim druhům a smáli se. Bylo naprosto jedno, jestli to byl dospělý nebo dítě. Krev bylo to jediné, co rozhodovalo o tom, jestli smíte žít nebo ne. V tu dobu se objevil muž, William Coldwell. Stejně jako Aurora měl element Natureu. Byl to velmi okouzující, šarmantní muž s tím nejčistším srdcem, které jsem poznal. Ačkoliv byl členem Kruhu, snažil se změnit názory ostatních Strážců a u několika se mu to opravdu povedlo. Snažil se o změnu. Jenže Kruh nebyl dvakrát příznivcem změn. Mučili ho. Nepotřebovali legendární element, který je neposlouchal, který nesdílel stejné hodnoty. Strana, která měla Natureu, měla zvítězit.“

V jeho očích byla téměř hmatatelná bolest. Nebrečel, ale na tváři se mu držel poněkud bolestný výraz. Zhluboka se nadechl. Tolik let se snažil zapomenout na ty vzpomínky a teď je měl předávat dál. Vzpomínání ho trhalo zevnitř na kusy.

„Povedlo se mu utéct, přesněji jsme ho vysvobodili. Zaútočili jsme na Kruh, mnoho z mých přátel zemřelo. Ale dokázali jsme zachránit Williama. Nebylo to o tom, abychom měli legendární element. Bylo to o tom, že William nás zachránil. Bojoval za nás, zachraňoval nás, zacházel s námi jako s lidskými bytostmi. Drurakové mu byli víc než zavázáni. Bez váhání bychom pro něj zemřeli. Doufali jsme, že to tím skončí. Chtěli jsme se ukrýt a žít ve stínech v naději, že Kruh se jednou změní. Jenže Brightwood cítil nenávist k míšencům víc než kdokoliv jiný. Propadl temnotě. Povolal duši ze světa stínů. Obětoval za to svůj život. Jenže to nebyla kdejaká duše. Povolal duši jednoho z vyšších démonů. Vyšší démon s démonskou magií, a ještě k tomu s magií přírody. Ničil naprosto všechno, co mu přišlo do cesty. Nedělal rozdíly. Zabíjel Strážce i Míšence i lidi. Byl to důvod, proč Kruh uzavřel s Míšenci smlouvu, Contractus sanguine. Spojenectví mezi strážci a míšenci. Společně jsme vyhráli, ale bylo to za cenu hodně obětí. William byl jednou z nich. To on nám zajistil vítězství. Obětoval se, aby vrátil démona zpět do Světa

stínů, kde ho zapečetil svou krví. A tak byl démon jménem Clade alias Katastrofa uvězněn. Celá ta bitva byla největší chybou Kruhu. Sepsali nové zákony, přestali zabíjet Míšence, kteří nepáchali žádné zlo a neporušovali zákony. Nastolila se rovnováha,“ dovyprávěl Myrmdir a dlaní si přejel vyčerpaně po tváři.

Dopil svou whiskey a zadíval se kamsi do dálky. Byly to pro něj velmi zlé vzpomínky, které většinu času držel uzamčené hluboko ve svém podvědomí. Celá ta situace s Kruhem, smrt Williama, uteklo od toho sto let. Sto dlouhých let, a přesto v něm jen jeho jméno dokázalo vzbudit tak silný smutek, který ho dokázal kompletně pohltnout.

Strážci mlčeli. Netušili, že se dozví něco takového. Kruh je učil kompletně něco jiného. Kruh vyprávěl verzi, kde Míšenci zabíjeli stovky nevinných lidí, takže Strážci museli do bitvy, aby ochránili svět. Verzi, kde Drurakové povolali ohromně silného démona, který skoro zničil celý svět. A poté, co ho porazili, tak Kruh dal milost Míšencům a nabídl jim mír. Historii píše vítězná strana. Vždycky to tak bylo.

Benjamin si promnul oči. Hlava ho nepříjemně bolela. Na tohle byl jednoduše příliš střízlivý. Nejprve chtěl automaticky vyskočit a začít obhajovat Kruh, chtěl říct Myrrdirovi, jaký je to lhář. Jenže když se čaroději díval do očí, věděl, že Myrmdir nelhal. Díval se Drurakovi do očí a věděl, že je to pravda. Že Míšenci nebyli ti zlí. Když se na někoho díváte a chcete ho upřímně nenávidět, jenže vidíte, jak je ten jedinec kompletně zlomený, stejně jako vy, nedokážete k němu cítit cokoli negativního. Chápete ho.

„Co máme dělat? Když Rori přivedeme do Kruhu, budou ji mučit?“ prolomil dusné ticho Jay s otázkou, na kterou nikdo z nich nechtěl znát odpověď. Čarodějova ramena spadla o něco níž. Po jeho okouzlujícímu úsměvu nezbylo nic.

„Na tohle upřímně odpověď neznám. Posledních sto let jsem se snažil Kruhu poněkud vyhýbat, ačkoliv mi to zrovna dobře nešlo. Obávám se však, že ji Kruh zavře do té nejvíc strážené věznice a nechá ji tam zavřenou,“ odvětil popravdě Myrmdir a mávnutím ruky si dolil whiskey. Neměl energii vstát a ručně si ji nalévat. Nohy se mu třáslly, obával se, že by se pravděpodobně na nich neudržel.

„Květinka může bydlet tady, dokud nezjistíte situaci v Kruhu. Moje kouzla ji ochrání před zraky Kruhu, nehledě na tom, jsem poslední místo, kde by ji hledali. Na poslední schůzi Světů jsem se vcelku nepohodl s představiteli té místy šílené sekty. Bylo to vskutku setkání plné vášnivých emocí, řekněme,“ navrhl Myrmdir, který v duchu myslel na svůj slib Marylin. Měl mnohem více informací, které jim mohl říct, ovšem nebyl si stále jistý těmi mladými strážci. Vypadali slibně, ale jejich loajalita ke Kruhu mohla být silnější než jejich morální zásady a zdravý rozum. Nehodlal riskovat Aurořino bezpečí. Odmítal udělat stejnou chybu jako s Williamem.

„Ale můžeme ji navštěvovat, že?“ ozvala se Talia s potutelným úsměvem.

„Ovšem, že ano. Jaký čaroděj by nechtěl mít v bytě hned několik mladých strážců? Bude mi potěšením,“ odvětil Merlin poněkud sarkasticky, jenže Natalia nevypadala, že by jeho sarkasmus brala na vědomí.

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad. Měli bychom to ohlásit Kruhu,“ pronesl značně nesouhlasně Benjamin, který se konečně střetl s Merlinem pohledem. Myrřdir se na něj unaveně ovšem šarmantně usmál. Ben cítil, jak mu po těle naskakuje husí kůže.

„Benny, prosím. Já vím, že tam u Lettyho jsem na tebe byl zbytečně zlej. Nebyla to tvoje vina, choval jsem se jako kretén. Ale jestli je šance, že Auroru bude Kruh mučit nebo věznit, neodpustíš si to. Nikdy si neodpustíš, když necháš, aby ublížili někomu, kdo nic neudělal. Nejsi takový.“ Jay se na něj naléhavě zadíval. Dokonce spolkl svou veškerou hrdost a přiznal, že to on byl ten špatný v jejich hádce.

Benjamin potichu zaklel. Ramena mu spadla dolů. Frustrovaně stáhl obočí a podíval se rezignovaně do stropu. Nebylo to fér. Nebylo to ani trošku fér. Jay moc dobře věděl, že ho Ben poslechne. Dvakrát za jeden den se nebál využít Benovy slabosti vůči němu. Kvůli jedné neznámé holce. Frustrovalo ho to a rozčilovalo zároveň. Ale věděl, že Jay říká pravdu. Jenže ta skutečnost, že by si to vážně neodpustil, v něm vyvolávala ještě větší zlost a frustraci. Schoval si tvář do dlaní. Chtěl zmizet. Někam daleko. Někam, kde by necítil náraz tolik emocí. Měl pocit, že se z toho brzy zblázní. Nevyznal se ve vlastních pocitech, neměl tušení, co vlastně chce. Tak celou dobu jen tupě následoval zákony, protože dokud se řídí pravidly, tak se tyhle věci nedějí. Tak nemusí čelit situaci, kde je vydán napospas vlastním emocím. Celý život měl naplánovaný. Vždycky věděl s jistotou, čeho chce dosáhnout. Pravidla byla to jediné, na čem záleželo. A pak přišla Aurora a díky ní poznal Myrřdira, který už jen tím, že existoval, tak popíral všechno, co ho otec učil.

„Dobře,“ zahuhlal tiše Benjamin. Neměl sílu už jakkoliv odporovat. Jediné, co mohl udělat, bylo zmenšit poškození na co možnou nejnižší úroveň.

James se na něj soucitně usmál. Nedělalo mu dobře, když musel s Benem jednat takhle. Benjamin pro něj znamenal svět, byl to jako jeho bratr, byl jeho nejlepší přítel. Nerad ho viděl v tomhle rozpoložení, a ještě když on byl ten kdo ho do toho dostal. Jenže Jay vždycky dělal to, co mu připadalo správné. Ať už to je v souladu s Kruhem nebo ne. Nemohl nechat Auroru v nebezpečí. Jednoduše nemohl. Když ji viděl, když ji rozesmál, když ho skoro zabila, když zjistil, že je pryč. Prostě nemohl ji nechat vystavit další hrozbě. Byla někdo, kdo potřebuje někoho, kdo by ji ochránil. A Jay nedokázal nechat nikoho napospas.

Talia sledovala své skoro bratry. Nenáviděla tu bezmoc, kterou cítila, jenže moc dobře věděla, že jsou věci, se kterými si musí poradit oni sami. Věci, které si musí mezi sebou vyjasnit. Byla z nich nejmladší, ale byla mnohem víc rozumná v téhle pocitové oblasti než ty dva dohromady. Všichni tři pocházeli z naprosto jiných rodinných zázemí a ona si ve chvílích jako je tahle, kdy sledovala někoho, koho miluje celým svým srdcem

jako rodinu, uvědomovala, jaké měla štěstí, že měla milující rodinu, která ji podporovala v čemkoliv, co jí přineslo úsměv na tváři.

„Auroro, chceš se mnou bydlet? Umím být sice poněkud otravný, ale dělám ty nejlepší lívance ve všech dimenzích,“ čaroděj se obrátil na Rori a svůdně povytáhl několikrát obočí. Jeho nabídka jí vykouzlila ten nejupřímnější úsměv, který se u ní objevil od dob dávno minulých.

„Moc ráda, ale jestli budeš chrápat nebo nechávat smradlavý ponožky všude po bytě, tak tě asi nakopu,“ přijala nabídku se smíchem.

„To riziko jsem ochoten přijmout.“

„Měli bychom jít, otec nás bude hledat a Kruh čeká na podání hlášení,“ vyrušil je Benjamin a zvedl se. Potřeboval se odsud dostat co nejdál. Zívá, načež se pořádně protáhl, aby alespoň trochu rozpohyboval ztuhlé svalstvo. Poté zabrousil pohledem na Myrrdira. Když zjistil, že čaroděj se na něj celou tu dobu díval, nepatrně zčervenal a začal očima raději zkoumat vlastní nehty, které mu najednou přišly ohromně zajímavé. Ale přestože se na čaroděje nedíval, tak si dokázal až s děsivou přesností vybavit ten jeho křivý úsměv, při kterém se mu pravý koutek nadzvedl podstatně výš než ten levý. Oči se mu při úsměvu přivřely, ale stejně byla vidět ta specifická barva. Nebeská modrá smíchaná s mentolově zelenou a kolem panenek medově zlatý kroužek. Skutečnost, že si byl schopen zapamatovat takové detaily, ho děsila.

„Udělám vám portál, nevypadáte ve stavu, kdy jste schopní cesty přes polovinu Londýna pěšky,“ rozhodl se Myrrdir s úsměvem a odhodlaně se postavil na nohy, které se mu konečně přestaly trást.

Postavil se do čela místnosti. Zavřel oči. Už to byla dlouhá doba, co naposledy vytvářel portál k Základně Strážců. Celé jeho tělo obalila rudá záře, která se postupně soustředila do konečků jeho prstů. S grácií pozvedl levou ruku, zápěstím obkroužil hned několik kruhů ve vzduchu, zatímco pravou ruku směřoval do prostoru před sebou. Udělal ještě několik otoček oběma rukama, když v tom se uprostřed obývacího pokoje objevily dveře, které vypadaly skutečně, ale z pohledu lidí nevedly nikam. Černé dveře stály uprostřed prostoru. Myrrdir otevřel dveře, za kterými se ukrýval pohled na vedlejší poněkud zatuchlou londýnskou uličku.

„Díky moc, vážím si toho. Napíšu ti, jak to v Kruhu vypadá, tady máš moje číslo. Volej kdykoliv,“ Jay vtiskl čarodějovi do ruky papírek se svým telefonním číslem a přešel k Auroře.

„Dávej na sebe pozor, neštví čaroděje, dokázal by tě proměnit v žábu nebo tak. Vezmi si kdyžtak moje číslo od Myrrdira. Budeš potřebovat pomoc, nebo se ti bude stýskat, nebo budeš chtít prostě pokecat, volej. Ve dne v noci.“ Zadíval se jí do očí a povytáhl levý koutek rtů k úsměvu.

„Netipovala bych tě na kluka, který by přiběhl ve dvě v noci jen protože se nudím,“ odpověděla Aurora s lehce pozdviženým obočím. Jay se rozesmál a poté se jí podíval do očí, aniž by ten jeho úsměv zmizel.

„Nevíš o mně toho spoustu. Zatím se měj, Rori,“ rozloučil se s ní a vyčkával s Benjaminem na Tali, která se taky chtěla pořádně rozloučit.

„Myrrdire, doufám, že jsi trpělivý, nebudeš to mít jednoduchý,“ prohodila potichu Tal k čarodějovi a co nejrychleji mu svou propiskou, kterou vždy nosila pro akutní případy v zadní kapse džín, napsala telefonní číslo na dlaň. Myrrdir se ní vděčně usmál.

„Jsem nesmrtelný, čas mám na své straně,“ odvětil ji, zatímco se díval na Benjaminu.

„Dělej, Tal,“ popohnal ji značně nervózním hlasem Ben.

„Už jdu.“

„Rori, doufám, že se z nás stanou kamarádky, to víš, být furt v přítomnosti dvou natvrdlých kluků, kteří se buď zbožňují, anebo si chtějí urvat hlavu, je někdy vyčerpávající,“ dodala ještě směrem k Auroře, která se samovolně rozesmála. Od chvíle, kdy poznala Myrrdira, se cítila klidněji. Jistěji. Pomalu se jí vracela její povaha a ta tíha na jejích ramenou byla podstatně lehčí, když měla vedle sebe starého, moudrého a docela pohledného čaroděje.

„Moc ráda,“ odvětila Natalii, přičemž nenápadně naznačila Myrrdirovi, že by si měl promluvit s Benjaminem. Myrrdir přešlápl na místě. Ben se netvářil zrovna přívětivě. Čaroděj se zhluboka nadechl a pak nasadil ten nejkrásnější úsměv, na který se ve svém vyčerpaném stavu zmohl.

„Uvidíme se brzy, Benjaminu.“

„To doufám, že ne,“ odpověděl Benjamin s mírným zaculením a prošel portálem pryč i se svými přáteli.

4. kapitola

„Chceš ukázat tvůj pokoj?“ zeptal se ihned, jakmile se portál za strážci uzavřel, a Myrrdir s Aurorou tak osaměli v čarodějově bytě.

„Ano prosím, už bych si ráda asi lehla. Kdo by čekal, že vstávat z mrtvých bude tak fyzicky náročný,“ zahuhlala se zívnutím. Čaroděj jen s úsměvem zavrtěl hlavou a odvedl ji chodbou do zadních dveří. Ocitli se v naprosto prázdné místnosti, kde se nenacházel žádný nábytek a stěny byly děsivě bílé.

„Docela luxusní místnost, přímo to křičí pohodlím,“ podotkla, přičemž ohrnula spodní ret a obočí se jí posunulo do nebeských výšin.

„Jsem čaroděj, skutečně si myslíš, že potřebuji jezdit do obchodu, abych ti vybavil pokoj?“ odvětil s naprosto nechápavým výrazem. Naoko šokovaně se na ni zadíval.

„Vezmi mě za ruku a představ si pokoj, kde chceš bydlet. Soustřeď se jen na ten pokoj. Nezapomínej, že v detailech tkví veškerá krása,“ zadal jí jednoduché pokyny a ona s nadšeným výrazem vložila svou dlaň do té jeho. Koneckonců ne každý den můžete dostat pokoj vašich snů.

Myrrdir zavřel oči a nasál do plic co nejvíce vzduchu. Byl vyčerpaný, věděl, že po tomhle kouzlu bude muset co nejvíc odpočívat, ačkoliv to v jeho oboru zrovna dobře nešlo, hlavně když se zapletl se Strážci, kteří vypadali, že mají talent přitahovat problémy kolosálních velikostí.

Celou místnost obalila červená energie. Když otevřeli oči, stáli uprostřed tmavě zeleného pokoje s velkou postelí, která byla plná malých polštářků a plyšáků. Na zdech bylo několik poliček, které se prohýbaly pod vahou knih. Pod oknem se nacházel psací stůl, kde ležel starý psací stroj a pár květináčů s kaktusy a pokojovými rostlinami.

„Máš docela specifický vkus,“ pochválil pokoj Myrrdir, jakmile kouzlo bylo hotové. Ve skrytu duše byl rád, že Aurora byla vcelku jednoduchý a skromný jedinec, protože kdyby měl tady čarovat vodní postel, létající hvězdy a bůh ví co všechno, tak by pravděpodobně zkolaboval.

„Nejdřív jsem přemýšlela o pokoji, kde by bylo všechno možné, létající planetky, vesmír, postel s nebesy a tak. Jenže když jsem si měla vybavit místo, kde chci bydlet, vzpomněla jsem si na svůj starý pokoj. Ten dům jsem ze srdce nenáviděla. Bylo to peklo. Můj otec a tak. Vlastně ani nevím, proč ti to říkám. Já jen... Tenhle pokoj pro mě byl útěk. Útěk od toho všeho, co se dělo za zavřenými dveřmi,“ dořekla potichu. Posadila se na postel. Spodní ret se jí nepatrně trásl. Složila si dlaně do klína a navzájem si všemožně proplétala prsty. Nepatrně se hrbila, jako kdyby se snažila zabrat co nejméně místa. Být neviděna.

„Chápu, že to pro tebe musí být velice matoucí, květinko. Žila sis svůj život, umřela jsi, byla jsi v Nicotě, což je mimochodem velmi nepěkné místo, a teď seš tady. Uprostřed světa, kterému ani trochu nerozumíš, a už se musíš vypořádávat s tím, že támhle tě chce někdo zabít nebo tak něco. Je toho na tebe hodně. Víc, než by si tak mladá osoba zasloužila. Jsem si jist, že sis prošla mnohým, a z celého srdce bych si přál, abys měla klid, abys mohla konečně žít tak, jak chceš ty. Jenže jsou časy, kdy to nejde. A my musíme jít dál a pracovat s tím, co máme. Život mě naučil spoustu věcí, ale jedna z toho je skutečnost, že minulost nezměníš. To, co se stalo, stalo se. Nic s tím neuděláš. Jenže svou budoucnost změnit můžeš. To, co se stane, máš moc ovlivnit. To, co se ti stalo, kým jsi byla v předchozím životě. To, co máš za element, do koho se zamiluješ nebo jaká krev ti proudí v žilách. Nic z tohohle neurčuje to, kdo jsi. Věř mi, jsem vcelku dobrý psycholog,

koneckonců jsem nějaký čas trávil ve společnosti Freuda nebo Watsona a mnoha dalších, skutečně šarmantní pánové. Tím chci jen říct, že bys měla jít dál. Nech to za sebou. Díky tomu jsi teď tady. Dostala jsi druhou šanci, což hodně lidí nedostává. Nezať ji jen proto, že jsi se předtím narodila na špatném místě," dokončil svůj proslavující Myrddir a jednou rukou ji objal kolem ramen.

„Kolik ti vlastně je?“ pozastavila se nad jednou důležitou skutečností. Myrddir se poškrábal na zátylku a zadíval se někam pryč.

„Plus mínus tři sta čtyřicet pět let, věř mi, jakmile tvůj věk má trojčíferné číslo, nechceš to počítat.“ Rozesmála se a pořádně si ho přejela pohledem.

„Musím uznat, že na dědu vypadáš docela zachovale.“

„Dávám si záležet. To víš, zdravá výživa, cvičení a tak. Ale doufám, že nejsi jediná, kdo si toho všiml.“ Aurora do něj jemně šfouchla loktem. Moc dobře věděla, na koho čaroděj narážel, ale neodhodlala se na toto téma zavést řeč. Koneckonců měla pocit, že až o tom bude chtít mluvit, tak za ní přijde.

„Měla by ses vyspat, květinko, nebo do pěti let budeš vypadat starší než já.“ Vstal a s úsměvem zamířil ke dveřím.

„Ve skříni máš oblečení, vybral jsem ho podle svého nejlepšího uvážení," dodal ještě a nechal ji v pokoji samotnou. Sám přešel do své ložnice, kde se jedním mávnutím ruky převlékl do obyčejných tepláků. Bylo to sice plýtvání magie, ale byl neskutečně utahaný na to, aby se oblékal ručně. Zatímco Aurora usnula poměrně rychle, Myrddir dlouho seděl u svého stolu a z okna sledovat park, na který měl dobrý výhled.

Nedokázal toho mladého nabručeného strážce dostat z hlavy. V prvním okamžiku, kdy Benjaminu uviděl, pomyslel si, že by bylo poněkud zábavné trávit s ním čas a postupně ho otevírat. Vyřešit ho jako složitý hlavolam. Pokud něco nedělal, tak to bylo vázání se na někoho kromě svých přátel. Od Williama se zásadně vyhýbal jakýmkoliv romantickým pocitům. Když jste nesmrtelní, pocity vás oslabují. Učivo dlouhého života. Jenže teď cítil, jak se v jeho hrudi něco děje. Věděl přesně o co šlo, ale snažil se to potlačit. Snažil se to prostě ignorovat, uzavřít to hluboko ve své mysli a jít dál. Rozum doufal, že už Benjaminu neuvidí. Koneckonců jejich světy byly příliš odlišné. Ale něco v něm ho donutilo natukat Benovo telefonní číslo do svého mobilu a kliknout na kolonku *Napsat novou zprávu*.

- *Zajdeme někdy na drink?*

Odeslal jednoduchou výstižnou zprávu a kouzlem donutil vlastní mysl upadnout do říše snů.

Teleport je přenesl přímo před malý obchod v pochybně vyhlížející vedlejší uličce. Nad starými zamřížovanými dveřmi visela zrezivělá cedule s vybledlým nápisem *Domácí potřeby*.

„Ducatur intrat mater pueri benedixitque, quod sit revelare abscondita,“ zašeptala Talia vstupní kouzlo, které s cinknutím otevřelo dveře. Jakmile všichni tři překročili práh, dveře se zavřely a před nimi se objevila obrovská místnost. Uprostřed místnosti s prosklenými okny, skrz které byl výhled na celý Londýn, se ve vzduchu vznášel vcelku velký fialový krystal, ve kterém se odrážel měsíční svit. Místnost byla vybavena několika stoly s nejmodernějšími počítači, skrz které strážci pracovali na případech. V další části místnosti se nacházelo pár stolů s pevnou linkou, u kterých někdo neustále seděl. Z místnosti kromě vchodových dveří ven vedlo točité schodiště nahoru, a poté tu byl výtah, což se pro základnu vcelku hodilo.

Jakmile vešli dovnitř, několik lidí jim věnovalo letmý pohled a znovu se obrátili ke své práci. Až na jednu osobu. Ve chvíli, kdy je zaregistroval vysoký mohutný muž v pokročilém věku, jehož široká ramena se cpala v drahém obleku, se svráštělým obočím k nim okamžitě zamířil. Už jen jeho chůze dokázala v jedinci vyvolat respekt. Naprosto rovná záda, brada vystrčená mírně nahoru, takže se na velké množství lidí díval spatra, tichým hněvem zúžené zelené oči a jeho chladný úsměv, při kterém dokázala tuhnout krev v žilách.

„Máte zpoždění,“ konstatoval a svá slova doprovodil okázalým gestem, při kterém se s povytaženým obočím podíval na své imaginární hodinky na pravé ruce. Místy prošedivělé vlasy měl dokonale ulíznuté na jednu stranu a hranatou bradu mu pokrývalo šedivé strniště. Vráskami posetý obličej si ty tři nyní zlostně přeměřoval, jako kdyby se rozhodoval, koho z nich si dá jako prvního k jídlu.

„Otče,“ kývl Benjamin na pozdrav a snažil se mu dívat nebojácně do očí, jenže po chvilce pohledem cuknul. Srdce mu svírala mrazivá ruka strachu. Snažil se soustředit na své držení těla. Záda měl křečovitě narovnaná a ruce si založil na hrudi.

„Strýčku, jaký to krásný večer, že? Neměl bys více spát? Je velmi nezdravé být tak dlouho vzhůru,“ zeptala se přátelsky Natalia, přičemž se automaticky posunula více před Benjaminu. Falešně se na strýčka usmívala. Rty měla roztažené do úsměvu, ale její oči byly strnulé a plné tiché nenávisti vůči tomu muži, který si je pohrdavě měřil pohledem.

„Pane,“ připojil se Jay a automaticky se postavil do obranného postoje – nohy mírně rozkročené, ruce připravené tasit zbraň a oči nespustil ze svého cíle.

„Možná bych spal, kdyby mi Kruh neoznámil, že jste se teleportovali k Lettovi a pak se toulali po Londýně místo toho, abyste podali hlášení o splněné misi. Takže místo toho, abych si dopřával těžce zasloužený spánek, tak tady čekám na skupinu nezodpovědných dětí v naději, že mi podají velmi dobré vysvětlení,“ odvětil chladným hlasem a svému synovi věnoval ten nejzklamanější pohled, který dokázal ze sebe dostat.

„Zklamal jsi mě, skutečně jsem doufal, že z tebe vyroste něco lepšího než poslušné štěně adoptovaného kluka, který ani nepochází z téhle komunity. A ty mladá dámo,“ výhruzně ukázal prstem přímo na Tal a jeho obočí se ještě víc zamračilo.

„Dávej si velký pozor na pus, nebudu tady trpět žádné projevy nerespektování, rozumíš mi?“

„Jasně a srozumitelně, pane,“ odpověděla naučenou odpověď, přičemž jen to oslovení pane se jí z celé hloubi duše hnusilo. Kousla se do špičky jazyka, aby sama sobě zabránila říct nějakou kousavou poznámku na strýčkův účet.

„Se vši úctou, pane Godfrey, misi jsme splnili tak dobře, jak to jen situace umožnila. Bohužel jsme na místo dorazili pozdě, Marylin jsme nezastihli. Proto jsme navštívili pana Lettyho, starého dobrého známého Kruhu, abychom se na ni poptali a získali informace o tom, kam by mohla jít. Koneckonců byla to jeho žákyně. Netušil jsem však, že je zakázáno jít s přáteli na jídlo a užít si tak chvilky volna, než budeme znovu skákat tak, jak Kruh píská.“ Benjamin s viditelným obdivem v očích poslouchal Jaye. Tohle byla jedna z věcí, kterou na něm miloval. Vždycky dokázal najít slova, které by mohl říct. Nikdy nemlčel. Dokázal si prosadit svou, nenechat se sebou zametat a to celé ještě zvládl s respektem.

„Benjamine, řekni mi pravdu,“ obrátil se na svého syna, kterého stále probodával zklamaným a poněkud znechuceným pohledem. Benjamin si vši silou zaryl nehty do dlaně, aby zabránil třesu, který se zmocňoval jeho těla.

„Tohle je pravda. Chápu a vážím si, že tvrdě pracuješ nejen pro nás, ale pro celý svět lidí, ovšem to neznamená, že nemůžeme jít s přáteli na jídlo ne?“ Talia s Jayem se na něj hrdě podívali. Moc dobře věděli, jak je pro Benjamina obtížný jít proti svému otci. Ben cítil, jak mu srdce nepříjemně rychle tlouklo. Ve spáncích mu bolestivě bušilo. Měl pocit, že bude zvracet. Ale přesto všechno se dokázal nějakým záhadným způsobem dívat otcovi do očí a tvářit se sebevědomě.

„V tom případě nebude vadit, když James podstoupí probatio vero,“ usmál se jeho otec odtažitým krutým úsměvem slibujícím bolest a utrpení všem, kdo půjdou proti němu.

„K tomu není nejmenší důvod, nehledě na to, že tenhle krok musí schválit Rada,“ odvětil Ben a nedovolil otci, aby viděl, jak ho to silně vykolejilo. Pracoval s tím, co měl. Jak on nenáviděl improvizaci. Ale ještě víc nesnášel, když někdo, byť jeho otec, ohrožoval někoho, na kom mu velmi záleží.

„Celá ta situace s Marylin je pro Radu velmi citlivé a znepokojující téma vzhledem k tomu, že Marylin patřila mezi vcelku nebezpečné zrádce a zbrojila aktivně proti Kruhu. Takže ano, mám oficiální předvolání. Jamesi Addington, tímto jste z moci mně svěřené, předvolán k rituálu Probatio Vero, kde zjistíme potřebné informace ohledně

Marylin. Chtěl jsem, abyste mi nejprve řekli pravdu, abychom to mohli v klidu vyřešit, ale zdá se, že s vámi to nikdy nejde po dobrém.“

„To víte, kouzlo osobnosti,“ usmál se na něj Jay a povzbudivě mrknul na Bena.

„K výsledku dojde s prvními paprsky slunce, nezkoušej utéct,“ dořekl informace Benův otec a odešel do výtahu, se kterým odjel do jednoho z vyšších pater.

„Dobře, nějaký plán?“ Sešli se u Benjaminu v pokoji, kde byla nejmenší šance nějakého rušitele. Talia si ospale protřela oči. Všichni byli víc než vyčerpaní, jenže teď byl spánek poněkud nemožný, alespoň dokud nevymyslí jak z toho ven.

„Když něco neuděláme, Kruh se dozví o Auroře, nás vyženou do světa stínů, Auroru zavřou a Myrrdira nejspíš zabijou. Takže jestli někdo z vás má nápad, který nezahrnuje moji smrt, uvítám to,“ shrnul situaci Jay a všichni tři si povzdychli.

„Myslím, že bychom měli jít za Myrrdirem. Rozhodně toho vymyslí víc než my,“ nadhodila Talia a spiklenecky se usmála na svého bratrance. Ten jen tiše zakňučel. V zadní kapse kalhot mu zavibroval telefon. Trošku překvapeně – nebyl zvyklý dostávat zprávy, rozklikl nově příchozí zprávu od neznámého čísla.

- *Zajdeme někdy na drink?*

Nemusel přemýšlet dlouho, aby si domyslel, kdo mu tu zprávu napsal. Nevrlé se podíval na svou sestřenku, kterou teď hrozně zajímaly její nehty, ovšem ten potěšený úsměv schovat nedokázala.

„Vážně jsi dala moje číslo čarodějovi?“ Nedokázal tomu uvěřit. Neviděl nejmenší důvod, proč by to dělala. Navíc obsah té zprávy ho hlodal v hlavě. Co mu na to měl napsat? Ozval se v tu nejhorší možnou dobu. Měl pocit, že mu snad mozek vyskočí z hlavy a půjde spáchat sebevraždu.

„Musíš za ním, Bene. Jsi jediný, kdo se tam teď dokáže dostat. Prosím.“ Oba dva se na něj dívali dost naléhavě. Jednomu by ještě říct ne možná zvládl, ale oběma? Ze rtů mu uniklo hned několik nepěkných nadávek na jejich účet.

„Tohle mám u vás, je vám to jasný?“

5. kapitola

Díky jeho přeměně na mouchu – což je mimochodem jedna z nejhorších forem, které Benjamin dokázal použít a sám sobě slíbil, že už ji v životě nepoužije, se dokázal bez větších problémů dostat až před Myrrdirovy dveře. Teď stál před dveřmi čaroděje, se kterým by podle Kruhu neměli udržovat ani ty nejmenší kontakty a on za ním šel už podruhé v jeden den. Plus bylo docela pozdě, jistě bude už spát. Netušil, co mu řekne.

Ahoj, Myrrdire, vím, že jsem se k tobě choval jako předpojatý kripl, ale můžeš zachránit mého nejlepšího kamaráda? Neznělo to ani trochu dobře.

„Benjamine, vzmuž se,“ poručil sám sobě a přešlápl na místě. Pohrával si s výstřihem svého trika, zatímco chodil do kolečka a snažil se vymyslet něco dobrého. Byl unavený, připadalo mu, že jeho mozek neskutečně stávkoval. Přeci o nic nešlo. Jednoduše zaklepe nebo vykopne dveře a řekne něco vtipného jako „tady fbi, otevřete!“ nebo tak něco, čemu se lidé v dnešní době smějí. Konečně zaklepal, jenže dveře se samy od sebe otevřely a Benjamin jen tak tak udržel rovnováhu.

Vešel do obývacího pokoje. Dveře se za ním zavřely. Naproti němu seděl v koženém křesle čaroděj. Ten se unaveně postavil a vyloudil ze sebe něco jako úsměv. Okraje jeho tepláků byly příliš nízko, Benjamin mohl vidět jeho podbřišek i začátek kyčelních kostí. Po lehce opálené hrudi, která nebyla sice plná svalů, ale byla poměrně zpevněná, mu stékaly potůčky ledového potu. Hnědé vlasy měl rozčuchané a tentokrát je nezdobily žádné barevné pramínky. Z tohohle pohledu vypadal jako naprosto normální muž.

„Krásný večer, Benjamine.“ Benjamin rychle odvrátil zrak ze sledování jeho těla. Poškrábal se na zátylku a několikrát na místě přešlápl. Cítil, jak se mu do tváří hrne teplo.

„Ahoj, Myrrdire.“

„Vím, že jsem tě pozval na drink, ale nečekal jsem, že tě uvidím tak brzy,“ zasmál se vyčerpaně Myrrdir. Spal při nejlepším dvě hodiny. Pronásledovaly ho nepěkné vzpomínky z minulosti. Nedokázal se toho zbavit. Ustavičné noční můry, ve kterých držel Williamovo tělo, ho nenechaly se dobře vyspat.

Benjamin na tom sice byl trochu lépe, ale ne o moc. Ruce se mu třáslly z únavy a chvílemi mu bylo mdlo. Posadil se na pohovku, přičemž si opřel obličej o sepnuté ruce. Myrrdir dvakrát zatleskal a na stole se objevily dvě koktejlové sklenice plné zlatavé tekutiny s nádechem červené.

„Manhattan drink, whiskey, červený vermut, kapka angostury a přidal jsem tam něco, co ti obnoví trochu té tvé síly,“ představil drink s úsměvem a ihned se napil. Velmi nerad si obnovoval magickou sílu pitím krve Divých lidí, ale nezdálo se, že by mu nebo Benjaminovy měl být dopřán odpočinek. Benjamin se s trochu nedůvěřivým pohledem napil. Bylo to víc než dobré. Neměl tušení, co tam čaroděj namíchal, ale cítil jak z něj únava a vyčerpání pomalu odchází.

„Proč jsi tady, Benjamine? Rád tě vidím, ovšem nepříjde mi, že jsi přišel jen na drink.“

„Potřebuju pomoc,“ vydechl Ben a ostražitě sledoval čarodějovu reakci. Myrrdir nakrčil obočí, jeho tvář na chvíli strnula. Poté sebou jemně cuknul a falešně se usmál.

„Jistě že potřebuješ, jinak bys tu nebyl. Co tě trápí, Benjamine? Potřebuješ kouzlo na sladké sny?“

„Otec bere ráno Jaye na Probatio Vero, budou se mu hrabat ve vzpomínkách. Nás vyhostí, Auroru zavřou a tebe zabijí v tom lepším případě.“

„Tvůj otec to navrhl, že?“

„Jak to víš?“

„Už ho nějaký ten pátek znám. Vím moc dobře o jeho lásce k Probatiu Veru,“ odvětil čaroděj a tiše se uchechtнул. Svou prázdnou sklenici okamžitě doplnil. Naštěstí jeho nesmrtelnost a démonní krev mu přinášela i víc než dobrou odolnost vůči alkoholu, takže opít se pro něj bylo skutečně těžké.

„Hele Myrrdire, nemáš nejmenší důvod mi pomáhat. Chovám se jako kretén, jasný? Seru všechno, co se dá posrat. Ale Jay a Tal jsou moje rodina. Nemůžu Kruh nechat, aby jim ublížil. Nedokážu nic vymyslet, vůbec nic mě nenapadá. Prosím, pomoz mi.“ Jeho hrstka trpěla, když se donutil tohle říct nahlas, ale věděl, že říká pravdu.

Nelhal. Měl v sobě neskutečný zmatek. Všechno se to dělo příliš rychle. Neměl nejmenší čas začít nějak přemýšlet, kompletně se v tom ztratil. Nedokázal si jen tak přiznat, že ta skutečnost, kterou celý život ignoroval, se začíná chtít nechtě promítat do reality. Nedokázal si jen tak připustit, že v přítomnosti pouhého čaroděje se cítí tak uvolněně a bezpečně. Byly to věci, které jakmile by si připustil, tak by naprosto změnil jeho život. Báł se toho.

„Pomůžu ti, Benjamine. Když se na mě díváš tímhle psím prosebným pohledem, skutečně ti nedokážu říct ne. Koneckonců mé démonní srdce je poněkud slabé vůči pěkným strážcům jako jsi ty. Mám řešení. Poněkud divné řešení od čaroděje, jelikož neobsahuje žádné čary a lektvary, ovšem jsem si jistý, že to může diplomaticky a nenásilně vyřešit tvůj problém. Jenže nepotřebuješ můj souhlas, Aurora rozhodne,“ dořekl čaroděj a odešel vzbudit svou novou kamarádku.

Benjamin zůstal sedět a kopl do sebe zbytek nápoje. V hlavě si neustále přehrával čarodějova slova. Tvář si schoval do dlaní, aby nikdo nemohl zahlédnout bolestný výraz, jenž se mu promítl v obličejí. Mohl lhát sám sobě sebevíc, ale nebyl natolik hloupý, aby si neuvědomoval, jaká je skutečnost. Snažil se. Tolik let tu realitu schovával před světem, před sebou. A teď před ním stál někdo, kdo ho nutil pochybovat. Zpochybňovat všechno, v co kdy v životě věřil.

„Myrrdire, vážně jsi mě vzbudil jen proto, abych hned po probuzení viděla Benjamina?“ podotkla Rori poněkud protivně, když se s Myrrdirem po boku připojila k sedícímu Benovi. Ten na ní jen dětinsky vyplázl jazyk, což mu vřele oplatila.

„Jay má kvůli tobě problémy.“ Rori zpozorněla. Zorničky se jí zúžily a všechny její svaly se nebezpečně napnuly.

„Lhal Kruhu, aby tě ochránil. Ráno ho berou na Probatio Vero, je to jezírko, jehož voda dokáže promítat vzpomínky vyslýchaného. Je to vcelku bolestivé, v historii bylo několik Strážců, kteří z toho zešíleli. Kruh zjistí, že tě našli, že máš Natureu a že tě ukrývám. Benjamin s nimi může uzavřít dohodu. Prominou jim jejich přestupky, tebe přijmou za Strážce na Londýnské základně s podmínkou, že ti neublíží. Kruh udělá cokoliv, aby tě získal, jestliže tě budou mít pod dohledem, nebudou muset porušit Smlouvu a napadnout mě. Gregorie je sice velmi úzkoprsá žena, ale rozhodně není hloupá. Nebude riskovat. Jenže musíš souhlasit s tímhle plánem ty, je to tvé rozhodnutí. Jestli nechceš, odnesu nás někam, kde nás tak snadno nenajdou. Můžu sebou vzít i Benjaminu s Jamesem a Natalií, jenže po zbytek vašeho života se budete muset ukrývat,“ vysvětlil co nejjasněji plán, který se mu zrodil v mysli.

„Udělám to.“ Benjamin se na ni podíval s jistou dávkou překvapení. Čekal, že bude muset použít násilí a obětovat ji, aby získal Jaye.

„Netvař se tak šokovaně, Jay mě zachránil. Udělám cokoliv, když to bude znamenat jeho bezpečí,“ ohradila se před Benjaminem, jehož zaskočeného pohledu si vcelku dobře všimla.

„Jdu si sbalit,“ dodala ještě a s povzdechem se vydala k sobě do pokoje.

„Myrrdire, tohle mi moc dobře nejde. Já prostě...“

„Není zač děkovat, Benjamine. Nenechal bych tím projít ani nejhoršího nepřítele, natož nevinného mladíka.“

„Bolí to hodně?“ Nerozuměl tomu. Kruh jim vždy říkal, že Jezírko odhalí myšlenky a podobně, ale o bolesti se nikdo nezmínil. Jenže za poslední hodiny se dozvěděl tolik věcí, že jeho pochyby byly silnější a silnější.

„Nikdo netuší, proč to Matka Příroda stvořila, tedy pokud je to vůbec její dílo. Ovšem bere si to vysokou cenu, proto i Kruh se zdráhá před jeho používáním. Tvá mysl je trhána zevnitř, násilím to krade tvé vzpomínky a mozek není stavěn na to unést takovou situaci. Je to jako kdyby ti pálili rozžhaveným železem každý milimetr tvé kůže, do očí ti píchali špendlíky, vytrhávali nehty a tak dále. Málokdo, který si tím prošel, přežil. A ještě méně jedinců si zachovalo svou identitu, svůj rozum, přičetnost.“

„Víš toho hodně, oni ti...“

„Ano, Benjamine. Prošel jsem si tím zvráceným rituálem. Auroro, vidím, že jsi připravená. Otevřu vám portál,“ přivítal dívku s úsměvem a Benjaminovi se neodhodlal podívat do tváře. Dlouhý život ho učil odpouštět a jít dál, ovšem některé vzpomínky na Kruh v něm stále vyvolávaly silnou nenávist a strašně šíravý hněv. Věděl, že tyhle

pocity musí uzavřít. Ve chvíli, kdy někdo dovolí, aby ho ovládala zahořklost a nenávisť, udělá spoustu hrozných věcí. Odmítal se snížit na úroveň Kruhu a podvolovat se předsudkům. Minulost je minulost. A ačkoliv s některými událostmi se vyrovnává těžce, tak dříve nebo později se rány zahojí.

Ben pozoroval čarodějův výraz. Mezi obočím se mu udělala malá, nepatrná vráska a zorničky měl zúžené natolik, že skoro zanikaly ve zlatém kruhu. Několik dlouhých vteřin, jež mu připadaly mnohem delší, než skutečně byly, sledoval Myrrdira jak tam stojí, usmívající se tím falešným úsměvem a snažil se tvářit, jak je v pořádku. Neměl tušení proč, ale bolelo ho to. Na hrudi cítil podivnou tíhu. A rostoucí vztek. Na Kruh. Na otce, který všechny poštvával proti Míšencům se slovy, jaká monstra to jsou. Přitom udělali mnohem větší zvěrstva i bez démonní krve v žilách.

„Myrrdire, děkuju moc za všechno.“ Aurora vzala čarodějovy dlaně do těch svých a stejně vysokému Myrrdirovi věnovala letmou pusou na tvář. Ten si ji přitáhl do vřelého objetí.

„Jay má moje číslo, v batohu máš telefon, který jsem ti sehnal. Ozvi se co nejdřív. A jestli ti zkriví jen jediný vlasek, přijdu si pro tebe, ano?“

„Ano mami,“ neubránila se poznámce s úšklebkem, načež ji Myrrdir pohládl po vlasech.

„Buď statečná, květinko. Tam, kam se řítíš, budeš potřebovat veškerou odvahu světa. Nenech se změnit, neposlouchej jejich zastaralé názory. Měj oči otevřené,“ dodal ještě s úsměvem a otevřel jim portál přímo před vstup do Základny.

„Myrrdire já...“ pokusil se něco říct Benjamin. V hlavě mu toho lítalo neskutečně moc, ale nedokázal si myšlenky utřídit. Měl v mysli neskutečný chaos. Za pouhých pár hodin zjistil, že všechno, čemu věřil, že všechno, co tak pečlivě následoval a respektoval, je mnohem zkaženější než si kdy dokázal představit.

„To je v pořádku, Benjamine. Nemůžeš za to, jací byli tví předci. Nemůžeš ani za to, jaký je Kruh teď. Nevybral sis, komu se narodíš. Nedávej si to za vinu. Jen zkus otevřít oči, udělat si vlastní názor. Jsem si jistý, že celé to vyjednávání zvládneš skvěle. Máš v sobě mnohem víc, než si kdokoliv myslí. Nenech se jimi zastrašit. Jsou to jen vystrašení zbabělci schovávající se za svou moc.“

Benjamin tiše přikývl a pravý koutek úst mu proti vůli vyjel nahoru. Zhluboka se nadechl, popadl Auroru za ruku a zmizel v portálu, který se za nimi okamžitě zavřel. Myrrdir osaměl.

Úsměv mu povadl ze rtů a na jeho obličej zůstal jen zarmoucený výraz. Tolik let se snažil Strážcům vyhýbat. Byli nebezpeční ve všech ohledech. A teď musel čelit hned čtyřma mladým strážcům, kteří pro jeho srdce představovaly hrozbu.

Pomalým krokem přešel ke krbu. Na římse ležela ručně vyřezávaná dřevěná truhlička, na jejímž víku bylo vyřezané *W.C.* Se smutným úsměvem, při kterém se mu stáhlo obočí a jeho oči byly podivně skleněné, uchopil krabičku a spolu s ní se posadil do křesla. Spodní ret se mu chvěl. Vlastně celé jeho tělo se mu třásl. Rozklepanými prsty otevřel krabičku a vytáhl mužský stříbrný prsten ozdobený jednoduchým zeleným drahokamem. Na vnitřní straně prstenu stálo: S tebou i do pekla a zpátky. Jen ta věta mu přinášela tolik vzpomínek. Na dně krabičky ležela stará černobílá fotografie. Fotka zachycovala vysokého muže s vlnitými vlasy, které mu neposedně padaly do jeho srdcovité tváře. William jednou rukou objímal Myrrdira kolem ramen. Oba dva se tvářili neskutečně šťastně. Nikdy nezapomene na den, kdy se to fotilo. Byl to poslední den v míru, který spolu zažili. Pak následovalo jen temné a děsivé peklo plné krve a těl jejich přátel.

Hlavou se mu promítalo několik vzpomínek, které ani za sto let nevybledly. Často slýchal, že časem ta bolest bude lehčí. Snadnější na zvládnutí. Nebyla to pravda. Ty rány, které zanechala celá ta nesmyslná válka, byly hlubší. Dřímával v nich jed, jenž zabránil tomu, aby se rány zahojily. Stále to bolelo. Hnisalo to hluboko uvnitř něj. A on s tím nedokázal naprosto nic udělat.

Rezignovaně zavrtěl hlavou. Uložil prsten i fotografii do truhly, kterou položil zpět na krbovou římse a vydal se do své teplé milované postele. Motala se mu hlava. V tuhle dobu byl slabší než po zbytek roku. Ustavičné noční můry, temnota pokoušející se o jeho přičetnost. Jeho duše byla vyčerpaná. Mokrát si říkal, že nemůže dál. Že už nechce jít dál. Bez Williama neměl život v mnoha ohledech smysl. Ovšem teď to bylo jiné. Přicházela nová éra. Blížila se bouře. Cítil to. Bouře, uprostřed které se měla nacházet Aurora s ostatními. Věděl, že se k nim nemůže otočit zády. William by si nepřál, aby to vzdal. Chtěl by, aby jim pomohl tak jak to jen nejlépe dokáže. S těmito myšlenkami konečně usnul neklidným přerušovaným spánkem, ale něco lepší než nic.

„Jsme tady.“ Objevili se před malým obchůdkem s názvem Domácí potraviny. Aurora se jen rozesmála.

„Dobře, věděla jsem, že strážci mají pochybný vkus, ale vážně? Tohle?“ Benjamin to přešel mlčením a pokrčil rameny. Nevěděl, co ji na to měl říct. Zavřel oči a zašeptal vstupní formuli. Dveře se s cinknutím otevřeli a oni vstoupili do hlavní haly londýnské základny.

„Tvař se normálně a pojď za mnou,“ pošeptal ji do ucha a normální rychlostí zamířil ke schodišti vedoucímu nahoru. Následovala ho. Nasadila svůj mrcha-výraz, který trénovala snad celý svůj život. Naštěstí je nikdo nezastavil. Poslední, na co měl Benjamin náladu, bylo vysvětlování toho, proč si vede neznámou holku do pokoje.

Vstoupili do Benjaminovy ložnice. Na posteli seděl opřený Jay a vedle něj spala v klubíčku schoulená Tal.

„Co tu dělá?“ Zareagoval okamžitě Jay. Nechápvavě se díval na svého nejlepšího přítele a na Auroru, která měla být u Myrrdira. Měla být v bezpečí.

„Dobře, vím, že ji nesnášíš. A chápu tu tvou věrnost ke Kruhu, ale obětovat ji fakt není řešení. Vymyslíme něco jiného,“ aniž by počkal na vysvětlení, tak dramatizoval celou situaci.

Benjaminovi docházely nervy. Fungoval naprosto z posledního. Pořádně se nevyspal, byl unavený, ráno se měl postavit nejvyšším představitelům Kruhu a jediné, co Jay dělal, bylo, že ho obviňoval z věcí, které neměl v plánu udělat.

„Žádám tě. Aspoň na pět minut zavři hubu a nech mě do prdele domluvit,“ zavrčel vystresovaně Benjamin. Srdce mu tlouklo příliš rychle. Cítil, jak začíná vyceňovat zuby. Nebyl dobrý v tomhle typu věcí. Ačkoliv se snažil sebevíc kontrolovat, začaly mu ujíždět nervy. Všechny ty vzteklé temné pocity, které v sobě tak pečlivě zamykal, se začínaly drát na povrch.

Jay si mlčky poposedl a nespouštěl ze svého přítele oči. Znal tenhle jeho výraz. Věděl, že jestli se neuklidní, tak budou mít mnohem vážnější problém než Kruh a Auroru. Naposledy, když Benjamin ztratil sebekontrolu, tak neovládl svou moc a skoro zabil Tal, což tehdy nesl ještě hůř než situaci, která to vyvolala.

„Myrrdir vymyslel plán. Uzavřeme s Kruhem obchod. Dáme jim Auroru za cenu toho, že nám prominou naše přestupky a Auroře neublíží a přidají ji k nám na základnu,“ vysvětlil dost stručně Ben, aby to i natvrdlý jedinec jako Jay pochopil a prohrábl si vlasy. Těšil se, až tohle budou mít za sebou. Improvizoval za pochodu, jeho mysl připomínala teď spíš rozružené tornádo plné myšlenek a Ben nebyl schopný je zpracovávat.

„Neboj, Jayi. Souhlasila jsem s tím, chci to udělat. Zachránil jsi mi život a já nedovolím, aby vás potrestali kvůli mně,“ vložila se do toho Aurora a povzbudivě se usmála. V hlavě jí zněla Myrrdirova slova. Byl čas, aby byla odvážná. A v nejhorším případě prostě využije základy bojového umění, které se učila v minulém životě a nakope pár lidem jejich zadky. Jak těžké to mohlo být.

„Můžete se hádat potichu? Dinosaurus nestihl sníst sušenku,“ zahuhlala z polospánku Tal, kterou celá ta situace vzbudila, ačkoliv ne kompletně. Benjamin, Jay a Rori si vyměnili navzájem pobavené pohledy.

„To není vtipný, jeho sušenka,“ přišlápla si trochu na jazyk Natalia. To už místnost zaplnil smích tří vyčerpaných dospívajících a nechápvavý pohled jedné ospalé dívky. Dokonce i Benjamin se rozesmál. Nahlas a upřímně.

Talia si promnula slepené oči. S něžným – avšak stále ospalým – úsměvem si je prohlížela. Ráda slyšela jejich smích. Byli pro ni důležití. Prála si jen, aby se celá situace uklidnila a oni mohli být šťastní. Ačkoliv to někdy bylo těžké v tomhle světě, tak věřila,

že každý z nich najde svoje štěstí. A ona byla ochotná se za to jejich rvát s kýmkoliv, kdo by jim ho chtěl odepřít. Než si to uvědomila, tak se na svět dívala skrz slzy. Ty jí začaly pomalu stékat po tvářích dolů.

„Co se děje, proč brečíš?“ přisedl si k ní okamžitě Benjamin a starostlivě ji pohladil po tvářích. V ten moment se Talia rozplakala. Drobná ramena se jí otrásala pod nápořem pláče a z hrdla se jí dostávaly ven hlasité vzlyky. Nikdo nevěděl, co se děje. Benjamin ji ovinul svými pažemi a Jay ji jemně hladil po vlasech. Aurora si přisedla před Talií a položila jí dlaň na koleno, bylo to nejvíc, co dokázala v tenhle okamžik, ale pro Tal to znamenalo hodně.

„Jsem prostě ráda, že jste tady, že jsme tady a já prostě. Nechci, aby se komukoliv něco stalo,“ vzlykla Natalia a Benjamin se začal potichu smát.

„To není vtipný,“ nafoukla uraženě tváře Tal a Benjamin se omluvně usmál.

„Furt vypadáš stejně hrozně, když brečíš. Nezměnila ses, furt brečíš jen tak a děsíš nás,“ vysvětlil se smíchem Benjamin a láskyplně svou sestřenku políbil na čelo.

„Netrap se tím, od toho jsem nejstarší, abych se o vás postaral. I když teď mám na krku o jedno dítě navíc,“ pohledem zabrousil k Auroře, která na něj vyplázla jazyk, což jí strašně rád oplatil.

„Nevím, jestli se zrovna k tobě hodí titul nejstaršího,“ podotkl Jay a všichni se rozesmáli. Byla to jedna z chvil, kdy nemuseli řešit vzácný element, míšence ani svoje vnitřní konflikty. Až do prvních ranních paprsků si povídali o všem možném, řešili naprosté hlouposti. A užívali si tu chvíli, kdy ještě bylo všechno ve své podstatě v pořádku.

„Jayi, je čas,“ promluvil Benjamin a oba kluci se podívali na spící holky, které tak před hodinou usnuly. Vypadaly klidně.

„Budeš v pohodě?“ zeptal se Benjamin a ten jen rozpačité pokrčil rameny.

„Však víš, bude tam tvůj otec a ty ho budeš muset prakticky vydírat.“

„Srát na otce, oba víme, že ty a Talia jste pro mě mnohem větší rodina, než kdy byl on,“ odpověděl naoko klidným hlasem, ale uvnitř sebe si nebyl tolik jistý. Věděl, že se otcí musí postavit, že musí ochránit to, na čem mu záleží, ale ve skutečnosti neměl ani nejmenší tušení, jestli byl doopravdy natolik silný. V kapse mu zavibroval telefon. S poněkud lhotejným výrazem odemkl telefon a rozklikl příchozí zprávu.

- *Vím, jak je to těžké, ale nejsi tvůj otec, jsi mnohem víc než jen nějaká jeho loutka. Nezapomínej na to, Benjamine. Udělej to, co považuješ za správné. Co ty považuješ za správné. Ne to, co považuješ za správné tvůj otec. Myrrdir.*
- *PS: Nezapomínej někdy na drink?*

Netušil proč, ale ta slova ho zasáhla víc, než by kdy v životě přiznal. Nechtěl, aby ten čaroděj měl pravdu. Jenže on ji měl. Ačkoliv na zprávu neodepsal, tak celý čas, kdy budil holky a kdy po boku s Jamesem kráčel dolů, kde na ně čekal jeho otec, mu Myrrdirova slova hrála v hlavě. Stejně jako všechny ty informace, které se včera dozvěděl. Nenáviděl skutečnost, že pouhý míšenec na něj měl takový vliv. Ale v jeho srdci ta slova něco změnila. Ne moc, prakticky to nebylo skoro poznat. Ale ta obrovská zed' kolem jeho srdce měla na sobě prasklinku. Malá, skoro neviditelná prasklinka. Jenže i malá prasklinka má v sobě moc zbourat zed'.

6. kapitola

„Rád vidím, že jsi neutekl,“ přivítal je hlas Benjaminova otce, Michaela Godfraye. Stál v hlavní hale v jednom ze svých drahých obleků, opíral se o stůl a díval se na svého syna s jeho kamarádem tím arogantním pohledem.

„To víte, nemám důvod utíkat,“ odvětil mu Jay, přičemž vystrčil bradu mírně dopředu a díval se Michaelovi do očí s mírným úsměvem.

„To se ještě uvidí.“

„Otče, přejděme k tomu, proč jsme tady,“ vstoupil do toho Benjamin, který automaticky napodobil postoj svého otce. Dokonale rovná záda, brada mírně pozvednutá vzhůru, letmý úsměv, chladné oči bez známky emocí a ruce založené na hrudi.

Michael se na svého syna podíval výrazem naprostého nesouhlasu. Bylo pro něj velkým zklamáním, že jeho vlastní syn, jeho vlastní krev, dávala přednost hloupým dětem než jeho vlastní rodině a zákonům. Slíbil sám sobě, že až bude s Benjaminem sám, tak si s ním bude muset pořádně promluvit jako když byl mladý.

„Ovšem, rád vidím, že jste nedočkaví. Následujte mě,“ pokynul jim a zavedl je ke dveřím, které sloužily jako místní portál. Jeden z mála stálých portálů, ovšem směli ho použít jen někteří s dostatečnou pravomocí. Michael mávnul dlaní obalenou v modrých plamenech, čímž aktivoval portál.

„Probatio Vero,“ promluvil zvučným hlasem a vstoupil do portálu, kam ho oba mladíci věrně následovali.

Ocitli se uprostřed lesní mýtiny. Vládlo zde děsivé ticho. Uprostřed mýtiny se nacházelo drobné jezírko, jehož voda vydávala oslnivou záři. Ranní slunce na ně dohlíželo, zatímco se v doprovodu Michaela rozešli k jezírku. Netrvalo dlouho a na mýtině se objevilo několik dalších vážených členů Kruhu, mezi nimi byl i Jamesův adoptivní otec, Henry Addington.

„Rád tě vidím živého, Jamesi,“ pozdravil svého adoptivního syna Henry. Jay vřele objal svého otce a na rtech se mu objevil úsměv.

„Nečekal jsem, že tě tu uvidím, tati.“

„Michael Godfray obviní mého syna ze zrady Kruhu a ty čekáš, že tě nepřijdu podpořit? Víš, jak by na to reagovala tvá matka.“ Oba dva se rozesmáli a Henry rozčuchal svému adoptivnímu synu vlasy. Ačkoliv jim v žilách nekolovala stejná krev, tak pro Henryho a jeho ženu Marii byl James víc než dar z nebes. Brali ho jako vlastního a stáli za ním víc než většina pokrevních rodičů za svými dětmi. Vážení členové rady obestoupili jezírko a Michael naplnil zlatý, drahokamy zdobený kalich vodou z jezírka.

„Chcete jakkoliv změnit vaši výpověď, strážci Jamesi Addingtoně?“ promluvila postarší žena v upnutém kostýmu.

Tvář jí zdobilo hned několik vrásek a hnědé oči jí zářily prohnáním a lstivostí. Georgie Mason. Jedna z hlavních představitelů Kruhu. Jay se zhluboka nadechl, aby odmítl, ale Benjamin ho zastavil podzvednutím ruky. Přišel čas udělat to, co považoval za správné.

„S Vaším dovolením, madam Masonová, bych se rád ujal slova předtím, než začneme.“ Stál před všemi, které obdivoval od dob, kdy byl dítě.

Měli to být hrdinové, měli strážit svět před zlem. Jenže po včerejšku před sebou neviděl tváře, ke kterým vzhlížel, nýbrž vyděšené lidi, kteří se stali tím, před čím měli svět bránit. V mysli viděl tvář Myrrdira potom, co jim řekl o Kruhu, o Williamovi, potom co mu sdělil, co znamená se napít z Jezírka. Neznal ho. Nevěděl, čím si prošel. Ale viděl tichou bolest v jeho očích.

„Jistě, ráda si vyslechnu, co má na srdci naše mladší generace.“

„Předtím, než se podíváte na jeho vzpomínky, řeknu Vám, co v nich najdete. A taky Vám řeknu, co se stane dál.“ Dlaně se mu nepříjemně potily. Ramena měl ztuhnutá a měl nutkavou potřebu si neustále zatínat ruce v pěst.

„Benjamine, jak si dovoluješ...“

„Teď ne, otče,“ zastavil otcovy námitky odměřeným hlasem. Samotného ho šokovalo, jak dokázal mluvit klidně. Zhluboka se nadechl a všem přítomným se podíval postupně do očí, ale nejvíc udržoval kontakt právě s madam Georgií. Koneckonců ona byla nejvýše postavená.

„Já, Benjamin Godfrey, má sestřenice Natalia Godfreyová a tady James Addington jsme skutečně našli úkryt bývalé strážkyně Marylin příliš pozdě. Když jsme tam přišli, jediný, koho jsme našli, byla nová strážkyně, Aurora. Porušila Marylin zákon? Nepochybně. Jenže nabízí se tady otázka, co se stane s nebohou Aurorou, která v tom všem je zcela nevinná. Měli jsme na výběr. Vzít ji sebou nebo ji zabít. Jakožto velitel týmu jsem rozhodl, že Auroru vezmeme s sebou. Shodou náhod nebo snad rukou osudu

se ukázalo, že Aurora získala velmi vzácný element, Naturae,“ dramaticky se odmlčel a nabral nový dech.

„Věděl jsem velmi dobře, že Kruh o ni bude mít zájem. Ovšem po zvážení všech okolností a v našem nejlepší zájmu, jsem se strachoval o její bezpečnost. Vím, co se stalo s Williamem Coldwellem, mužem, který před sto lety měl stejný element jako Aurora. A ačkoliv se o tom nemluví, tak jsem si vcelku dobře jist, že víte přesně o čem mluvím. Proto jsem dnes přišel, abych Vám nabídl výhodný obchod. Výměnou za prominutí našich přestupků vůči Kruhu, zaručení Aurořina bezpečí a jejího přijetí jako nové Strážkyně tady v Londýně, kde zůstane pod mým velením, získáte nejen naše mlčení o tom, co Kruh v minulosti udělal, ale také Aurora bude věrně a svědomitě plnit své povinnosti, osobně se za ní zaručím a vy budete mít pod kontrolou vzácný element. Shodou okolností je Aurora pod ochranou Druraka jménem Myrmdir, kterého znáte poněkud osobně. Chcete riskovat porušení Contractus Sanguine? Nebylo by pro obě strany výhodnější, kdybyste splnili podmínky a my to tak vyřešili nenásilnou cestou?“

„Cením si Vaší odvahy, pane Godfrey, jsem si jistá, že předstoupit sem s tímto proslovem nebylo vůbec snadné. Ale řekněte mi, co přesně nám brání v tom vás všechny vyhnat do světa stínů, zapečetit vaše schopnosti, nechat vás sežrat démony, vzít si Auroru a při tom se zbavit toho problémového mísence?“ promluvila Georgie a se zaujatým výrazem si založila ruce na hrudi.

„Paní Masonová, jsem si jist, že oba dva moc dobře známe odpověď. Mého otce stranou, ten by s radostí stál ve frontě jako dobrovolník na zapečetí mých schopností. Ale co ostatní? Pochybuji, že pan Addington Vám dovolí odsoudit k smrti svého syna, ačkoliv se to dá vyřešit mírumilovně a bez násilí. Nehledě na to, všichni víme, že zatímco Strážci se příliš nerozšiřují, tak Míšenci se množí, je jich víc, je více druhů a jsou silní. To nikdo z nás nemůže popřít.“ Čím déle mluvil, tím větší jistotu a víru získával ve vlastní slova. Sebevědomě se usmíval, ačkoliv jeho postoj byl z velké části pouhá přetvářka, tak postupně se začínal cítit lépe. Byl obklopen predátory. A jakmile predátor ucítí strach, sežere vás.

„Skutečně chcete rozpoutat další válku světů, kterou tentokrát nejspíš ani nevyhraje? Pošlete na smrt vlastní lidi, ačkoliv budete vědět, že jdou jen a jen na smrt? Že se tomu všemu nesmyslnému umírání dalo zabránit? Pochybuji o tom. Některá rozhodnutí můžou být tvrdá a některé zákony stojí na hranici, ovšem nejste blázni. A ani vy nechcete zbytečnou smrt vlastních přátel a rodiny,“ dokončil svůj proslov Benjamin. Z ramen mu spadla ohromná tíha. Překonal svůj strach. Mozek mu vylučoval ohromné množství endorfinu. Cítil se lépe než kdykoliv předtím,

„Připomínáš mi tolik tvou matku. Byla jednou z nejlepších diplomatek. Máš pravdu, ať je tedy po vašem. Přivedete tu záhadnou dívku, nebudete stíháni ani vyhánáni a dívka bude na londýnské základně pod vašim dohledem. Žádné mučení ani žádné využívaní. Koneckonců nejsme démoni, abychom se uchylovali k barbarským taktikám.“

Vyhrál. Skutečně vyhrál. Nemohl tomu uvěřit. Na tváři se mu objevil široký upřímný úsměv. Obrátil se na svého nejlepšího přítele. Jay tam stál a díval se na něj s obrovskou hrdostí v očích. Byl na Benjaminu víc než pyšný. Znali se dlouho a tohle celé byla ta nejdůležitější věc, kterou Ben udělal.

„Georgie, tohle celé je hloupost. Snad vážně nebudeš poslouchat to hloupé dítě, které nemá tušení o tom, co je život. Nevím, co to do něj vjelo,“ vložil se do toho rozzlobeně Michael. Tvář měl zarudlou vzteky a kdyby dokázal zabíjet pohledem, tak by jeho vlastní syn ležel mrtvý na trávě.

„Michaele, tvůj syn dnes prokázal odvahu, kterou jen tak někdo nemá. Čelit mnoha démonům je jedna věc, ale dokázat se postavit vůči svému otci a vůči všemu, čemu věřil, aby zachránil nevinné životy, vyžaduje jiný druh odvahy. Měl bys na něj být pyšný.“ Uzavřela to Georgie a všichni se vydali portálem zpátky.

„To bylo naprosto neuvěřitelné. Sem na tebe hrozně hrdej,“ poplácal ho po zádech Jay, zatímco šli do Benova pokoje vyzvednout holky. Benjamin se nedokázal přestat usmívat. Jeho ramena byla konečně uvolněná a ten nesnesitelný chaos v hlavě alespoň na chvíli utichl.

„Jo, nemám tušení, kde se to ve mně vzalo.“ Ve skutečnosti tušení měl, ale odmítal to říct nahlas. Nechtěl přiznat, že mu celou dobu dodával odvahu čaroděj se svými slovy a jeho bolest v očích byla pro Bena motivací proč neustoupit.

„Koukni na něj, spí jak mimina,“ pošeptal Jay a s úsměvem sledoval obě dívky, jak spokojeně spaly vedle sebe v Benově posteli a nechávaly si zdát nějaké příjemné sny.

„Nechaly si ujít největší zábavu,“ přitakal s úšklebkem Ben. Euforie ho kompletně pohltila. Dokázal to. Po tolika letech se konečně dokázal postavit svému otci. Stále z něj měl hrůzu. A věděl, že s tím bude mít problémy i nadále, ale tohle celé gesto, tahle situace. Byl to první krok. A Benjamin sám sobě slíbil, že se nevrátí zpátky. Už ne.

Jemně probudili dívky, kterým ihned sdělili novinky. Tal se slzami dojetí objala svého bratrance. Věděla lépe než kdokoliv jiný, čím si Benjamin s otcem procházel jako mladší. Věděla, že jednoho dne ho něco posune dál z té temnoty, ve které ho otec věznil.

„Promiň, že jsem tam pro tebe nebyla,“ zašeptala a Ben ji něžně hladil po zádech.

„Nemusíš se omlouvat. Vlastně byl jsem docela úžasný, neměli šanci.“

„Gratuluju,“ ozvala se Aurora. Na tváři jí pohrával poněkud nervózní úsměv. Rozpačitě si začala mnout dlaně. “

„Hele, aby bylo jasno. Nemám tě rád. Nepatříš sem. To je něco, co se jen tak nezmění. Ale cením si toho, co jsi udělala. Díky, že jsi zachránila Jaye.“

„Neboj, taky tě nemám zrovna v lásce,“ odvětila Aurora a vyškrobala se z postele. S Benem se navzájem vraždili očima.

„Skoro bych si myslel, že se spolu chcete vyspat,“ prohlásil Jay s úšklebkem.

„Nechutný,“ promluvila Aurora s Benem najednou. Oběma přeběhl po zádech mráz z naprostého zděšení nad tou představou.

„Můžeme se jít seznámit s vaším úžasným Kruhem? Nemůžu se dočkat, jsem natěšená jak na Vánoce,“ podotkla poněkud ironicky, aby už mohla konečně utéct z téhle divné trapné situace. Všichni s radostí souhlasili.

Sešli v tichosti po schodech do hlavní haly, kde na ně čekal nejen Michael Godfrey, Henry Addington a Georgie Mason, ale také ostatní členové rady a strážci obývající londýnskou základnu. Rori si na rtech držela široký úsměv, ovšem její šedé oči zůstávaly zcela chladné.

„Vidíš, směje se, bude v pohodě,“ prohodil potichu Benjamin k Jamesovi, který se pořádně podíval Auroře do tváře.

„Upřímně si myslím, že se spíš usmívá, protože je vyděšená, ale tak co,“ odvětil popravdě a pokrčil rameny. Dokázal poznat rozdíl mezi upřímným a falešným úsměvem. Přeci jen při upřímném úsměvu se člověku přivrou nepatrně oči a naskočí tam ty miniaturní vrásky. Jo, rád pozoroval lidi. A ne, nepovažoval to za nějaký úchylný zlovyk nebo tak.

„Zdravím, řekla bych, že vás ráda poznávám, ale maminka mi říkala, že bych neměla lhát, takže,“ pozdravila je s tím strnulým úsměvem Rori. Nedokázala si pomoci. Čím víc ve stresu byla, tím drzejší byla. Nehledě na to, že stále myslela na to, jak tenhle spolek fanatiků ublížil Myrrirovi.

„Měla by sis dávat skutečný pozor na to, jak s námi jednáš,“ promluvil Michael s nevyřčenou výhružkou v hlase.

Jay se automaticky postavil víc před Auroru. Michaela ze srdce nenáviděl. A s každým dalším dnem se jeho důvodu, proč Michaela nesnášet stupňovaly. Zatímco James byl připravený bránit Rori co to jen jde, Benjamin si frustrovaně promnul kořen nosu. Skutečně nevěřil, že za tuhle holku měl riskovat život.

„Pozor, znám svá práva velmi dobře,“ namítla Rori s pozdviženým obočím a obrátila se na Talii, která jí stála po boku.

„Mám svá práva, že?“

„Ano, máš,“ potvrdila jí to Tal, zatímco jí neustále cukaly koutky nahoru. Nevěřicně se na dívku vedle sebe dívala. Natalie měla v mnoha ohledech prořízlou pusou, jenže

Aurora tu byla tak ani ne pět minut a Michael vypadal, že mu praskne žilka na čele, čímž překonala všechny její předcházející pokusy o to štvát svého strýce.

„Máš vcelku prořízlou pusou, hádám, že respekt ke starším tě rodiče nenaučili. Co se dá dělat, budu to muset přiřadit k věcem, které tě tví přátelé musí naučit. Ať po dobrém nebo po zlém,“ vložila se do toho madam Masonová, která si skupinku mladých lidí prohlížela striktním pohledem. Nebyla hloupá, dokázala dělat kompromisy, ale nerespektování nestrpěla.

Aurora se nadechla, aby něco řekla. Obhájila se. Koneckonců Michael byl první, který s tím začal a nacházeli se ve svobodné zemi, mohla říct svůj názor hlasitě a veřejně. Jenže ústa jí zakryla Jayova dlaň.

„Rori, tvoje sebevražedný choutky jsou fakt sexy, ale zkus nás nezabít hned první den,“ pošeptal jí s úsměvem do ucha. Po zádech jí přejela husina. Nebyla zvyklá, aby jí někdo tak moc narušoval její intimní zónu. Po očku se na něj podívala. Ten jeho úsměv, při kterém zvedal jen jeden koutek rtů, jí nutil ho ještě víc provokovat. Nemohla si pomoci.

„Nevěřím, že si to fakt udělala,“ vydechl se smíchem ve chvíli, když mu dívka olízla dlaň, kterou stále přikrýval její ústa. S úsměvem pokrčila rameny. Sundal ruku z její tváře a její sliny si otřel do jejího trika.

„Nemáš mi strkat ruku kam nemáš,“ vrátila mu odpověď a oba dva se tomu druhému dívali do očí. Koutky jim nepatrně cukaly nahoru. Ani jeden nechtěl prohrát ten oční souboj.

„To by stačilo. Ta holka má jeden týden na to, aby složila zkoušky Strážce. Když neuspěje, vezmu to do vlastních rukou,“ vrátil je do přítomnosti svým nevrlým podrážděným hlasem Michael Godfrey, který měl na starosti ony zmíněné strážcovské zkoušky.

„Michaeli, to snad není nutné,“ pokusil se něco namítnout Henry, jenže Georgie ho umlčela zvednutím ruky. S Michaelem v mnoha ohledech nesouhlasila, ale v jednom se shodli perfektně. Strážce, který nerespektuje a nectí zákony, je zbytečný.

„Michael má pravdu. Vyšla jsem vám vstříc, odpustila vám vaše zločiny. Dostali jste poslední šanci. Nenechte drzé neposlušné dítě, aby vám zničilo životy i kariéru. Uvidíme se za týden,“ ukončila dohady Georgie a mávnutím ruky aktivovala portál, ve kterém bez dalších slov zmizela. Členové rady ji následovali a strážci se rozešli. Jediný, kdo tu s mladou skupinkou zůstal, byl Henry.

„Pokusím se s nimi domluvit, ale nevidím to zrovna nadějně. Děláním prvního dojmu nebude asi tvá parketa, že Auroro?“ Usmál se na nový přírůstek unaveně. Černé vlasy mu na místech šedivěly, tvář měl pokrytou několika vráskami, ale jeho oči

nevykazovaly ani sebemenší jiskru stáří nebo únavy. Jeho oči byly plné něčeho, co Aurora nedokázala definovat. Chloupky na zátylku se jí nepříjemně naježily.

„To víte, nemůžu být dokonalá,“ odpověděla stále s tím strnulým úsměvem. Nevěděla, proč jí běhal mráz po zádech z tak příjemného staříka. Jen se jí to možná zdálo až příliš dobré. Byl to člen Kruhu. Čekala, že všichni budou víc jako Michael. Plný viditelné hrozby. Jenže Henry působil jinak. A to jí děsilo. Nedokázala ho zařadit do žádné skupiny lidí. Ale pravděpodobně se projevovala jen její paranoia.

„Jsem rád, že s mým synem vycházíte dobře. Dávej na něj pozor,“ dodal ještě se spikleneckým mrknutím, které nikdo z nich nechápal.

„Ona na mě? Nemělo by to být náhodou naopak? Nevím, kdo si tady obstaral rozsudek smrti tím, že vytočila celou radu. Mně se to povedlo po roce, jí do pěti minut.“ Nechápavě rozhodil rukami Jay a nespokojeně našpulil rty.

„Stačí, na hádky teď není čas. Musím jít uklidnit tvou matku a říct jí, že náš syn nebude Vánoce trávit ve světě stínů. Alespoň dokud znovu nepodpálíš základnu nebo tak něco. Přijď domů, Jamesi. I s tvými přáteli. Matka by tě ráda viděla. Natali, dohlédni na ně prosím tebe. Jsi jediná, na koho se mohu spolehnout. Bene, moc mě mrzí ta situace s tvým otcem. Jsi u nás kdykoliv vítán, to moc dobře víš. Auroro, snaž se neumřít, byla by to škoda,“ dokončil svůj rozlučkový proslov a než kdokoliv z nich stačil něco říct, zmizel v portálu.

„Měla jsi jen jeden úkol, nikoho nenaštvat. A cos udělala? Všechny nás vystavila do nebezpečí. Znovu. Seš tady dva dny a my jsme na pokraji vyhnanství víc než za celý život,“ zavrčel Benjamin podrážděně na Rori.

„Ale no tak, Bene. Co by to byl život bez menšího vzrušení? Navíc, odmaturovala jsem. Tohle nebude o tolik těžší než se učit několik desítek dat a jmen z historie.“

„Mám nápad,“ začala Tal s tím svým lišáckým úsměvem, při kterém jednoduše všichni věděli, že se jim to nebude líbit.

„Ne,“ zamítl to okamžitě Ben. Celou noc nespál, měl na krku život holky, která trpěla silnou sebedestrukční poruchou a do toho mu přišla další zpráva, kterou si ještě nestačil přečíst.

„Ani jsem ti neřekla o co jde.“

„Dobře, tak o co jde.“

„Zahrnuje to Myrrdira.“

„V žádném případě. Klidně ti to zopakuju v démonštině, španělštině, dokážu to říct i v čínštině.“ Rozhodl se vyhýbat čarodějovi tak moc, jak to jen bylo možné. Nemohl

riskovat, že si ho pustí k tělu. Jednoduše nemohl. Už takhle toho měl dost, co musel řešit a co ohrožovalo jeho život. Myrrdir to jenom zhorší.

„Mám tentokrát lepší nápad. Já a Ben se půjdeme vyspat, protože na rozdíl od vás jsme nespali. Tal, ty si dneska bereš na starost Rořin trénink,“ rozhodl Jay, na kterého začala dopadat únava. Oční víčka měl neskutečně těžká a ani on neměl energii na to provokovat Bena. Miloval Bena pošťuchovat, a tak přátelsky šikanovat, ale teď to nebyl ani trochu dobrý nápad. Oba si potřebovali odpočinout.

„To zní dobře, Tali, máš ji na starost,“ přitakal spokojeně Benjamin a s Jayem se rozešli po schodech do svých pokojů.

„Tak, čím začneme?“ usmála se zvědavě Rori. Byla poněkud zaujatá celou tou záležitostí s trénováním. Znělo to jako zábava.

„Pojď za mnou, jdeme na lepší místo,“ pokynula Natali s natěšeným výrazem. Hopkavým krokem se rozešla k výtahu.

„Začneme něčím jednoduchým. Abys byla schopná ovládat svou sílu, musíš nejdřív ovládat svoje tělo. Čím silnější schránka, tím vyšší šance, že neumřeš,“ vysvětlovala za pochodu Tal, zatímco nastoupily do výtahu a rozjely se do jednoho z nižších pater.

„Jak těžké to může být,“ pokrčila rameny Rori. Naivně věřila tomu, že to nemůže být taková dřina. Používají magii. Jak moc můžou posilovat? Její představa o čarodějích a podobných věcech byla založena na lidských ideálech jako Harry Potter, takže skutečně čekala jen nějaké mávání hůlkou.

Ach, jak moc se jen pletla.

7. kapitola

Výtah je dovezl přímo do poměrně prostorné tělocvičny, která byla vybavena provizorním ringem, několika boxovacími pytli a jedna zeď byla plná nejrůznějšího náčiní.

„Dobře, tohle začíná vypadat jako zábava,“ rozesmála se potěšeně Aurora. Když byla naživu poprvé, tak nějaký čas se učila základy kickboxu, tyhle znalosti se vždycky hodí.

„To si povíme tak za dvě hodiny, až s tebou skončím,“ odpověděla s ďábelským úšklebkem Talia. Bradou kývla ke dvojím dveřím, které se zde nacházely.

„Jdeme se převléknout, ať můžeme začít. Mám tam oblečení navíc, sice ti to bude o něco kratší, ale to nevadí.“

„Když říkáš.“ Přišly do šatny, kde Talia otevřela jednu ze železných skříněk, která se zde nacházela. Vytáhla hromádku oblečení a pár kousků po Rori hodila. Ta je poměrně zpomaleně chytila a pustila se do převlékání stejně jako Nat.

„Máš hezké tetování.“ Neuniklo jí Nataliino tetování na jejích zpevněných zádech. Mezi lopatky jí záda zdobil vytetovaný fénix, kolem kterého se vznášely rudé jiskry. Fascinovalo jí to. Vždycky milovala tetování, ale nikdy nenašla něco, co by si chtěla nechat permanentně na kůži.

„Děkuju. Je to takový můj ochránce.“

„Tal, tohle je možná kratší, než bych chtěla.“

Červené přiléhavé tílko jí končilo nad pupíkem a černé kraťasy určené na box jí byly poměrně krátké, takže světu ukazovala velkou část svých nohou.

„Neboj, vypadáš skvěle. Měla bys být víc pyšná na svoje tělo,“ mávla se sebejistým úsměvem Nat, která na sobě měla pouze svou černou sportovní podprsenku a černé legíny.

Aurora si kriticky prohlédla svou postavu a tu Nataliinu. Natali měla vysportované, zpevněné tělo, správnou váhu. Nebyly jí vidět žebra, ale nenašly byste na ní žádný přebytečný tuk. Zatímco Rori měla ne zrovna pevné břicho. Nebyla zrovna oplácaná, ale rozhodně nepatřila do stejné ligy jako Tal.

„Rori, dej tomu čas. S touhle prací budeš zpevněná víc, než by sis přála,“ ubezpečila ji Talia, která moc nerozuměla celé té věci ohledně ideální postavy.

Nikdy to moc nechápala. Byla pravda, že mohla sníst sebevíc a nikdy nějak moc nepřibrala vzhledem k věčnému cvičení a běhání za démony, ale obecně jí připadalo to lidské idealizování krásy směšné. Každá dívka i každý muž měli nádherná těla. A mohli být štíhlí nebo tlustí. Nezáleželo na tom. Nechápala, proč na tom lidem tolik záleží, aby se líbili někomu jinému. Koneckonců těm, kteří vás milují, se budete líbit i s dvě stě padesáti kily.

„Před každým cvičením je důležitý se protáhnout. Kluci většinou dělají normální protahování, já preferuju jógu. Protáhne každý tvůj sval a uvolní tě to. Dělej to, co já,“ vysvětlila Nat a zavřela oči. Zhluboka se nadechla a ruce zvedla nad hlavu. S výdechem je pomalu spouštěla dolů. Aurora ji pečlivě napodobovala.

„Jsi si jistá, že se po tomhle budu schopná hýbat?“ zasténala bolestí, když prováděly jeden cvik z jógy, při kterém měla jednoduchý úkol – ležet na břiše a nohy spojit se svou hlavou. Jednoduché. No, pro někoho, kdo se většinu svého života zrovna nehýbal a jeho svaly byly ve své podstatě dost zkrácené, to bylo víc než bolestivé.

„Dej tomu pár dní a nebude tě to tak bolet. Teď můžeme přejít k další části,“ uklidnila jí s tím svým zlověstným úsměvem a jiskřičkami v očích Tal. Zvedly se ze země. Rori všechno bolelo. Cítila každý svůj sval víc než kdy dříve.

Po tom, co si udělaly minimálně deset koleček běhu kolem tělocvičny a přešly k té posilovací části á la sedy lehy, kliky, sklapovačky a bůh ví co ještě, Rori se cítila vyčerpanější než po návratu z mrtvých.

„Napij se jen trochu, ať ti není blbě.“ Hodila po své kamarádce láhev s čistou vodou. Tal stála nad ležící Aurorou, která se válela ve vlastním potu a jen tak tak popadala dech. S vděčností v očích se posadila a své vyprahlé hrdlo zchladila vodou.

„To takhle cvičíš každý den?“

„Většinou trochu méně extrémně, jenže teď nemáme zrovna moc čas, takže mým úkolem je tě posunout za tvoje hranice.“

„Co bude úkolem kluků?“

„Jay tě bude učit bojovat a Ben má na starost magii. Je nejlepší, co se týče sebekontroly, takže bychom to mohli zvládnout.“

„Jestli mě nezabije.“

Skepticky se na Tal podívala. Trénink s Benem zněl jako skutečná zkouška. Pravděpodobně se do sebe pustí a on ji zabije. Ačkoliv to by jí alespoň zachránilo před tou obří bolestí svalů. Byla si jistá, že další den se nebude moct hýbat.

„Ben je trochu složitý. On není zlý člověk, víš? Jen. Když umřela jeho mamka, tak to s ním šlo trochu z kopce. Viděla jsi jeho otce. Strýc je hrozný tyran. Často Bena mlátil, dokud nemusel na ošetřovnu. Většinou stačila malá chyba. Musel být perfektní, když nebyl, tak ho Michael skoro zabil. A teď celá tahle situace. Ben vyrostl v přesvědčení, že Kruh má pravdu. Že Kruh je dokonalý a že on musí následovat jejich zákony. Bez vlastního názoru, bez práva na to jít si vlastní cestou. Nepoznal nic jiného než Kruh. A teď zjistil, že celou dobu je to kupa sraček.“

Aurora s tichým pochopením sledovala Nataliinu tvář. V zelených očích se jí hromadily slzy. Rozuměla tomu.

„Chápu to. Můj otec by si s Michaelem docela rozuměl, víš? Možná proto se s Benem tak hádáme. Nevím. Rodiče dokážou být takovou osinou v prdeli.“

„Neříkej mu, že jsem ti to řekla. Byl by na mě naštvaný. A mrzí mě, čím sis musela projít. Ale to tě z tréninku nezachrání,“ na konci své odpovědi se už Talia pochechtávala.

„Umřu,“ zaskučela rozbolavěně Rori. V duchu se vážně začínala smiřovat se svou smrtí. Tal ji konejšivě poplácala po rameni.

„Je čas ti ukázat, jak správně někoho praštit.“

Stály před širokým zrcadlem, které odrazilo dění v celé tělocvičně. Zatímco Tali vypadala poměrně svěže, ačkoliv všechny ty cviky dělala spolu s Rori, tak Aurora vypadala, že je v posledním tažení. Oblečení měla naskrz propocené, sepnuté vlasy v culíku se jí lepily k zátylku a líce jí hořely vyčerpáním.

„Rozkroč nohy na šířku tvých ramen. Trochu se pokrč v kolenou. Postoj je základ. Když bys stála rovně, tak bys neudržela rovnováhu. Teď uvolni ramena. Jsi neskutečně křečovitá. Uvolni se. Bradu trochu dolů, bude snadnější si pak zachránit obličej před něčím úderem. Ruce si přilož k bradě, přesně tak. Jsi pravák, takže vysuň mírně levou nohu dopředu. Tvá pravá strana je dominantní, proto vysouváš levou nohu v případě, že bys pravou udělala kop.“

Talia ji opatrně srovnávala postoj tak dlouho, dokud s ním nebyla naprosto spokojená. S výrazem perfekcionisty si ji prohlédla. Nevypadalo to tak mizerně, jak by čekala.

„Začneme přímým úderem. Tvá levá ruka zůstává u brady. Nikdy nemáš obě ruce od obličeje. Pravačku máš zpevněnou a celý ten úder jde od rotace těla. Vytočíš se dopředu. Palec nesmíš mít uvnitř pěsti.“

„Tal, dělala jsem chvíli kickbox, můžeme přeskočit tyhle řeči,“ ozvala se se smíchem Rori, která všechny tyhle základní poučky znala. Koneckonců to nebylo tak, že by nikdy nedala někomu pěstí.

Dívky stály před zrcadlem a prováděly nejrůznější typy úderů. Obě se usmívaly. Byla to naprosto jiná představa pod pojmem dívčí odpoledne, než si jakákoliv jiná holka představovala, ale těmhle to vyhovovalo. Vypotit se. Dostat ze sebe všech ten potlačovaný vztek. Unavit tělo i mysl. Čas běžel a běžel. Ani jedna z nich nekontrolovala čas. Rori byla vyřízená, ale odmítala přestat. Nechtěla přestat. Alespoň na chvíli se nemusela zabývat ničím jiným než kontrolou nad vlastním tělem. Svaly ji pálily a protestovaly při každém jejím pohybu. Jenže její tvrdohlavost ji hnala do extrému. Věděla, že toho další den bude víc než litovat.

„Tali, to stačí. Zítří se nebude moct hýbat.“ Připojil se k nim Jay, který si, zatímco ony trénovaly, stihl na čtyři hodinky lehnout a nabrat novou energii.

Obě dívky přestaly v pohybu. Natalie se spokojeně protáhla. Její kamarád měl pravdu. Trénovaly víc než dost. Ona byla zvyklá, jenže Rori ne.

„Dobrá práce, jdu si pro oblečení a jdu do pokoje si dát sprchu. Jayi, postarej se o ni.“ Nechala ty dva o samotě. Tal zamířila do šatny, kde si vzala vše potřebné a pak výtahem

vyjela do obytného patra. Spokojeně za sebou zavřela dveře a hned ze sebe svlékla zpoceně oblečení. Milovala ten pocit, který měla, když si pořádně zacvičila. Člověk měl hned lepší náladu.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Jay, který si ostražitě prohlížel vyčerpanou dívku. Ta se pomalu posadila na podlahu.

„Asi jo,“ odvětila značně neurčitě. Možná měla říct dřív, že už chce skončit. Možná to neměla hnát do extrémů. Motala se jí hlava. Byla si jistá tím, že potřebuje jen na chvíli pauzu. James si k ní přisedl.

Sledoval, jak se její hrudník rychle nadzvedává. Kapky potu, jak stékají po bledé pokožce. Netušil proč, ale vidět ji takhle se mu líbilo, což samozřejmě neřekl. Znělo by to úchylně. Sledoval její pootevřené rty, poslouchal její mělký přerývaný dech.

„Vypadáš hrozně.“

„Díky, furt vypadám líp než ty,“ vrátila mu to s úsměvem Rori. Mlčky se o něj opřela. Bylo jí jedno, že ho propotí. Mohl si za to sám. Neměl si vedle ní sedat. Zavřela oči.

„Hej nespí mi tu.“

„Nespím, jen odpočívám,“ zahuhlala unaveně a poslouchala jeho dech. Uklidňovalo jí to. Cítila příjemné tělesné teplo, které z něj vycházelo. Než si to uvědomila, tak usnula. V sedě, opřená o Jamese, který se díky tomu ocitl v poněkud překerní situaci.

Po očku pozoroval její spící výraz. Vypadala klidně a spokojeně. Skutečně usnula. Nedokázal tomu uvěřit. Kdo by sakra usnul tak rychle, a ještě v tak nepohodlné poloze. Neměl tušení, co měl dělat. Budit ji nechtěl. Zasloužila si pořádný spánek. Moc dobře věděl, jak Talie dokázala dát člověku do těla během tréninku. Pomalu ji posunul tak, aby se mohl zvednout a vzít ji do náruče. Celý tenhle děj mu trval neskutečně dlouho vzhledem k tomu, že vynaložit maximální úsilí, aby ji neprobudil.

„Až se vzbudíš, tak se ti za tohle budu smát, jen aby bylo jasno,“ prohodil šeptem ke spící dívce, zatímco ji odnášel v náruči k výtahu. Vyjel do obytného patra. Byl rád, že trávil posilováním tolik času, díky čemuž neměl větší problémy s tím ji nést celou dobu.

„Dobře, tohle je docela zajímavý pohled,“ pronesl Ben s úšklebkem, když potkal Jamese na chodbě na cestě do svého pokoje se spící Rori v náruči.

„Potichu, ať ji neprobudíš. Otevřeš mi dveře?“ požádal ho potichu. Ben jen mlčky zavrtěl hlavou a jeho žádost vyslyšel.

„Tvoje přání se splnilo, budeš ji mít v posteli,“ neodpustil si rýpnutí, za což ho Jay obdařil nepěkným pohledem.

„O tomhle to není,“ zavrčel a vstoupil s ní do svého pokoje. Opatrně ji položil na manželskou postel, kterou si v minulosti tak vyprosil. Zavřel dveře a posadil se vedle spící dívky. S jemným úsměvem ji přikryl dekou, aby nenastydla, když usnula zpocená.

Věděl, že je poněkud divné sledovat její spící tvář, ale líbil se mu její výraz. Rty měla lehce pootevřené. Jen dívání se na ten její poklidný obličej plný míru v něm probouzel úlevu. Prsty si projel vlasy. Rozpačitě se zvedl a přešlápl na místě. Měl by raději jít za Benem. Zjistit jak na tom je a vytáhnout ho někam ven. Nevěděl, kdy dostanou další práci, takže volný čas byl drahocennou vzácností, které si vážil. Ve dveřích se naposledy pokochal spící Aurorou a pak odešel.

„Bene, co budeš dělat večer?“ připojil se ke svému kamarádovi, kterého našel v hlavní hale u jednoho z počítačů.

Benjamin se mračil do monitoru. Rty měl stažené do úzké linky a zornice se mu postupně roztahovaly.

„Co se děje?“

„Máme práci. Brighton. Několik záhadných zmizení a následně policie našla několik částí z jejich těl. Žádné stopy, žádné otisky. Nic nemají.“

„Myslíš, že to bude démon?“

„Je to možný, rozhodně to stojí za prošetření. Předám to otci, ráno vyrazíme. Vezmeme s sebou Talii i Auroru, aby pochopila tuhle práci.“

„Není na to moc brzy?“

„Mně bylo tak sedm, když mě otec vzal na první misi. Myslím, že to zvládne. Navíc, ochráníš ji, ne?“ Poplácal Jamese po rameni a odešel po schodech nahoru, aby čelil svému otci.

„Takže žádná oslava, chápu.“ Jeho naděje se rozplynuly v prach. Zabíjet demony s kocovinou nechtěl.

8. kapitola

Stáli na rozlehlé oblázkové pláži. Studený vítr se svobodně proháněl nad mořem, jehož vlny vesele tančily. Rackové zpívali své ranní serenády a závodili spolu ve větru.

„Je to tu krásný,“ vydechla nadšeně Aurora. Bylo to vlastně poprvé, co byla u moře. Co slyšela ten líbezný zvuk, když se vlny roztrhly o skály. V nose jí lechtala slaná vůně.

„To, co na nás tady čeká, už tolik ne,“ odpověděl rozespalý Jay. Bylo brzké ráno. Slunce se teprve vyhoupllo nad obzor a oni museli pracovat. Bylo to nefér. Vážně se chtěl jednou vyspat tak moc, že by si pak nadával, jak za ten den nic nestihl.

„Takže o co jde?“ zeptala se na tu správnou otázku Talia. Ráno je všechny vzbudil Benjamin s tím, že mají práci a že musí okamžitě odjet do Brightonu.

„Řeknu vám to na místě,“ odložil zdouhavé vysvětlování Ben a zamířil k jedné z miniaturních budek, které se v této části pláži nacházely. Přistoupil ke starým dřevěným dveřím.

„Quod sit revelare abscondita,“ zahuhlal soustředěně. Dveře se jako na povel otevřely a před Benem se objevila vcelku prostorná místnost vybavená těmi nejdůležitějšími věcmi – la rozkládací gauč, provizorní postele, stůl s počítačem a nástěnka.

„Na tohle si asi nezvyknu,“ poznamenala Aurora, která na tu celou věc s kouzlem zírala s pootevřenými rty. Obočí se jí automaticky povytáhlo o něco výš a zorničky měla rozšířené překvapením.

Strážci vstoupili dovnitř a dveře obezřetně zamkli za sebou. Vzduch byl poněkud vydýchaný a v místnosti vládlo jen matné světlo.

„Za poslední týdny zmizelo několik lidí. Stále furt stejný postup. Po ulici jde v noci muž a najednou zmizí. Žádné stopy, žádné kamery a žádní svědci. O pár dní později policie najde na ulici v kontejnerech nebo na pláži zahrabané jeho ostatky. Žádná DNA, žádné otisky,“ uvedl je do případu Benjamin. Pomalu chodil po místnosti a mezi jeho obočím se objevilo několik soustředěných vrásek.

„Mohl by to být vlkodlak nebo nějaký zvířecí démon,“ navrhl Talia, zatímco se pohodlně uvelebila na jednom z provizorních lůžek.

„Krvavý měsíc už byl, vlkodlaci to nebudou. Navíc místní alfa si dává docela bacha na tohle,“ namítl Jay nesouhlasně.

Rori jen stála uprostřed místnosti a zmateně přejížděla očima z jednoho na druhého.

„Vlkodlaci? Myslela jsem, že nejsme uprostřed nějaký fikce pro mladý.“

„Říkáme jim vlkodlaci, je to nejjednodušší, ale jsou trochu jiní než v těch lidských filmech. Nejsou zrovna roztomilí ani vysocí sexy kluci s hlubokým pohledem. Jsou to míšenci stejně jako Myrmdir s tím rozdílem, že jejich krev je z démona typu Bestia. Bestia démon vypadá jako přerostlý nasteroidovaný člověk, který je porostlý chlupy, má tesáky a dlouhý drápy. Většinou slouží nějakému šlechtickému démonovi. Ten se baví tím, že unáší lidské ženy a nechává Bestia demony je oplodnit. Potom vrátí těhotnou ženu zpátky sem. Matka porod málokdy přežije. Většinou umře někde v postranní uličce nebo

tak a dítě se vykouše z její mrtvoly ven. To jsou vlkodlaci,“ chopila se slova Talia s mírným úšklebkem.

„Dost věcí, který lidi píšou a používají ve filmech o nadpřirozenu, je založeno na skutečnosti. Však víš, starý pověsti, mytologie, starý civilizace, všechno to má nějaký pravdivý základ. Upíři, harpyje, jezinky a tak různě,“ dodal s úsměvem Jay. Miloval tuhle práci. Člověk nikdy netušil, co se mu bude snažit urvat hlavu.

„Upíři taky?“

„Tenebris démon se normálně živí lidskou krví a vnitřnostmi. Z toho získávají sílu a svou magii. Démonní magie i naše magie mají společný základ, něco, z čeho musíme obnovovat energii. Není to jako v Harry Potterovi nebo nevím kde ještě, že můžeš čarovat celý dny. Jsi jako sklenice plná vody, plná tvé magické energie. Můžeš pít tak dlouho, dokud nevypiješ celou tu sklenici a poté ji můžeš znovu napustit. Ale není to nekonečný. Ve chvíli, kdy vypotřebuješ úplně všechnu sílu, vyhasneš. Představ si to jako kořeny. Ty kořeny potřebují vodu neboli tvou magii, aby se držely při životě a tys mohla provádět magický kousky. Ve chvíli, kdy ti dojde voda, kořeny umřou. Vyschnou. V tu chvíli ztratíš moc,“ snažil se jí to vysvětlit co nejjasněji Ben, který o tomhle věděl z celé skupiny nejvíc. Koneckonců celé dětství trávil s nosem zabořeným v knihách, takže měl vcelku dobrý přehled.

„A nedá se to nějak vrátit?“

„Je tady cesta, ale nedoporučuje se to. Hodně bývalých strážců při tom umřelo. Když Talia má element ohně, použila by veškerou moc a vyhasla, je možnost jí dát do silného styku s jejím elementem, což by znamenalo jí prakticky upálit. Buď by se její magie vrátila a ona by přežila, nebo by uhořela.“

„Dobře, píšu si. Nikdy to nebudu zkoušet,“ pochopila rychle Rori. Zrovna ta situace s upálením se jí dvakrát moc nelíbila.

„Abych se vrátil k upírům. Čas od času Tenebris démon oplodní lidskou ženu, stává se to málokdy, ale stává. Ta pak v sobě nosí dítě, který z ní zevnitř vysává veškerou krev, díky čemuž roste mnohem rychleji než normální dítě. Matka zemře, dítě se vykouše ven a je z něj upír. Jejich kůže je citlivá na slunce, ale nezabije je to. Maximálně se hodně rychle popálí. Proto potkáš upíry hlavně v noci, nikdo nechce být spálený od sluníčka jen proto, aby si došel přes ulici pro kávu.“

„Upřímně za to kafe by to možná i stálo,“ podotkl Jay se smíchem. Benovi zacukaly koutky. Stejně jako Jay, tak miloval kávu, takže pro něj to platilo taky. Nejspíš by se raději spálil, než byl bez své ranní kávičky.

„Upíři nepotřebují moc krve na to, aby přežili. Stačí fakt málo. Ale hodně z nich to nedokáže kontrolovat. Je to jako u všech míšenců, máš v sobě tu zvrácenou potřebu zabít lidi. Máš to tam a nic s tím víceméně neuděláš. Jinak, kostely na upíry neplatí. Upír

může normálně do kostela. Stejně jako svěcená voda se dvakrát neosvědčila a kolíky do srdce je znehybní na nějakou dobu. Abys opravdu zabila upíra, musíš mu odseknout hlavu a spálit ho na prach.“

„Jo, zabíjet upíra je docela osina v prdeli,“ podotkl Jay s úsměvem. V mysli si promítal několik vzpomínek, kdy s Benem a Talií bojovali proti upírům a skoro umřeli. Upír je docela dobrá definice tvrdohlavosti. Nikdy neví, kdy má konečně umřít.

„Dobře, zatím to chápu. Takže myslíte, že je mohl ulovit upír nebo tak?“

„To není moc pravděpodobný. Policie našla jen ostatky, ačkoliv upíři získávají sílu i z lidských orgánů, tak se tomu snaží vyhnout. Je to nechutný.“

„Nebude to jednoduše démon, Bene?“ Talia si poposedla a vyčkávala na bratránkovu odpověď. Tyhle části vždycky neměla ráda. Teorizování, vymýšlení plánů. Bylo to neskutečně zdoluhavé a pro ni nudné. Preferovala spíše akci než tuhle přípravu.

„Nevím. Je hodně věcí, který to mohou být. Zrovna unášet muže a zanechávat jen pár zbytků těla není specifický podpis pro jen jeden druh. Způsob zmizení nám taky nic neřekne.“

„Mám plán,“ ozval se James s širokým úsměvem.

„Ne,“ zamítl Benjamin s nakrčeným nosem.

„Proč vždycky můj plán odmítneš dřív, než ti vůbec řeknu, co to je?“

„Udělat ze sebe návnadu není dobrý plán, Jayi.“

„Jak můžeš vědět, že jsem chtěl ze sebe udělat návnadu?“

„A nechtěl?“

„No možná. Ale je to nejlepší a nejrychlejší způsob, jak toho bastarda chytit. Budu se potulovat sám v noci po ulicích a vy mě budete sledovat. Jsem si jistý, že ať je to cokoli, tak to neodolá mému kouzlu osobnosti,“ spiklenecky na svého přítele zamrkal a na důraz svých slov přehnaně pohodil hlavou s účelem odhodit prameny vlasů, které mu neustále padaly do tváře.

„Přisahám bohu, že jestli skončíš na zemi ve vlastní krvi, přivedu tě zpět a zabiju mnohem bolestivějším způsobem,“ zavrčel nevrle Benjamin. Nenáviděl představu toho, že někdo bude dělat návnadu. Tenhle typ plánů nikdy nešel tak, jak by měl jít. Viděli jste snad někdy nějaký plán, ve kterém někdo hrál návnadu a průběh byl hladký a bez komplikací? Protože Benjamin ne.

„Je něco bolestivějšího, než být rozcupován na kousky?“ pozastavila se nad tou informací Rori, která si nedokázala moc dobře představit o tolik horší způsoby smrti. Jasně, byly tady věci jako upálení, utopení, umrznutí, umučení, ale byla si docela jistá, že cítit, jak vám někdo odtrhává maso, taky bolí.

„Neříkej to. Varuju tě.“

„Tak třeba skupina klaunů, manekýn nebo taková zrcadla jsou strašidelná, že Jayi.“

„Počkej, Jayi. Klauny a manekýny chápu, jsou děsivé. Ale zrcadla?“

„Nebudu se o tom bavit. Ocenil bych spíš, kdybychom se mohli někam najít, zajít na policii prohlídnout ostatky nebo něco užitečného.“

Mračil se. Oči měl přivřené a ramena napjatá. Bylo mu to nepříjemné. Nerad odhaloval lidem svoje slabiny. Nehledě na to, že i jemu strach ze zrcadel přišel stupidní. Jenže nemohl si pomoci. Už od malička miloval horory. A vždycky se v zrcadle něco objevilo. Nehledě na to, že i z pohledu mytologie zrcadla nejsou zrovna dobrý výtvoři. Vezměme si takovou Sněhurku. Kdyby tam nebylo zrcadlo, tak macecha nezačne na chudáka Sněhurku žárlit. Vždycky za to může zrcadlo.

„Jay má pravdu, měli bychom se rozdělit. Jay s Rori by měli zajít na tu policejní stanici a my s Benem zkusíme najít víc nápověd k tomu, proti čemu čelíme. Zní to dobře?“

Talia jako obvykle zaujala postoj té jediné rozumné osoby v místnosti. Ráda si z lidí utahovala, ale většinou musela být ta, která ostatní krotila. Koneckonců byl její úkol se postarat o své starší, avšak nezodpovědnější kamarády.

„To zní dobře. Jayi, nezapomeňte být nenápadní.“

„Takže tohle je vaše práce? Cestujete portálem z města do města a hraje si na detektivy?“ začala konverzaci, když se rozdělili a ona se po boku Jamese procházela ulicemi přímořského města.

„Hodně záleží. Někdy máme jasný úkol. Víme přesně co hledáme, jak to zabít a tak. Někdy se snažíme hlídat, aby nedocházelo k divným zmizením, vraždám, únosům. Je těžký to poznat. Lidi mají úžasnou vlastnost se zabíjet navzájem, takže nemáme většinou ponětí, jestli to bude třeba démon, který nám chce vyrvat srdce z těla, nebo člověk s chutí vraždit vlastní druh.“

„Proč nás vlastně lidi nevidí? Všimla jsem si toho už v Londýně, ale jsme neviditelní?“

„Věci jako neviditelnost neexistují. Jsme duše ve své podstatě, nacházíme se v trochu jiný části dimenze než oni. Jsme ve stejné dimenzi, ale jsme jako za nějakou

stěnou. Je to pochopitelný? Tyhle věci mi moc nejdou. Pak se spíš zeptej Bena, on je tady přes ty knížky a tyhle záležitosti,“ pokusil se jí to objasnit co nejsrozumitelněji, ale samotnému připadalo, že se v tom akorát zamotával víc a víc.

„Nechceme se stavit na snídani? Nevím jak ty, ale pro nějaký dobrý jídlo bych i vraždil.“

Seděli v útulné restauraci u dřevěného stolku pro dva. Z reproduktorů se linula příjemná klasická hudba a červené stěny s ornamenty a matným světlem dodávaly atmosféře šmrnc. K jejich stolu přišla drobná oplácaná slečna v černé košili a černých džínách. Na rtech jí pohrával příjemný vlídný úsměv.

„Dobré ráno, copak si dáte?“

„Dvakrát tousty s vajíčky, párky, slaninou a fazolemi. A dvakrát kávu,“ objednal jim jistým tónem a lokty se opřel o desku stolu.

„Hned to bude,“ přitakala s úsměvem servírka a odcupitala do kuchyně, kde vyřídila jejich objednávku a začala jim připravovat kávu.

„Teď už i víš, co mám ráda k jídlu?“ obrátila se na něj Aurora s povytaženým obočím. Bradu si podepřela rukou sevřenou v pěst a trpělivě sledovala mužskou tvář, která se rozjasnila spolu s jeho přicházejícím úsměvem.

„Tak mi řekni, Rori, co máš ráda k jídlu?“

„Je lepší otázka, co nestrčím do pusy.“

„Dobře, tak co nedáš do pusy?“

„Nenávidím květák, brokolici a vnitřnosti. Je to nechutný. Jak někdo může jíst žaludky a podobně? Jen při té představě se mi chce zvracet.“

„S tím souhlasím. Vnitřnosti nejsou zrovna můj šálek kávy stejně jako rajčata.“

„Rajčata? Nepřestáváš mě překvapovat.“

„Nemůžu za to. Sním čerstvý rajče a zvracím. Je fakt těžký si dávat burger nebo něco. Proč lidi všude cpou ty červený satanský díla.“

Aurora se začala smát. Když se smála, tak čas od času z ní uniklo něco jako zachrochtání. James ji sledoval, jak se směje jeho životním trablím a snažil se potlačit úsměv. Líbilo se mu, jak se směje. To chrochtání bylo roztomilé. Nosní dírky se jí neskutečně roztahovaly a ona měla sklony přivírat oči tak silně, že připomínala čínského nebo vietnamského občana. Jakmile se smála ona, nedokázal udržet vážný výraz. A ve skutečnosti ani nechtěl. Rád se s ní smál nad naprostými blbostmi.

„Teď mi řekni něco o sobě ty. Něco trapného. Není fér, že máš na mě špínu a já na tebe ne,“ povzbudil ji, přičemž zvědavě naklonil hlavu na stranu. Dívka se párkrát zhluboka nadechla ve snaze se přestat smát.

„Dobře, ale jestli to řekneš živý duši, tak ti buď omlátím cihlu o obličej nebo tě vlastnoručně vykastruju.“

„Můžu si vybrat co z toho?“

„Ne.“

„Dobře, slibuju. Nevím, jak jsou ty skautský řeči. Na psí uši, na kočičí oči?“

„Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí,“ opravila ho s protočením očí a on uznale pokýval hlavou.

„Nikdy jsem to nepochopil. Proč se říká na kočičí svědomí? Ty satanský číci svědomí nemaj.“

„Nemáš rád kočky?“

„Jsem spíš psí člověk, ale abych to nezakecal. Slibuju na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí, že to neřeknu ani živý duši. Takže mluv.“ Celý svůj slib doplnil ještě vztyčením dvou prstů a hloubavým pokýváním hlavou.

„Nedokážu používat telefon. Nedokážu ani zvednout mobil, když mi někdo volá. Prostě to nejde. Mám z toho strašný strach,“ přiznala tiše a pohledem raději zkoumala povrch stolu. Tváře jí automaticky zčervenaly.

„Bude zajímavý tě hledat, když se někdy rozdělíme,“ podotkl krapet pobaveně Jay, ale když viděl její výraz, tak zvažněl.

„Hele, strach z telefonů je v pohodě. Každý se něčeho bojíme. A upřímně? Hodně lidí má mnohem iracionálnější strach.“

„Například?“

„V minulým životě jsem znal jednoho dědu. Žil se mnou na ulici. Byl v pohodě, jenom měl neskutečnou fóbii snad ze všeho. Báł se vykoupat, báł se vyjít na slunce, báł se barev, báł se úplně všeho.“

Pamatoval si na něj docela živě, ačkoliv už pár let uběhlo od jeho smrti v původním životě. Pamatoval si na jejich večery ve tmě ve starým opuštěným skladu, kde to hrozně smrdělo. Byla jim zima, ale nemohli zapálit oheň, protože Fred se ohně báł víc než jiných věcí. Bylo to s ním složité. Kolikrát měl problém Freda donutit sníst zbytky, jelikož byl vystrašený z toho, co by v tom mohlo všechno být za bakterie. Pak

jednoho dne to Fred už nezvládal. Chouliil se v klubíčku, strašně brečel a prosil Jamese, aby ho zabil. Aby mu ukončil jeho trápení. Odmítal jíst, odmítal pít. Zabil ho. Nedokázal se dívat na to, jak pomalu vyhladoví k smrti. To byla příliš krutá smrt pro skvělého, avšak nešťastného starce. Tak mu zlomil vaz. Rychle a bezbolestně.

„Jak to s ním dopadlo?“ vyrušila ho poněkud zvědavě ze vzpomínání. Sledovala jeho tvář. A ve chvíli, kdy se na ni podíval, litovala toho, že někdy tu otázku vyslovila. V oříškových očích mu viděla tichý smutek a jeho celá tvář vyjadřovala směs různých emocí.

„Umřel. Život na ulici není zrovna pohádka,“ řekl jen tiše a zadíval se kamsi za její rameno. Věděl, že jí to zajímá. Věděl ty otázky, na které by se ho nejraději zeptala. Rád by jí na to odpověděl, ale ona musela vědět nejlépe, že vzpomínat na minulý život nebylo něco zrovna skvělého. Takže ani jeden z nich to téma nezačal.

„Dvě kávičky a dvě snídaně.“ Hustou atmosféru zničila vůně teplé snídaně a kávy.

„Děkujeme,“ pronesli jako jeden muž a vyměnili si mírné úsměvy.

„Vlastně, jak to, že nás najednou vidí?“ pozastavila se nad skutečností Rori a slastně se jí přivřely oči, když na jazyku ucítila horkou kávu.

„Jednoduchý kouzlo s magií, nemusíš ani říkat nějaký latinský bláboly. Aktivoval jsem ho, než jsme vešli dovnitř,“ vysvětlil s plnou pusou a oči měl plné šťastných jisker.

V tichosti si vychutnali snídani, kterou pravidelně zapíjeli kávu. Jakmile dojedli, James zaplatil a mohli se vydat znovu na cestu.

„Jaký je plán?“

„Deaktivoval jsem kouzlo, lidi nás už nevidí. Vejdeme do policejní stanice, zamíříme na pitevnu, prozkoumáme ty části, který z těch chudáků zbyly a pak se sejdeme s Benem a Talií, abychom trochu upřesnili, proti čemu bojujeme,“ vysvětlil jí po cestě k jejich cíli. Rori se na něj jen mlčky pochybně podívala.

„Máš nějaký nápady, co by to mohlo být?“

„Víš, že jsi neskutečně zvědavá?“ okomentoval její nikdy nekončící výslech s úsměvem a tichým zavrtěním hlavy.

„Součástí kouzla osobnosti, zvykni si.“

„Pravděpodobně se to krmí na mužích, může to být docela dost démonů, respektive démonek. Co se týče démonů, buď to může být Tenebris, Urbana, Marine, Terrestrialum, Ignis, Metallum. Je toho fakt hodně. Když se zaměříme na děti a bájný netvory, napadá mě Echidna, Wendigo, ačkoliv ten je fakt hodně nepravděpodobný, Chiméra, Jezinka,

Siréna, Succuba, Navka, Krysodlak. Je toho fakt hodně, co žere lidi a zaměřuje se na chlapy.“

„Dobře, budu předstírat, že se naprosto chytám a neztrácím se v tom.“

„Tohle se ti bude hodit u zkoušek, tak si to zkus zapamatovat. Tenebris je temný typ démona, urbana městský, marine mořský, terrestrium zemní, ignis ohnivý, metallum kovový. Základy latiny. Tyhle pojmy znamenají furt to samé, marine znamená mořský a je jedno, jestli je to v souvislosti s démonem nebo strážcem. Chytáš se?“

„Myslím, že je toho na mě moc. Moc informací. Musím to asi chvíli zpracovat,“ podotkla upřímně a jen svésila ramena. Lebka jí třeštila z toho návalu informací.

„Stejně už jsme tady.“ Bradou ukázal směrem k budově policejní stanice.

„Připravená se hrabat v lidských ostatcích?“

„Víc snad už být ani nemůžu,“ odvětila se snahou o sebejistý úsměv, ačkoliv pobledlá tvář a třes v prstech ji prozradil.

„Jdeme.“

9. kapitola

„Máš něco?“

„Kromě hromady zmínek o všem možným? Ani ne,“ odpověděl jí Benjamin, zatímco pročítal jednu z mnoha knih, které si taktně vypůjčili v místní knihovně.

„Wendiga můžeme škrtnout. Žijí v USA a Kanadě, nedokážu si představit, co by Wendigo dělal v Británii, a ještě k tomu uprostřed lesa. To samé Krysodlak, nevěřím tomu, že by Krysodlaci začali lovit dospělé muže. Však víš, mají raději děti většinou,“ oznámila mu unaveně Tal a promnula si oči.

„Jo, tak zbývá nám už jen tak šedesát osm věcí, co by to potencionálně mohlo být.“

„Buď trochu optimista, počkáme na to, co nám řekne Jay s Rori, až se vrátí.“

„Dobře, viděla jsem hodně nechutných věcí, ale asi budu potřebovat kýbl,“ podotkla Rori nakřáplým hlasem.

Stáli nad několika boxy, na kterých byly jmenovky obětí. V boxech leželo několik lidských ohlodaných kostí, střeva a obecně některé části těl. Ve vzduchu se vznášel nasládlý pach se čpavkem. Cítila, jak jí žaludek začínal dělat kotrmelce.

„Nenávidím tuhle práci,“ zamumlal rozmrzele Jay, který si s profesionálním výrazem plného znechucení a chuti někoho podříznout, navlékl rukavice.

Popadl box první oběti. V jeho ostatecích už probíhal pomalý proces rozkladu, který sice zpomalily místní podmínky, ale nedokázaly to zastavit.

„Na kostech jsou otisky hodně špičatých zubů, jsou spíš jak jehly. Ten bastard na těch kostech nenechal skoro žádný maso. Dobře, tohle bude asi oko. Vypadá to, že je docela vybíravý. Oči, jícen, žlučník, hodně tučného masa, zuby, nehty, bradavky. Je to u všech víceméně stejný. Ta svině moc dobře ví, co dělá a co jí chutná.“

Sledovala ho, jak se se znechuceným výrazem prohrabává těmi ostatky. Čvachtání, které ty orgány a kousky vydávaly, se jí ozývalo v hlavě s obrovitánskou ozvěnou.

„Jdeme, mám všechno, co se z toho dalo pobrat,“ prohlásil odhodlaně Jay a vyhodil zakrvácené rukavice do koše. Všechno vrátil na své původní místo a oni tak konečně mohli jít na čerstvý vzduch.

„Aby bylo jasno, tak příště jdete ohledávat zbytky vy.“ Byla první věta, kterou James řekl hned, jakmile se vrátili do jejich provizorní základny.

„To zní fér. Co máte?“ vzal to docela dobře Benjamin. Mrtvoly mu nevadily. Ani orgány. Vlastně byl na tom nejlépe z týmu, co se týče zvládání nechutností.

„Vybírá si to, jaký části sežere. Nechává po sobě kousky, který jí nechutnají nebo se jí hnusí. Oči a podobně. Taky je nejspíš žere zaživa. Část po části. Ty ostatky byly v různých stádiích rozkladu. Je to chytrý a pravděpodobně to moc dobře ví, jak má lovit svoje oběti.“

„Všechno to byli muži ve věku kolem třiceti let. Zdravý životní styl, nekuřáci, abstinenti, nedělali nic, co by ničilo jejich tělo zevnitř,“ přidala se Natalie se svým poznatkem a soucitně se usmála na stále pobledlou Rori. První ohledávání mrtvoly bylo vždycky těžký.

„Takže zbývají démoni, chiméra, Echidna, succuba, navka, siréna a jezinka, nějaký nápady, jak náš seznam zúžit?“ shrnul to Ben a prohrábl si unaveně vlasy. Písmenka mu už skákala před očima, jak nepřestával číst.

„Chiméra to nebude a démoni taky ne. O démonech bychom věděli, vzhledem k tomu, že by většina z města byla mrtvá a chiméry si nevybírají části, který sežerou. Většinou z tebe nic nezbyde,“ namítl James a ušklíbl se. Moc dobře věděl, jak chiméry dokážou být akční při požívání něčích rodin nebo tak.

„Nežijí sirény ve vodě?“ ozvala se trochu zmateně Rori. Ze všech mýtů a pověr, které slyšela, tak byly sirény něco jako mořské panny. Plavaly v mořích a svým zpěvem lákaly námořníky na útesy.

„Je to trochu složitější. Sirény můžou čas od času vyjít na souš, vypadat jako naprosto normální lidé a užívat si trochu krveprolití. Není jich moc, ale stále se někde nacházejí. Většinou je těžký na ně přijít, svým hlasem tě zmanipulují, takže policie a podobně může být pod vlivem kouzla,“ chopila se slova Natalie, která je vždycky ráda zkoumala. Jejich vznik a osud jí přišel zajímavý, co se týče lidské mytologie. Co se týče té skutečné reálné podoby, tak to už tak žhavé téma nebylo.

„Nesnědli oči, že?“ ujistil se zamyšleně Benjamin, který si prstem poklepal po špičce nosu.

„Oči byly nedotčený.“

„Jezinky to nebudou. Jsou to bytosti ze slovanské mytologie známý tím, že milují lidský oči. Vydlobnou vám oči, vykrmí vás a pak vás sežerou. Succuby sice milují mužský těla, ale neslyšel jsem o žádném případě, kdy by Succuby tolik rozežraly mrtvý tělo. Vysají vám duši. Krmí se vaší energií, ale nesežerou vám ledviny. Bude to buď Navka nebo Echidna,“ zúžil seznam podezřelých se zavřenýma očima.

Snažil si vybavit kompletně všechno, co kdy četl, co kdy slyšel nebo viděl ve spojitosti s Navkami a Echidnou. Samý nejasný pověsti.

„O Navkách jsem slyšela. Ve škole jsem měla slovanskou mytologii. Navka, spíš známá jako Mavka, je většinou duch ženy, která umřela,“ začala poněkud váhavě Rori. Rozpačitě přešlápla na místě. Nerada mluvila o věcech, o kterých neměla stoprocentní pravdu. Nenáviděla, když se pletla.

„To začíná dobře. Duch ženy, která umřela,“ pokýval uznale hlavou Benjamin a ohrnul spodní ret v náznaku naprostého údivu nad touto informací.

„Nech mě domluvit, než začneš být slanejší víc než Mrtvé moře. Navka není tolik duch jako nemrtvý, který se vrátil ze záhrobí, protože mladá žena umřela nevěrná nebo utekla ze svatby. Mavky, jsou nemrtvé děti, které zabila jejich matka. Tyhle pověry mají dost podob, ale obecně tyhle Navky tak lákají muže a pak je sní.“

Neskutečně se motala ve vlastních slovech. Dělal jí ohromný problém najít ty správné názvy a pojmy. Už to bylo hrozně dávno, co měla hodiny s paní Baffinovou.

„Víš něco o tom, jak ji zabít?“ zeptala se zaujatě Talia. Slyšela poměrně podobné pověry jako co říkala Rori, proto víceméně věřila jejím vzpomínkám. Neměla důvod pochybovat. Koneckonců falešná informace je stále lepší než žádná.

„Na Ukrajině se věřilo v Chugistera. Profesorka ho popisovala jako hodně vysokého veselého starce, který miloval tanec. Chodil po lesích a lovil Mavky, čímž chránil dřevorubce a podobně. Ti ho za to obdivovali a uctívali. Profesorka říkala, že je zabíjel tak, že je chytil, rozerval na dvě části a snědl.“

„Dobře, dokážu si nás vcelku představit, jak rozpůlíme příšeru a sníme ji,“ rozesmál se James, který tu představu jednoduše nedokázal dostat z hlavy.

„Je možný, že ten Chugister existuje? Že bychom ho sehnali a přivedli?“ zkusila jiný postup Nat.

„Nemyslím si, že by s námi šel,“ odvětila značně pochybovačně Rori. Vzpomínala na ty zlaté časy, kdy seděla ve školní lavici, psala si poznámky z přednášky paní Buffinové a ptala se sama sebe, proč se učí něco, co v životě nebude potřebovat. Ironie osudu.

„Mám lepší nápad. Jestli jste nezapomněli, ovládneme magii. Rozpůlit někoho fakt není takový problém. A místo sněžení by mělo stačit tu mrtvolu spálit na prach a ten hodit do moře,“ navrhl Benjamin jako jediný nějaký uskutečnitelný plán.

„Co když je to Echidna?“ ozval se James o něco vážněji. Věděl, že tohle nebude taková sranda. A měl pocit, že všem za chvíli z toho přemýšlení explodují mozky.

„Není Echidna z Řecký mytologie? Myslím, že měla něco společného s Tyfónem ne?“

„Echidna je spíš takový pracovní název, nemáme tušení, jestli to má co dělat s tou polohadí ženou z mytologie. Existuje určitý vyšší démon, který se rád baví tím, že si vybírá ošklivé smutné ženy bez špetky sebevědomí a ptá se jich, jestli chtějí být krásný. Když žena odpoví ano, tak se přes noc stane nadpozemsky nádhernou, ale musí jíst syrové lidské maso, ze kterého získává sílu. Ten vyšší démon je napůl had, podle toho, co víme, takže proto tomu říkáme Echidna,“ objasnil jí Ben celou tu situaci a protáhl se. Už chtěl mít tuhle misi za sebou, aby se mohl věnovat knize, kterou si nedávno koupil.

„Echidnu zavraždil obr Argos ve spánku. A obecně Echidny jsou zranitelný jen když spí. Proto je to docela problém, protože nevím, jestli se naše návnada dožije jejího spánku,“ dodala s úsměvem Tal, která spiklenecky mrkla na Jamese.

„Chutnám určitě výborně, takže doufám, že si pospíšíte, až mě bude ožužlávat,“ zabručel optimisticky, načež ho Rori jen s drobným úsměvem poplácala konejšivě po rameni.

„Neboj, budeme tě oplakávat dlouho.“

„To není to, co máte říkat. No, já se jdu ještě vyspat. Měli bychom si všichni lehnout, ať večer můžeme vyrazit,“ rozhodl Jay přesvědčivě a sám si zabral jednu polovinu rozložené pohovky. Vedle něj si lehnul s donuceným úsměvem Ben a provizorní lůžka měla děvčata. Všichni usnuli poněkud neklidným spánkem.

Drobný hnědovlasý chlapec stál mezi dveřmi zatuchlého potemnělého obývacího pokoje. Vzduch byl prosycen pachem alkoholu a zaschlých zvratek. Jediné světlo poskytovala zapnutá televize, jejížž svit dopadal na muže ve středních letech. Seděl rozvalený ve špinavém ošuntělém křesle. Pivní pupek mu zakrývalo kdysi bílé tílko,

jehož původní barva se skoro nedala určit přes všechny ty fleky. V jedné ruce svíral ovladač a v druhé poloprázdnou láhev piva.

„Tati, není tu nic k jídlu,“ promluvil třesoucím se hlasem sotva třináctiletý kluk. Jeho otec nepohnul jediným svalem v obličeji. Nic nenasvědčovalo tomu, že své dítě slyší. James svraštil obočí. Nehty si vši silou zaryl do dlaní. Spodní ret se mu třásl v návalu blížícího pláče, jenže Jay nenechal, byť jedinou slzu, aby opustila jeho oříškové skleněné oči. Nenáviděl ho. Příšerný vztek protékal jeho žilami a pomalu ho trávil zevnitř. Prudce se otočil a rozeběhl se po vrzajících schodech do svého pokoje. Do batohu si naházal ty nejnnutnější věci. Oblečení, kartáček na zuby, veškeré úspory, kterých sice neměl moc, ale lepší něco než nic, a v dlani sevřel stříbrný ženský prsten, který se mu na řetízku houpal kolem krku. Zhluboka se nadechl a utekl do chladné noci. Běžel. Utíkal jako o život. Nedíval se zpět.

„Jayi, vstávej.“ Probudil ho známý hlas. Otevřel oči a opatrně se posadil. Černé triko se k němu potom nepříjemně lepilo. Slyšel tlukot vlastního srdce. Dlaní si otřel krůpěje potu z tváře a podíval se Auroře do očí. Zorničky měla mírně rozšířené a rty pootevřené. Viděl v jejím obličeji nevyřešené otázky. Už hodně dlouho se mu nezdálo o jeho předchozím životě. První rok, co se ocitl u Strážců, měl ty sny každou noc. Každou noc se budil s pláčem, s křikem, plný nenávisti a zlosti. Pak šel prostě dál. Rozhodl se pomáhat lidem, zabíjet ty zlé bastardy ve snaze utéct vlastní minulosti. Nechápal, proč se mu ten sen vrátil zrovna teď.

„Plán je následující. Jay se bude potloukat po ulicích, budeme spolu komunikovat telepatickým kouzlem. Je to rychlejší než si posílat smsky. Aurora půjde na vedlejším chodníku, nespustí z tebe oči. S Tal tě budeme stopovat,“ začal s vysvětlováním jednoduchého plánu Benjamin jakožto velitel týmu.

„V případě, že je to Mavka, roztrhnu ji na kusy a Tal ji okamžitě spálí. Jestli je to Echidna, tak budeš muset vydržet do rána Jayi. Musí spát,“ dodal s povzdychem. Nelíbila se mu představa, že jeho nejlepší přítel bude držen nějakou kanibalskou zrůdou. Byl by mnohem raději, kdyby tam mohl jít on, nebo tam poslat Auroru nebo tak. Jenže Jay byl mizerný stopař a Tal taky nebyla nejšíkovnější. A o ženské vnitřnosti ta příšera očividně zájem neměla.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se tiše Rori, když na chvíli osaměla s Jamesem, zatímco Ben s Talií si připravovali stopovací kouzla.

„Jo, byl jsem v mnohem horších situacích, než je tohle. O nic nejde. Víím, že to Ben zabije,“ odpověděl přesvědčeně. V očích neměl ani stopu po pochybnostech. Znal Bena příliš dobře na to, aby věděl, že by raději nechal umřít několik tisíc lidí než někoho, na kom mu záleží. Byl v tomhle příliš tvrdohlavý. Nenechat nikoho zemřít bylo jeho životním mottem.

„Nemluvím o tomhle a ty to víš,“ narážela na jeho výraz, když se probudil ze snu. Viděla tu paniku v jeho tváři. Ten strach v jeho očích. Viděla to, ten samý výraz totiž viděla v zrcadle, když v minulém životě seděla před zrcadlem a sledovala svou tvář.

„Jen se mi vrátila nepříjemná vzpomínka z předchozího života,“ odmávl to s křečovitým úsměvem a začal se věnovat protahování svého těla.

Mlčky ho sledovala. Vtipkoval s Benem, chlácholil Tal, ale v očích měl tichý potlačovaný smutek. Chtěla vědět, co se mu v minulém životě stalo. Strašně by chtěla zjistit, jaký život vedl a co ho dostalo tam kde je teď. Ale neodvážila se. Ona sama jim neřekla svůj životní příběh. Znali se pár dní. Měla pocit, že se to jednoho dne dozví. Až bude ten správný čas. Jak ona nenáviděla to, když musela být trpělivá. Měla hodně vlastností, ale trpělivost mezi ně skutečně nepatřila. Chtěla všechno ideálně hned. Zvědavost ji požírala zevnitř.

„Tady máš tohle, zkus se s tím nepodříznout nebo nezabít někoho nevinného.“ Benjamin jí podal dýku se zahnutým ozubeným ostrím. Opatrně do ruky popadla jednoduchou černou rukojeť ozdobenou miniaturními znaky, které byly vyryty i po celé délce čepele.

„Má na sobě kouzlo, který protivníka na chvíli znehybní. Budeš mít tak půl minuty na to pak démonovi podříznout krk nebo něco na ten způsob. Tím ostrým koncem bodáš do nepřítele,“ vysvětlil jí základ toho všeho Ben s úšklebkem. Rori potlačila nutkavou potřebu mu dát pěstí do nosu. Mlčky pozvedla obočí a pak jen nevěřičně zavrtěla hlavou.

Chápala, že ji nemá rád. Respektovala to. Ale nenáviděla ten jeho arogantní přístup, který k ní měl. Jako kdyby byl lepší, než je ona. Pevně sevřela čelisti. V ten moment si vytyčila jednoduchý cíl. Stát se lepším strážcem, než je Ben, nakopat mu prdel a dokázat mu, že by ji neměl ani trochu podceňovat.

10. kapitola

Pomalou se procházela po ulici, kličkovala mezi lidmi a zahalená pod závojem neviditelnosti po očku sledovala Jaye, který dělal kompletně to samé na protějším chodníku. Snažil se působit nenápadně. Vlasy mu padaly do tváře a mírný deštík mu stékal po tváři. Už takhle chodili minimálně dvě hodiny a stále nic. Ta příšera si mohla vybrat naprosto kohokoliv. Upřímně neměla v sobě zrovna velké naděje na to, že se štěstí opravdu nakloní na jejich stranu.

„Pospícháš někam?“ Zastavila ho drobná dívka v červeném roláku a dlouhém hnědém kabátu. Blondaté vlasy měla sepnuté do drdolu a rty přetřené rudou rtěnkou. Jay si ji s mírným úsměvem prohlédl.

„Mám plány, ale myslím, že je můžu zrušit.“ Ležérně si zastrčil ruce do kapes džín a zhoupl se na špičkách.

„Bydlím hned za rohem, mohli bychom si dát nějaký drink, co myslíš?“

„Pro mě to zní dobře,“ souhlasil stále s tím jeho šarmantním úsměvem a očima visel na dívčích rtech. Věděl, že je to past. Koneckonců tohle patřilo k hraní návnady. Zachovat se jak naprostý pitomec. Kdo kdy šel s holkou, která ho zastavila na ulici? Boha, nevěřil tomu, že ti mrtví chlapi na to fakt skočili.

Tak, aby si ji nevšimli, je následovala. Se staženým obočím pozorovala, jak se ti dva spolu smějí. Jak ji James bere rukou kolem ramen a strká jí uvolněný pramen vlasů za ucho. Na jednu stranu nechápala, jak dokázal, tak dobře hrát. Dívat se takhle na někoho, kdo nejspíš nebyl ani člověk. Srdce jí nepříjemně rychle bušilo a v žaludku se jí držel zvláštní bodavý pocit, který nedokázala identifikovat.

Dívka se rozhlédla po ulici, aby si byla jistá tím, že je nikdo nesleduje. Aurora se jen tak tak stihla skrčit za popelnici. Její vlastní reflexy jí v ten moment překvapily. Nenápadně vykoukla právě v čas, aby viděla, jak dívka zabodává injekci s jakousi tekutinou přímo do chlapcovy krční tepny.

Jay překvapeně zamrkal. Věděl, že něco takového přijde, ale rozhodně nečekal injekci s anestetikem. Cítil, jak se mu podlamují kolena. Oči se mu protočily v sloup a celý svět mu pohltila tma. Dívka s úsměvem dravce ho vzala do náruče, jak kdyby nic nevážil a odnesla ho po kamenných schodech dolů, kde zmizela za zelenými dveřmi.

Rori si celou dobu svírala spodní ret zuby. Cítila v puse kovovou pachutí vlastní krve. Ani si nevšimla, kdy se vedle ní objevil Benjamin s Talií.

„Co budeme dělat?“ zachrčela na ty dva, kteří se netvářili o moc lépe než ona.

„Počkáme, až se probudí z bezvědomí a pošle nám zprávu o tom, co je ta příšera zač,“ řekl Benjamin a schoval si obličej do dlaní. Bojoval s extrémní touhou tam vtrhnout a dostat svého přítele z doupěte té lidožravé obludy.

„Nebo tam vtrhneme a přivedeme ji k spánku násilím,“ navrhla s nadějí Rori.

„Rori, chceme ho zachránit stejně moc jako ty. Je to pro nás jako člen rodiny. Ale když tam vtrhneme bez toho, abychom věděli, co to je a jak to zabít, tak zemřeme všichni,“ pokusila se ji uklidnit Talia, která jako jediná si dokázala zachovat zdravý rozum v každé situaci.

„Co když ho do rána zabije,“ nadhodila Rori s blednoucím obličejem. Benjamin vztekle praštil pěstí do fasády domu.

„To neříkej. Nezabije ho,“ zachrčel a s otupělým pohledem sledoval krvácející klouby, které si odřel o dům. Zbývalo jim jen čekat, dokud se Jay nevrátí k vědomí.

První věc, kterou dokázal vnímat po té temnotě, byl silný nasládlý pach s kovovým podtónem. Znechuceně se mu svařilo obočí. Ve spáncích mu nesnesitelně tepalo. Slyšel bušit vlastní srdce. Dělal mu problémy dýchat. Měl pocit, že mu každou chvíli vyskočí mozek z lebky a rozprskne se o studenou zeď, která chladila jeho záda.

„Jsi vzhůru?“ Na tváři ucítil něco slizkého, co za sebou nechávalo mokrou stopu. Dlouhý hadí jazyk si mapoval cestičku po jeho kůži. Nedokázal rozumně přemýšlet. Obrazce a zvuky mu splývaly dohromady. Dal by snad cokoliv za to, aby ta pulzující bolest v jeho lebce přestala.

Po chvíli, která se mu zdála snad nekonečná, se mu povedlo otevřít oči. I to nejmatnější světlo ho řezalo. Vší silou se pokusil zaostřit na své okolí a obecně na celou tu situaci, ve které se ocítl. Seděl v rohu poměrně malé tmavé místnosti bez oken. Jediné světlo zde poskytoval pár rudých žhnoucích očí, který ho se zalíbením sledoval. Připadal si, jak kdyby měl snad tu nejhorší kocovinu na světě. Do zápěstí ho nepříjemně škrtily tlusté provazy, které měly za úkol zajistit, aby zůstal poslušně sedět na místě. Ze silného zápachu krve a hnijícího masa se mu chtělo víc než zvracet. Sám sobě se divil, že obsah jeho žaludku byl stále na místě, ale spíše to přisuzoval té droze, kterou ho nadopovala.

„Ani nevíššš, jak voníššš dobře,“ zasyčela dívka a přesunula se blíž k němu. Z tváře, která patřila té holce, která ho sbalila na ulici, se stal obličej pokrytý zelenými šupinami, ze rtů jí trčel dlouhý zašpičatělý jazyk a prohlížela si ho karmínovými očky.

„Budu to brát jako lichotku,“ zahuhlal a vydal ze sebe něco, co zdánlivě připomínalo smích. Potřeboval zachovat chladnou hlavu, počkat, až droga vyprchá z jeho hlavy a on bude moct kontaktovat Bennyho. Ale zdálo se, že měli co do činění s Echidnou, tudíž měl čas celou noc. Jeho vyhlídky zněly skutečně dobře.

„Zahrajeme sssi hru, ssstrážce,“ pokračovala v syčení hadí žena a opět ho potěšila svým jazykem na jeho obličej. Z jejích slin dokázal docela dobře cítit vnitřnosti jejích obětí. Rychle odvrátil hlavu a začal se zoufale dávit. Z krku se mu dostala první a nejspíš ani ne poslední dávka žaludečních šťáv a snídaně. Nepříjemně ho páliло hrdlo. Celé tělo mu hořelo. Na jednu stranu věděl, jaký je plán, ale v téhle situaci neměl ani tušení, jestli celou noc doopravdy zvládne.

„Kde je Naturea.“ Viditelně ztuhl. Již tak dost popelavý obličej ještě více zbledl. Rty se jí roztáhly do širokého potěšeného úsměvu. Nemohl lhát. Slyšela jeho zrychlený tlukot srdce a jeho krev, která mu proudila v žilách.

„Nevím,“ vysoukal ze sebe, když v tom ho ochromila palčivá bolest. Ze rtů mu unikl dušený výkřik. Echidna mezi dlouhými zahnutými drápy držela proužek jeho kůže, který s jistou elegancí strhla z jeho paže. Mlsně si olízla rty a proužek kůže s požitkářským vydechnutím snědla.

„Chutnáššš ješššště líp, než voníš.“

„Zkusím si to napsat do životopisu, uvidím, jestli mi to někde uznají.“ Uchechl se s falešným úsměvem a kousal se do vnitřní strany tváře. Štiplavá bolest se mu roznášela do celého těla. Jediné pozitivní na tom bylo to, že začínal čím dál tím lépe vnímat.

„Už ho máš?“ vydechla nervózně Rori. Netrpělivě přešlapovala na místě. Uběhlo snad těch nejdelších dvacet minut v jejím životě.

Ben se opíral o studenou fasádu, klouby odřené do krve a víčka soustředěně přivřená. Snažil se najít Jayho vědomí, jak jen to šlo. On sám cítil narůstající frustraci. Strach. Vinu. Obavy. Všechno se to v něm kupilo, jenže tohle nebyla chvíle, kdy si mohl dovolit cokoli cítit. Emoce oslabovaly jeho magii. Musel to vše kompletně uzavřít.

„*Hej Bene, doufám, že mě slyšíš.*“ Ozvalo se v jeho mysli. Rty se mu samovolně roztáhly do úsměvu.

„*Žiješ.*“

„*Jo, ale nevím, jak dlouho budu. Je to Echidna.*“

„*Do prdele.*“

„*Ptá se na Auroru.*“

„*Jak...*“ Chtěl se zeptat ještě na spoustu otázek, ale v tom jeho myslí zazněl Jayův bolestný řev. Tělem mu projela intenzivní bolest, která ochromila jak Jamese, tak Bena.

„Možná bysssss chtěl změnit názor.“ Zasmála se skřehotavě hadí žena, která mu zaryla drápy přímo do části paže, kde mu chyběla kůže.

„Jdi do prdele,“ zaklel James a na jazyku cítil chuť vlastní krve. Třásl se. Ve spáncích mu stále dost bušilo a chvílemi ji stále viděl dvojitě, což zrovna nebylo jeho splněné přání.

Dívala se na toho mladého strážce, jak bojuje s vlastní bolestí. Slastně mu olízla otevřenou ránu. Jeho krev byla sladší než normálních podřadných lidí. Nedokázala přestat. Chtěla ho sníst. Kousek po kousku ho nakrájet a vychutnat si každé sousto. Zabít ho příliš rychle by bylo mrhání dobrým jídlem. Ale než se mohla dát do svého díla, potřebovala odpovědi. Jen jediná věc dokáže překonat hlad. A tím byl strach. Sklonila se k jeho krku. Vrtěl sebou, jenže nemohl nic dělat. Ačkoliv hlavní část drogy z jeho těla vyprchala, tak stále tu zbývalo to, že nedokázal použít svou magii. Byl lapeným zvířetem ve vlastní schránce. Špičatými zuby přejela po jeho krční tepně. Cítila jeho strach. Snažil se tvářit jako velký hoch, který se rozhodně nebojí jednoho malého hada, ale opak byl pravdou. Tak moc se bál umřít.

„Kde je Naturea?“ zopakovala svou otázku poněkud netrpělivě. Byla hladová. Sžíral jí neuvěřitelný chtíč a ta nenasytnost, která jí ovládala. Potřebovala jíst víc. Potřebovala

sníst víc lidí. Víc jejich jazyků. Krmila se každou noc a stejně jí to nestačilo. Každý večer, co se vzbudila, cítila silnější a silnější hlad.

„U tvojí mámy, děvko,“ plivl jí do tváře kapky vlastní krve a donutil se k úsměvu. Zdálo se, že ho čekala opravdu zábavná noc plná bolesti. Masochista sice nebyl, ale všechno se dá užít ne?

„Okamžitě z něj sundej ty tvoje špinavý pracky a možná tě zabiju rychle.“ Jay se s úsměvem podíval na Bena, který stál za Echidnou a svými lvími drápy svíral krk té zmije.

„Co se stalo s plánem?“

„Seru na to. Nenechám tě tady mučit,“ odsekl Benjamin značně nevrle, což se ještě zhoršilo, když spatřil Jamesovu ruku. Vší silou odhodil Echidnu na druhou stranu místnosti.

„Kde je Rori s Tal?“

„Vedle je klec s pár živými chlápký, takže je teď dostávají ven,“ zaprskal Benjamin a jeho tělo se napnulo. Fakt neměl dobrý den.

„Víš, že mě nemůžeš zabít, dokud nebudu spát?“ pousmála se zákeřně Echidna. Její nový návštěvník voněl snad ještě lépe než ten spoutaný krasavec.

„Pověry nikdy nepočítají s tím, že potkáš někoho, kdo tě rozcupuje na tak malý kousky, že se jednoduše zpátky už nesložíš. Vybrala sis fakt špatný den na to, abys ublížila mý rodině.“ Benovo tělo pohltila oslnivá zlatá zář. Místnost naplnil zvuk jeho praskajících kostí, ze kterému se Jamesovi vždy dělalo poměrně špatně. Z Benova hrdla se vydralo nelidské zařvání. Celé jeho tělo se zvětšilo, kůži mu pokryla krátká zlatá srst a nos se mu změnil ve lví čumák. Netrvalo dlouho a uprostřed místnosti stál přerostlý lev s dlouhými zahnutými drápy, zelenýma planoucíma očima, ostrými zuby a jeho hřívu tvořily zlaté plameny.

James vyčerpaně sledoval jejich boj. Málokdy viděl Benjamin takhle vytočeného. Benjamin se po té slizké ženě, která měla horní část dívčí a spodní tvořil hadí ocas, ohnal drápy. Echidna se kolem jeho těla omotala ve snaze ho udusit. Ben cítil, jak mu praskají žebra. Zařval. Hlasitě a vztekle. Žluté plameny se rozhořely ještě víc a dívčí kůže začínala pomalu ale jistě bublat a prskat. Zápach hnijícího masa přebyla vůně spálené kůže. Echidna zaječela. Vysokým pronikavým tónem, který pronikal až do morku kostí. Benjamin se šikovně ohnal hlavou a svými tesáky ji popadl za hlavu. Veškerou svou sílu vložil do stisku čelisti. Ozvalo se nepříjemné zapraskání. Lví tlamu zalila Echidní krev. Stisk ocasu povolil. Povalil hada pod sebe a rozcupoval ji. Drápy trhal její kůži a tesáky rval její maso tak dlouho, dokud nepřestala ječet. A dokud se nedostal až k jejím kostem.

„Bene, už je to dobrý, můžeš se přeměnit a já ji spálím, dobře?“ vložila se do toho opatrně Tal, zatímco Rori odvažovala Jamese z jeho vězení.

Lev stál nad ostatky Echidny. Zlatou srst měl pokrytou krví té bestie, která ublížila jeho nejlepšímu kamarádovi. Pohledem zkontroloval Jaye a když zjistil, že Aurora je až příliš blízko, z hrdla se mu vydralo dost nepřátelské zavrčení.

„Rori, odstup ode mě. Okamžitě. Jestli teda nechceš být Benova svačinka,“ zavelel jí Jay obezřetně.

„Tal, vypadněte odsud. Je mimo. Nepoznává vás. Počkejte venku,“ dodal k Natalii a neustále se díval proměněnému Benovi do očí. Ten se pomalými vláčnými pohyby přibližoval k Jamesovi. Tal urychleně popadla Rori za ruku a zmizela s ní pryč i přes všechny její protesty.

„Je to v pohodě, Bene. Už je po všem. Žiju a jsem v pohodě,“ promlouval k Benjaminovi tichým uklidňujícím hlasem. Lev do něj šťouchl svým přerostlým čumákem a mlčky se díval na jeho krvácející ruku.

„Nic to není. Vyspím se z toho do krásy, však mě znáš. Ani to nebolelo. Vážně bys mě neměl podceňovat, nejsem tak slabej, víš?“ pokračoval Jay se smíchem, při kterém ho bolela snad každá buňka v těle.

Lev s nesouhlasným zavrčením ulehl vedle Jamese, kterého oslepila ta samá zlatá záře jako před tím. Když bylo bezpečné opět otevřít oči, tak vedle něj na podlaze neležel lev, ale vcelku nahý Benjamin v bezvědomí a celý pokrytý hadí krví.

„Myslel jsem si, že já z nás dvou mám být ten, co furt běhá do nebezpečí,“ podotkl s úsměvem Jay a z posledních sil se vydrápal na nohy. Stále ho trápila ta neustávající bolest hlavy, ale teď neměl na výběr než být ten, co bude dělat siláka a vyvede svého nejlepšího přítele z té hromady hnijícího masa. Svlékl si triko, které Benovi alespoň omotal kolem pasu, aby svět neviděl jeho nádobíčko a jako princeznu ho v náruči vynesl ven, kde na ně už čekala Tal s Rori.

„Tal, dostaň nás odsud prosím. Asi mi vybuchne hlava a jestli ještě chvíli ponesu Bena, tak mi ta ruka odpadne,“ poprosil svou kamarádku a ta jen se zavrtěním hlavy otevřela portál.

„Myrrdire, potřebujeme pomoc.“ Čaroděj si vesele seděl ve svém oblíbeném křesle se svou ještě oblíbenější knihou, když v tom se uprostřed jeho obýváku objevili mladí strážci.

„Myslím, že má poklidná sobotní noc skončila, že?“ Usoudil při pohledu na prakticky nahého Bena v náruči krvácejícího Jamese.

„Odnesu ho do postele a ty zkus zatím nevykrvácet, myslím, že to zvládneš.“ Myrrdir mávnul rukou a pomocí magie přenesl Benjaminu do své postele, kde odolal nutkavému pokušení se pokochat jeho nahým tělem a jedním lusknutím ho oblékl do vhodného oděvu na spaní.

„Můžeš ho vyléčit?“ vyhrkla vyděšeně Rori, která byla ve tváři až příliš bledá. Motala se jí při pohledu na krev hlava. Nevěděla, jestli se jí víc chce brečet nebo zvracet.

„Ovšem že. Za koho mě máš, květinko?“ Podivil se nadmíru šokovaně Myrrdir a přisedl si na svou pohovku vedle zraněného.

„Co se stalo?“

„Ále, sloužil jsem jako degustační pokrm pro Echidnu. Nic vážného,“ odmávl to zdravou rukou Jay a čaroděj mu věnoval jen tichý úsměv. Jednu dlaň položil na jeho otevřené zranění, díky čemuž James nedokázal potlačit bolestné zaskučení.

„Nic vážného povídáš,“ mrkl na strážce a jeho dlaň obalila tmavě rudá energie. Soustředěně zavřel oči. Léčení sice nebyl jeho hlavní obor, ale musel říct, že za těch pár stovek let se v tom docela zlepšil. Netrvalo dlouho a zastavil krvácení, uzavřel ránu, urychlil buňky.

„Bude nějaký čas trvat, než se ti obnoví kůže a tak. Dokážu hodně, ale zázraky ne. Ovšem buď rád, že ti nesnědla nějaký prst, to dělají velmi rády.“

„Chceš říct, že Echidna se přímo ptala na Natureu?“ pozastavil se nad jejich shrnutím mise Myrrdir a prsty si prohrábl vlasy. Tohle celé se mu nezdálo. Znal chování Echiden docela dobře, ale tohle bylo poprvé, co se setkal s takovým vzorcem jednání.

„Jo, furt se mě na to ptala. Myrrdire, nemůžeš udělat něco s tou bolestí hlavy?“ zaskučel Jay a nadále si mnul spánky, ve kterých mu nepřestávalo bolestivě tepat.

„Bohužel, musíš se z toho vyležet. Bude pár hodin trvat, než ti zmizí všechny vedlejší účinky.“

„Super.“

„Zkus se jít z toho vyspat, bude lepší, když dneska zůstanete tady. Alespoň než se z toho ty a Benjamin dostanete. Dívkám tady vysvětlím plán, tak si běž lehnout,“ usoudil po chvilce přemýšlení čaroděj a Jay jeho nabídku s vděčným úsměvem přijal. Necítil se na to dýchat, natož se vracet do Základny a vysvětlovat Michaelovi co se stalo.

„Nelíbí se mi ta situace. Vlastně se mi to ani trochu nelíbí. Ve světě stínů koluje, že Kruh má v držení Natureu. Míšenci jsou neklidní a démoni něco chystají.“

„Máme v Kruhu zrádce,“ usoudila Talia z čarodějova výrazu a v místnosti zavládlo dusné ticho.

11. kapitola

Probudil se s příšernou bolestí hlavy. Zmateně se rozhlédl kolem sebe. Nebyl si jistý, kde se nacházel, ale věděl docela s jistotou, že tohle jeho postel nebyla. Do útulného, avšak poněkud neosobního pokoje, ze kterého se nedalo poznat, komu místnost patří, pronikaly sluneční paprsky. Přivřel oči a tiše zaskučel. Naposledy si pamatoval zraněného Jaye a ten obrovský vztek, který cítil. Pak už měl kolem sebe jen tmu.

Opatrně vylezl z postele. Na sobě měl cizí modré triko a své kalhoty. V nose ho šimrala jemně kořeněná vůně s nádechem skořice. Proti své vůli si přivoněl k oblečení, které bylo onou specifickou vůní nasáklé.

„Vidím, že se naše princezna probrala.“ Leknutím nadskočil při zvuku čarodějova pobaveného hlasu. S vytřeštěnými očima se obrátil na Myrrdira, který se opíral o futra dveří. Měl na sobě bílou košili, šedé tepláky, které svým vzhledem připomínaly spíš kalhoty od obleku a stejně zbarvené sako.

„Kde je Jay?“ vyhrkl první otázku, která mu přišla na jazyk, čemuž se čaroděj jen potichu zasmál.

„Nemusíš se bát. James je v bezpečí s Natalií a Aurorou. Připravují Auroru na zkoušky,“ objasnil a pomalými pohyby přešel k Benjaminovi, který stále očima zběsile těkal po místnosti. Dlaní mu bez jeho svolení prohrábl rozčuchané vlasy a s okouzlejícím úsměvem přešel zpět ke dveřím.

„Co to spíš probrat u snídaně? Musíš hladovět,“ navrhl Myrrdir s nic neříkajícím pohledem a odešel do kuchyně připravovat jídlo.

Benjamin se unaveně posadil zpět na postel. Když slyšel, že všichni jsou v pořádku, ulevilo se mu. Z ramen mu spadla alespoň drobná část toho břemene, které ho táhlo dolů. Sice stále nerozuměl, proč se probudil u Myrrdira v posteli a v jeho triku, ale čaroděj měl pravdu. Žaludek se hlasitě dožadoval nějakého přídělí jídla a hlava to bolela příliš na to, aby nějak protestoval nebo byl tvrdohlavý.

Vstal a potichu přešel do obývacího pokoje spojeného s kuchyní. Opíral se o zeď a s rukama založenýma na hrudi sledoval Myrrdira, jak na pánvičce otáčí lívance. Nevonělo to špatně. Sice moc nepobíral, proč čaroděj vaří ručně, ale v duchu si to připsal jako jednu z otázek, které mu pak položí. Pohledem nenápadně sklouznul na čarodějův zadek v momentě, kdy se Myrrdir sehnul do spodní poličky pro nový talíř. Jakmile si to uvědomil, líce mu polil ruměncem a raději na sebe upoutal pozornost pomocí odkašlání.

„Posaď se, hned to bude.“ Bez námitek ho poslechl a sedl si na pohovku ke stolu, kde už byly připravené dva hrníčky s teplou kávou. Mlčky popadl jeden hrnek a se slastným přivřením očí se napil. Tohle mu chybělo. Hned se cítil lépe.

„Co se stalo?“ Byla první otázka, která z Benjaminova vylétla hned poté, co oba dva v tichosti dojedli svou snídani.

„Řekněme, že sis dal Echidnu k půlnoční svačince a pak upadl do spánku. Spal skoro týden. Nikdo z nás tě nemohl probudit.“

„Cože?“ vyhrkl a dlaní si přešel po tváři. Tohle bylo horší, než si myslel. Doufal, že byl mimo tak dva dny, ale skoro týden?

„Neboj, nikdo neví, že jsi tady. Vlastně podle tvého otce jsi v horách s Aurorou a pomáháš jí v sebezdokonalování.“

„Co se stalo, zatímco jsem byl mimo?“

„Aurora se hodně zlepšila. Učí se rychle. Teď je doopravdy v horách s Natalií a Jamesem a pokouší se připravit. Zítra ráno má zkoušky. Zjistili jsme, že v Kruhu máte zrádce, celý Svět stínů ví, že Kruh má Natureu, takže démoni něco chystají, ale jinak všechno při starém,“ shrnul krušný týden, který měli za sebou a napil se své kávy.

„A to mi říkáš jen tak? Prostě hej mimochodem, máte v kruhu zrádce?“

„Byl bys šťastnější, kdybych tady vyděšeně poskakoval a dělal scénu jak ze špatné telenovely?“

„Ne, já jen. Moc informací a vlastně nevím, jak mám reagovat.“ Schoval si obličej do dlaní a ramena mu mírně poklesla. Lokty měl opřené o desku stolu a stále byl nezdravě pobledlý. Vyčítal si, že byl příliš slabý. Že se nevybudil dříve. Že něco neudělal jinak.

„Neměl bys to kouzlo používat. A teď to neříkám proto, že by mi vadila tvá týdenní přítomnost v mé posteli ba naopak, bylo záživné tě kontrolovat. Ale zabíjí tě to. A ty to víš, že? Když jsem se s Natalií a Jamesem bavil o téhle tvé schopnosti, kdy se proměníš v toho lva a nejsi schopný to ovládat, došlo mi to. Čerpá to tvoji životní energii, pletu se snad?“

„Není to tvoje věc,“ odfrkl odtažitě Benjamin a prudce vstal od stolu.

„Neřekl jsem jim to. Ale jestli to budeš používat dál, tak tě zastavím.“

„Vůbec se do toho nepleť, jasný? S tebou to nemá co dělat. Díky, že ses o mě postaral, ale to je všechno. Nelez za mnou, nepiš mi, nech mě na pokoji. Nemám zájem, jasný?“ Vyjel útočně a zrychleně oddechoval. Vší silou si zarýval nehty do dlaní. Zorničky se mu automaticky rozšiřovaly, jak se díval do čarodějově tváře. Naléhavě se na něj díval.

Zoufale potřeboval, aby to Myrrdir konečně pochopil. Aby přestal. Aby se o něj přestal starat a zajímat.

Myrrdir nevěděl, jak dlouhá doba utekla, zatímco si vyměňovali tiché pohledy plné směsi nejrůznějších emocí. Nevěděl, co mu má říct. Poprvé za spoustu let mu došla slova. Chtěl se tomu zasmát. Přál si, aby mohl říct nějakou vtipnou poznámku na odlehčení atmosféry. Jenže v hlavě měl naprosté prázdno. Vnímal Benjaminův naléhavý pohled. Měl tušení, co mu pomocí očí říkal. Pevně sevřel čelisti.

„Pošlu tě za tvými přáteli. Až bude po zkouškách, ať se mi ozvou a já zatím zkusím vysledovat něco od démonů.“ Samotného ho překvapilo, jak jeho hlas byl plný chladu a odtazitosti. A víc, než jeho tak to šokovalo Bena, který na kratičký moment působil, jako kdyby mu to bylo doopravdy líto. Otevřel portál vedoucí na hory, kde se nacházel zbytek skupiny.

„Myrrdire já...“

„Jdi, tví přátelé čekají, Benjamine.“ Ben mu naposledy věnoval pohled plný zmatení, lítosti a hněvu zároveň a prošel portálem, který se za ním hned uzavřel.

Myrrdir se posadil do svého křesla a bradu si opřel o propletené prsty. V hlavě mu neustále dokola zněla Benova slova, která se postupem času změnila ve slátaninu všech podobných věcí, které za svůj dlouhý život slyšel. Snažil se zhluboka dýchat. Cítil, jak se mu stahuje hrud' a jak ho nesnesitelně pálí v nose. Nehty zaryl do koženého potahu a víčka svíral pevně k sobě. Musel jen počkat, až to celé přestane. Až mu ten chraplavý zlověstný hlas přestane říkat věci plné zášti a nenávisti vůči sobě samému.

„Prostě se usměj a dělej, že je vše v pořádku,“ zahuhlal si pro sebe a dál zíral do stropu.

Benjamin přistál mezi několika jehličnatými stromy. Vzduch byl mnohem čistší a osvěžující než ve městě, což dávalo smysl vzhledem k tomu, že se nacházel v horách. Samotného někdy šokovaly jeho myšlenkové pochody. S rukama v kapsách se rozhlédl. Vládl zde příjemný klid. Vrcholky hor se tyčily nad jehličnatým lesem jako mlčenliví strážci chránící tenhle kousek ráje před čímkoliv zlým. Obešel několik kamenů a konečně je uviděl.

Aurora s Jayem stáli na skromné rovince, v rukách drželi dlouhé dřevěné tyče a snažili se zasáhnout toho druhého, zatímco Tal jen seděla opřená o kmen stromu a zapisovala si něco do malého sešitu.

„Ahoj,“ kývnul jí na pozdrav Ben a připojil se k ní k pouhému sezení a čerpání síly z hor. Trochu překvapeně se na něj podívala. Trvalo jí pár sekund, než si dala vše dohromady a pak s širokým úsměvem svého bratráčka objala.

„Jsem ráda, že žiješ.“

„Promiň, že jsem byl mimo.“ Jeho omluvu jen se smíchem odmávla rukou a pak si ho s lišáckým úsměvem prohlédla.

„Co Myrrdir?“

„Nic,“ odpověděl příliš rychle a začal si hrát s několika stébly trávy. Mlčky povytáhla obočí.

„Cos udělal?“

„Proč si hned myslíš, že je to moje vina?“ trochu ukřivděně se podíval na svou jedinou rodinu, kterou měl doopravdy rád. Sluneční paprsky se jí odrážely v rudých vlasech, díky čemuž její vlasy zářily víc než normálně. Snažil se usilovně soustředit na cokoliv jiného než na tu situaci s čarodějem.

„Tak mi prosím tě řekni, co se stalo.“ Usmála se na něj vlídně a pokoušela se najít v jeho tváři nějaké náznaky toho, jak se její bratranec cítí.

„Pohádali jsme se. Prostě. Vytočil mě. Řekl jsem mu, ať se o mě nestará, že to není jeho věc,“ přiznal zkráceně Benjamin a Talia si s povzdychem natočila pramen vlasů na prst. Zamyšleně si olízla rty. Přemýšlela nad volbou slov, které se chystala pronést nahlas.

„Miluju tě. Upřímně bych zabila kohokoliv, kdo ti nějak ublížil. Ale někdy se chováš jako kretén. Ten kluk se o tebe staral. Když jsi zkolaboval a Jay krvácel, přenesla jsem nás za ním. Nezajímalo ho, že jsme strážci, že naše rodina mu dost ublížila. Vyléčil Jaye a tebe hlídal dost na to, aby to byla jeho věc.“ Začala opatrně Tal a něžně se na svého bratránka usmívala.

„Seděl u tebe celou noc. Báł se, abys třeba ve spánku nepřestal dýchat. Kdykoliv jsi měl bolesti nebo zlý sny, okamžitě u tebe seděl a kouzly ti dopřával klid. Skoro nespal, do jídla jsme ho museli nutit. Chápu, že je to těžký. Líbí se ti míšenec, a ještě k tomu míšenec, který má mezi nohama penis. Nevím, co cítíš, ale prostě, chápeš. Dělal si o tebe starosti, je to jeho věc. Záleží mu na tobě.“

Mlčky se na ni podíval. Doufal, že v jejích očích najde známky lži. Byla mizerná lhářka, vždycky poznal, když mu něco tajila. Jenže tentokrát mu říkala naprostou pravdu. A on si tiše přál, aby mu to neřekla. Protože moc dobře věděl, že byl k Myrrdirovi hnusnější, než si zasloužil. Věděl to. Ale konejšil se vědomím, že ho vyprovokoval k jeho přehnané reakci. Že udělal správně. Že to není jeho vina. Avšak teď už si to úplně říkat nemohl. Ne s čistým vědomím.

„Nelíbí se mi. A už se o něm nechci bavit. Nemám ho rád. Naučil jsem se ho respektovat. Víím, že celý můj život byla jedna velká lež. Víím to. Ale nic to nemění na tom, že ho jednoduše rád nemám. A už o tom nechci nic slyšet,“ prohlásil s pevně sevřenou čelistí a zvedl se na nohy.

„Bene,“

„Ne. Skončil jsem. Prostě o něm nemluv,“ nenechal ji domluvit a naposledy se jí podíval do očí s jedním prstem zvednutým a poté se otočil a zamířil za Jamesem a Aurorou. Nechtěl nad tím přemýšlet. Potřeboval se nějak zabavit. Odmítal na to myslet. Stalo se, stalo. Vrátit to nemohl a nejspíš ani nechtěl. Tak nějak tušil, že jeho život bude mnohem snadnější bez vlezlého otravného čaroděje, který strká nos tam, kam nemá.

Tal ho jen s nesouhlasným výrazem pozorovala odcházet a její ramena klesla pod náporom hlubokého povzdychu, který se jí vydral ze rtů.

„Kluci,“ zamumlala tiše a vrátila se k sepisování základních informací do svého bloku. Teď se musela soustředit na důležitější věci, než byl její tvrdohlavý bratranec.

„Bene, právě včas. Tady Rori sice už dokáže mávat tyčí, ale s její schopností jsme moc nepohnuli, většinou se to vymklo,“ přivítal svého nejlepšího kamaráda potěšeně Jay a chlapsky ho poplácal po lopatce. Aurora si s Benjaminem vyměnili jen tiché kývnutí na znak pozdravu.

„Beru si pauzu, potřebuju se trochu dospat do krásy. Takže je ve tvých rukách a doufám, že ji moc nepoškodíš,“ pokračoval se smíchem uvolněně James a položil své obě dlaně na dívčí ramena. Hluboce se Rori podíval do očí a nasadil svůj nejvážnější výraz, který dokázal.

„Prosím, zkus nás všechny nezabít, fakt se chci vyspat,“ pronesl se štěněčím pohledem a koutky mu cukaly nebezpečně nahoru.

„Kreténe,“ procedila se smíchem Aurora, zatímco sledovala vzdalující se Jamesovy záda, jak zmizel ve stanu dopřát si nějaký ten šlofíček.

„Sedni si,“ pokynul jí Benjamin a sám se usadil do tureckého sedu. Napodobila jeho čin a mezi nimi se rozhostilo napjaté ticho. Neodvažovala se promluvit. Jen čekala, co z chlapce vypadne.

„Abys mohla využít tu energii v sobě tak, jak chceš, aby ta energie dělala to, co chceš ty, tak se musíš do toho ponořit. Poznat to. Je to složitý a strážcům to trvá celý život, ale doufejme, že do rána budeš schopná použít alespoň základy. Zavři oči. Zklidni dech. A vnímej to. Musíš si vyčistit mysl. Ponořit se do toho a cítit to každou buňkou tvého těla.“

„Dobře, to rozhodně nezní složitě,“ podotkla s úšklebkem Aurora. Naučit se bojovat, znát základy latiny, nic z toho jí nedělalo takový problém jako vyčistit si mysl.

„Každý to vidí jako něco jiného. Já to vnímám jako jezero, do kterého se ponoříš. Čím hlouběji jdeš, tím víc jsi v kontaktu s jádrem své energie. Ale Talie to zase vnímá

jako plamen svíčky, do kterého se dívá, někdo jiný to zase má jako sníh, ve kterém dělá andělíčky,“ pokusil se jí to alespoň trochu přiblížit.

„Dobře, to snad zvládnou.“

Oba dva zavřeli oči a ponořili se do hlubokého ticha. Rori svažila obočí samým soustředěním. Vyčistit si mysl. Jenže problém byl v tom, že ve chvíli, kdy se jí podařilo na nic nemyslet, tak si pomyslela, jak je dobrá nebo něco v tom smyslu.

„Je to nemožný,“ zasténala po hodině ustavičné snahy o nepřemýšlení a zoufale si lehla do trávy. Benjamin se na ni s cukajícími koutky podíval.

„Proto to dokázal každý strážce? Dokonce i Jay,“ odpověděl jí krapet pobaveně, načež mu Rori věnovala jen tichý naštvaný pohled.

„Třeba jsi prostě jen špatný učitel,“ pokusila se to svalit na něj, ačkoliv oba dva moc dobře věděli, že ten problém byl v ní.

„Dobře, prozradím ti ještě jeden trik. Najdi si nějakou hodně dobrou vzpomínku. Vzpomínku, kdy si byla skutečně šťastná a klidná. Zavři oči a vybav si to. Každý detail, na který si jen vzpomeneš. Jaký bylo počasí, co jsi cítila ve vzduchu, jestli tě zrovna svědilo na krku. Soustřeď se na ty podrobnosti. Prožij tu vzpomínku.“ Pochybně se na něj podívala. Vybrat speciální vzpomínku nebylo zas tak obtížný, jakmile zmínil štěstí a klid, tak okamžitě věděla, kam se musí vydat.

„Lehni si, uvolni se. Nesmíš být napjatá. Čím víc se soustředíš na to, abys toho dosáhla, tak tím vzdálenější od toho jsi,“ poradil jí ještě a sám se uvelebil.

Lehla si do co nejméně pohodlné polohy a zavřela oči. Stébla trávy ji šimrala všude po těle. Na blízském stromě seděl pták a narušoval ticho svou skromnou operou. Sluneční paprsky ji pálily do zavřených očí. Zhluboka se nadechla. Cítila, jak se celé její tělo pomalu uvolňuje. To napětí ve svalech se ztrácelo do nicoty.

Seděla na staré seprané piknikové dece a opírala se o blondatou ženu ve středních letech. Měla na sobě své nejoblíbenější modré tepláky. Ačkoliv kolena měla plná děr, tak je nedokázala vyměnit ani zahodit. O kolena měla opřenou dětskou pohádkovou knížku, jejíž stránky byly ušmudlané od špinavých dětských prstíků. Na nebi se prohánělo jen pár mráčeků, které zápasily o pozornost slunečních paprsků, které dvojici na dece hladily po kůži.

„Mami, proč sis vybrala tátu?“ přerušila to poklidné ticho dívenka a zvědavě se podívala na svou mamku. Ta odložila svou knihu a nechala dceru, aby jí položila hlavu do klína. Prsty si hrála s jejími vlásky a na rtech jí vládl mírný úsměv.

„Tvůj táta není dokonalý. Ale miluju ho. Když jsem ho poznala, dokázal být okouzlující. Jednoduše jsem se zamilovala.“

„Tak to se nechci nikdy zamilovat,“ odpověděla tiše mladá Aurora. Drobná ženská ramena se začala otrásat pod náporem smíchu.

„Pochopíš to, až vyrosteš, zlatíčko. Jen musíš být trpělivá a nevzdávat se naděje. A jednou potkáš někoho, kdo tě okouzlí. Do koho se zamiluješ. Úplně se mu odevzdáš, i když nebudeš chtít. A až se to stane, tak buď silná, bojuj za to, co chceš. Nikdy se nevzdávej, protože dokud budeš bojovat, tak je naděje. Když se vzdáš, tak je konec.“

Vzpomínka se změnila. Nebylo jí deset, neseděla na dece se svou mamkou. Nacházela se mezi květinami všech různých barev. V dálce viděla několik kopců, na nebi pluly mraky všech různých tvarů a před ní seděla dívka stejného věku. Drobné tělo zahalovaly bílé šaty antického střihu a zelené vlnité vlasy jí dopadaly na úzká bledá ramena.

„Konečně jsi přišla,“ promluvila jemným zvonivým hlasem s nádechem přízvuku, který Rori nedokázala nikam zařadit.

„Kdo jsi?“

„Nepoznáváš sama sebe?“ zasmála se pobaveně a její žluté panenky se zaleskly. Když jí Aurora odpověděla pouhým mlčením, dívka se vyhoupla na nohy a rozešla se květinovým polem. Rori jí překvapeně dohnala a sladila své tempo chůze s tím dívčíným.

„Jsem tvá síla, jestli to takhle pochopíš snáz. Jsem příroda uvnitř tvé duše. Vy lidé mi říkáte Naturea, ale stačí, když mě budeš oslovovat Nat.“

„Jak to teď bude fungovat? Vzbudím se, pronesu čáry máry a ty použiješ svou moc?“

„Všechno pěkně popořádku, Auroro. Matka Příroda dobrovolně půjčuje Strážcům sílu, posílá nás, abychom existovali uvnitř vašich křehkých těl a poslouchali vás. Mnozí z vás to berou jako něco jistého. Neuvědomují si, jaká zodpovědnost spolu s námi přichází. Takže spíš, než sloužení ti bych to chtěla pojmout jako obchod.“

„Rozumím, jak zní nabídka?“

„Půjčím ti svou sílu. Budeš mocnější, než si dokážeš představit. Výměnou za to mi dovolíš neomezený přístup k tvé duši.“

Podezřele se na ni podívala. Neznělo to jako špatný obchod. Sice nevěděla, proč jí nikdo neřekl o skutečném původu síly nebo o tom, že každá síla má vlastní vědomí, takže má v sobě prakticky dvě osobnosti, ale měla vůbec na výběr?

„K čemu ti to bude?“ neodpustila si zvědavou otázku a stále si Natureu měřila ostražitým pohledem. Jestli se něco naučila, tak to bylo neuzavírat divný obchody s ještě divnějšími bytostmi. Ne vždy se to muselo vyplatit.

„To se brzy dozvíš, ale nemusíš se bát. Nemám v úmyslu nic špatného, a i kdybych měla, ty jsi u kormidla. Ne já. Tak co, uzavřeme obchod? Stejně nemáš možnost říct ne, tohle je jen formalitka,“ usmála se na ni jako predátor na svou kořist a natáhla k Auroře svou drobnou dlaň, na které měla vytetované neznámé znaky.

„Dobře, platí, ale jestli mě podrazíš, vyříznu si tě z těla. Nemám tušení jak, ale najdu způsob, jak ti nakopat zadek.“

„Vidím, že to vyšlo.“ Otevřela oči a ztuhle se posadila. Sotva se dokázala hýbat. Všechny svaly měla bolestně ztuhlé. Slunce už dávno zašlo za obzor. Nad její hlavou se rozprostírala noční obloha posázená několika desítkami hvězd.

„Bene, kdy jste se mi chtěli zmínit, že takzvaná energie je vlastně normální bytost?“

„Nemůžu tě vodit za ručičku. Jsou věci, které musíš zjistit sama, abys mohla začít používat svůj mozek,“ odvětil značně lhostejně Benjamin a s otráveným výrazem ji pomohl vstát. Bradou kývl směrem k Tal s Jayem, kteří se spokojeně ohřívali u skromného tábořiště.

„Neloudej se,“ houkl k ní ještě a přidal se ke svým přátelům. Aurora přešlápla na místě a s odevzdaným výrazem ho následovala.

Obsah

Předmluva.....	1
Práce ze soutěže konané ve školním roce 2020/2021	2
(Bez názvu).....	2
Konečná.....	2
Doba covidová.....	5
Covid-fáma (creepypasta)	8
Co mi vzal a dal koronavirus?.....	16
Stín	18
Vyvolený	27
Práce ze soutěže konané ve školním roce 2019/2020	29
Třešňka	29
Ti druzí.....	34
Naturae	36
Obsah	112
Tiráž.....	113

Tiráž

Vydala Střední průmyslová škola potravinářství a služeb Pardubice v červenci 2021.

Sazba: Jaroslav Praisler

Jazyková redakce: Zuzana Praislerová, Jaroslav Praisler

Úvodní foto: Mgr. David Jeřábek

Ilustrace: Ondřej Kubath (2. B), vytvořeno v programu *Paint by Numbers* a v příbuzných programech (kromě ilustrace ke Covid-fámě, kterou vytvořila Monika Sezimová).